

КИТ ДАЛТОН ОПАСНИЯ ДЕРИНДЖЪР

Превод: Лора Димитрова

chitanka.info

ГЛАВА 1

Бъкскин Дий Морган гледаше втренчено мъжа. Не му беше съвсем ясно какво говореше собственикът на ранчото.

— Чакайте малко. Искате да кажете, че за мен тук няма работа? Хванали сте двамата конекрадци и сте ги обесили още преди една седмица?

Едрият собственик от „Зона Z“ се ухили.

— Проклети да сме, ако не сме го направили, Морган. Обесихме ги гадните копелета в града на Мейн стрийт и ги оставихме цяла седмица да се въртят на вятъра, докато отчето не ни накара да ги свалим. Дадохме им да разберат на крадците на добитък, че ако ги пипнем в тази част на Уайоминг да крадат нашите говеда, ще увиснат на бесилката.

— Но аз идвам от Денвър специално за тази работа — каза Бъкскин. — Похарчих и последния си долар, за да дойда тук. Купих този скапан дръглив кон в Рок Спрингс. Сега животното е изтощено и напълно безполезно.

— Съжалявам, но работа няма. В телеграмата ти писах, че ще си ми нужен, ако не сме хванали крадците, докато дойдеш. Съжалявам, но не можем да използваме детективските ти умения. Не се нуждаем от услугите ти.

— Тогава трябва поне да ми платиш разноските. Доверих ти се. Дължиш ми шейсет и пет долара.

Собственикът се изкикоти и изпрати струя цигарен дим към един скакалец, който беше кацнал на шест стъпки от него върху дървения под.

— Мистър, искай колкото си щеш. Мен ако ме питаш, най-добре хващай пътя обратно към Рок Спрингс.

Бъкскин се намръщи. Напоследък нещата не се подреждаха добре. В Солт Лейк Сити се беше сблъскал със същия проблем, а после и работата в Денвър се беше закучила. В последно време явно не му вървеше. Някога дебелията му банкова сметка сега възлизаше на една

голяма нула. Всъщност кредитът му в банката в Денвър беше превишен с трийсет и пет долара.

— Имате ли нужда от работна ръка за кравите? Мога да заслужа възнаграждението си. Точно сега наистина ми трябва някаква работа.

— Съжалявам. Пролетното събиране на говедата свърши и нещата се поуталожиха. Трябва да се пробваш в „Бар L“, на около двайсет мили на юг.

— Как е на север?

— Истински ад. Край Джаксън има няколко по-големи стада, но са на около осемдесет мили на север. По пътя има и две по-малки стопанства, но там няма кой знае каква надежда. — Собственикът на ранчото поклати глава. — Съжалявам. Що не хапнеш с мъжете в пристройката, преди да тръгнеш? При всички случаи ще се накльопаш без пари.

Бъкскин изяде всичко, което можа, от претрупаната с храна маса и потегли на север. Уайоминг беше рядко населен. На изток се издигаха Скалистите планини, част от които се рееха високо в небето. Блестящите планини, както беше чувал да ги наричат. Трябваше да язди през тях на северозапад.

Осемдесет мили! Щяха да са му нужни поне два дни. Ако имаше късмет, щеше да получи храна от някой собственик на ранчо. Ако ли не, трябваше да убие някой заек.

Но до края на първия ден от пътуването си беше минал само петнайсет мили и не бе видял нито един заек. Подъвка малко тютюн, който носеше в дисагите си, пи вода от едно поточе и се приготви да ноцува встрани от пътя.

На следващата сутрин пристигна в едно ранчо. Беше твърде малко, но той реши да опита. Собственикът и съпругата му обясниха, че имат нужда от наемен работник, но че не могат да си позволят да плащат. Нахраниха го и той продължи.

По обяд на третия ден пристигна в Джаксън, Уайоминг. В продължение на няколко дни бе яздил покрай пълноводната Змийска река. Отстрани на двата бряга се простираше зелена долина — великолепно пасбище, на което пасяха десетина крави, но той не се приближи достатъчно, за да разбере по дамгите чии са.

По на север, през долината и по посока на запад, видя покритите със сняг върхове, наречени от първите френски трапери „Големите

тетони“. Буквалният превод на френските думи беше „големи цици“. Издигаха се на 13 000 фута и представляваха прекрасен фон на възхитителното зелено на долината.

Той се отклони вдясно от Змийската река и продължи още няколко мили до малкото градче Джаксън. Беше чул да наричат този район Хоул^[1]. Цялата ивица покрай високо извисилите се „Големи тетони“ на запад беше същинско тресавище. След няколко милиона години тук може би щеше да има огромно езеро, разположено в големия пръстен на тетоните.

В града, изглежда, живееха около триста души. Имаше една главна улица и няколко малки ранчота. В този край нямаше нищо, което да привлече нови заселници. Долината беше почти напълно опасана. Имаше няколко обработени парцелчета край реката, която сигурно се използваше за напояване.

Защо въобще бяха дошли тези хора тук? Не можеше да си отговори. Кръчмата „Големите тетони“ се показва вдясно от него. В двора ѝ бяха спрени две каруци, един фургон и шест коня. Бъкскин реши, че това е подходящо място, където може да се хапне.

Опипа с пръсти монетата от двацет и пет цента в джоба си: последните пари, които му бяха останали. Изсумтя и влезе вътре така, сякаш беше кралят на Прусия. Седна на маса за двама и погледна менюто, написано с тебешир на една дъска над тезгяха.

Един мъж с бяла престилка, лист и молив се приближи към него.

— Какво да бъде? — попита мъжът.

Беше на около петдесет, с плешиво теме, по което се виждаха кичури рядка коса. Тъмните му очи погледнаха критично Бъкскин, след което се плъзнаха по деликатните му ръце. Мъжът беше около пет фута висок, с белезникава и болнава на вид кожа, с почти всички зъби в устата, пронизващи кафяви очи и започнало да се закръгля коремче, резултат от собственото му умение да готви добре. Чистите му ръце бяха силни и мускулести и завършваха в здрави рамене.

Бъкскин не поръча нищо и мъжът кимна.

— Днес имаме чудесно печено, прясно приготвено тази сутрин с много зеленчуци, също и хубави бифтеци, които приготвих следобед.

— Искам бифтек — каза Бъкскин.

— Деветдесет и пет цента — отвърна мъжът.

— И аз така прочетох. — Бъкскин се ухили. — Искам го полусуров, да тече кръв, като го разрежа.

Мъжът се подвоуми, седне кимна и забърза назад към тезгяха, където според Бъкскин трябваше да е кухнята.

След десет минути се върна с две чинии. В едната имаше дебел един пръст бифтек, който изпълваше чинията. В другата имаше четири вида зеленчуци и картофи със сос.

Без да оставя чиниите на масата, застаряващият гостилничар изгледа Бъкскин.

— Първо нека да уредим един въпрос. Видях ви да слизате от коня и да влизате тук. Един приятел ми каза, че сте стрелец, и сигурно е така, като гледам кобура на крака ви. Да не сте човек, който си изкарва прехраната с оръжието?

Бъкскин помириса бифтека и усети колко е гладен. Сви рамене.

— От време на време ми се случва да използвам оръжието си. Не съм престъпник, но пък за сметка на това в момента имам дяволски апетит.

— Така си и мислех. Имаге ли един долар, за да си платите храната?

Мъжът все още държеше чиниите в ръцете си.

Бъкскин се намръщи, издиша тежко и изгледа мъжа.

— Така е, нямам. Но ще си изработя долара.

— Ти не си никакъв каубой. Нямах рани по ръцете и лицето ти не е загоряло. Смятам обаче, че можеш да си изработиш парите за сметката.

Остави чиниите и приборите, после отиде за кафеника. Наля вдигащото пара кафе и остави чайника на една подложка в края на масата.

Мъжът обърна обратно един стол и подпря брадичката си с една ръка върху облегалката.

— Казвам се Джош Бейнс. Аз съм собственикът на това заведение. Имам нужда от помощ. Преди една седмица беше убит брат ми. Опитах се да обясня на шерифа, че трябва да открие кой го е направил, а той ми каза, че няма заподозрени, няма доказателства и няма начин да се каже кой е убил единствения ми брат.

— Значи убиецът се е измъкнал.

— Надявам се да не е. Трябва ми някой, който добре да се оправя с оръжието, за да ми помогне. Възнамерявам да открия убиеца за свое собствено удовлетворение. Познавах Елууд по-добре от всеки друг. Имам някои предположения.

Бъкскин отрязва друго парче от кървавия бифтек и го сложи в устата си. Сдъвка го, преглътна и погледна Бейнс.

— Точно стрелец ли ти трябва? Защо не наемеш детектив — някой, който знае как да разрови случая и да открие убиеца?

— Че кой ще ти изпрати човек толкова далеч? Не и Пинкертон, дяволите да го вземат. Няма значение, и без това нямам толкова пари. В Чейен може и да има детективско бюро, но до там е три дена път, при това с влак.

Бъкскин продължаваше да яде. Храната беше добра, би могъл да си осигури редовно ядене за известно време.

— Как е бил убит брат ти, Бейнс?

— Не знам точно. Беше прострелян в краката. Загубата на кръв може да е една от причините за смъртта. Имаше и куршум в тила. Някакви каубои го открили встрани от пътя за града в каруцата му. С единия крак беше сакат и не можеше да язди. Ще ми помогнеш ли?

— Само като стрелец ли?

— Точно така. Искам да те наема.

— Ако храната винаги е толкова добра — съгласен съм.

— Добре. Нека ти разкажа нещичко за покойния си брат. Беше с четири инча по-висок и две години по-голям от мен. Пристигна в този край преди петнайсет години с едно малко стадо добитък, а преди да го убият, имаше най-производителното ранчо в половината щат Уайоминг — ранчото „Бокс Б. Ковърс“, което се простира върху повече от половината долина на Змийската река, на двайсет, трийсет мили на север. Обикновено гледаше около седем хиляди глави добитък. Готовите за продан телета караше надолу по пътя до Рок Спрингс, на около сто и осемдесет мили с влак на юг и след това на изток.

— Имало ли е противоречия между собствениците на ранчотата? — попита Бъкскин.

— Не. О, имаше някои жестоки сбивания между Елууд и другия голям собственик на ранчото далеч на север. Но не се е стигало до убийства, нито до спорове за граници и права върху водите.

Бъкскин привърши с храната и се облегна назад. Извади от портфейла си една визитка и я подаде на собственика на заведението. Той прочете:

Бъкскин Лий Морган. Разследвания. Бизнес. Работа с оръжие. До поискване. Денвър, Колорадо.

Джош Бейнс прочете визитката, обърна я обратно и после пак я прочете. Погледна Морган и се ухили.

— Млади човече, сякаш идваш точно за тази работа тук, в Джайксън. Каква ти е цената?

Бързо се договориха: три долара на ден, плюс разносните и двайсет долара аванс за разходи.

Бъкскин разтърси ръката на Бейнс.

— Още много неща бих искал да знам за брат ти, за семейството, приятелите, хобитата, средата, в която се е движил, всичко. Но най-напред искам да наема стая в хотел, да се изкъпя и тогава да поговоря с погребалния агент. В града има ли шериф? Това областен център ли е?

— Да, област Тетон.

— Може ли да се има доверие на шерифа? Човек на закона ли е?

Джош Бейнс изсумтя.

— Шериф Филмор Джеферсън е позорът за тази професия. Той е прекалено дебел, за да язди. Суетен, безотговорен, мисли само за корема си, а не как да открие престъпник или убиец.

Бъкскин се засмя.

— Добра характеристика. Ще се върна да те видя, след като се измия и се преоблека. — Той се изхили. — Приятно е да се работи с теб, Бейнс.

Бъкскин го последва до касата, откъдето той взе двайсет долара и му ги подаде.

Напусна закусвалнята, прекоси улицата по посока на хотела, регистрира се и поиска стая 212 с изглед към улицата.

— Вана? — попита.

— Банята е на втория етаж в края на коридора — каза администраторът. — Ще изпратя момче да донесе топла вода. Струва двайсет и пет цента. Кърпите са безплатни.

Водата в петте кофи беше вряла, затова Бъкскин я смеси с една кофа студена. Седна в топлата вода и се обръсна. От седмица насам това беше първото му бръснене и топлата вода го спасяваше от мъките. Някой ден щеше да си пусне брада и нямаше да се притеснява за бръсненето.

Насапуниса се и се изми, след което повтори процедурата. Всеки път сваляше нов пласт крайпътен прах и мръсотия. След третото търкане най-после стигна до чиста кожа и реши, че му стига толкова. Изми си два пъти косата, излезе от ваната и тръгна към кърпата си.

В този момент вратата на банята се отвори и влезе млада жена с един куп кърпи. Като го видя да стои гол, се спря. Бъкскин не си направи труда да се покрие.

Момичето се изхили.

— О, мислех, че си си отишъл. Забравил си да заключиш вратата.

— Заключих я — каза Бъкскин.

Тя се засмя.

— Въх, така ли мислиш?

— Не съвсем. Ела по-късно тази вечер. Стая 212.

— Зная. Казвам се Тили.

Разкопча бялата блуза, която носеше, и я разтвори, разкривайки гърдите си. Те бяха едри и тежко увенчани от две едри розови зърна.

— Хубав комплект големи тетони — каза Бъкскин. — Пази ги топли за мен. Ще бъда в стаята си в девет.

— Ще те чакам.

Закопча блузата си и напусна така бързо, както беше и влязла, заедно с кърпите.

Двайсет минути по-късно Бъкскин беше облечен в градските си дрехи: сини вълнени панталони, риза в синьо и бяло и черна кожена жилетка. Сложи си кафявата шапка с равна периферия и ниско бомбе, като я намести да стои изправена. На лентата, която опасваше шапката, имаше наниз червени диаманти.

Първото му посещение беше при погребалния агент. Мъжът беше нисък и тежък, с пълно, червенобузесто лице, ухили се и протегна ръката си, подобно на рекламен агент за шоу представление.

— Казвам се Хорацио Уевер. Какво ви води при мен?

— Мистър Уевер, преди седмица са докарали при вас трупа на Елууд Бейнс. Какво можете да си спомните за състоянието на тялото?

— Бейнс. Естествено, че го помня. Защо искаш да знаеш?

— Бях нает от брат му да открия убийците и да ги предам на правосъдието. Можеш ли да ми помогнеш?

— Човекът със сигурност е бил убит. Бил е прострелян от разстояние по-малко от десет стъпки. Щял е да умре от загубата на кръв. Обаче куршумът в тила е дошъл, преди да умре, защото личеше, че раната е кървяла. Тялото не кърпи след смъртта. Няма кръвно налягане, което да изтласква кръвта от вените, затова няма и кървене. Е, би могло да има малко кръв. Да кажем, че човекът е гръмнат в гърдите, и падне по очи. Раната би могла да прокърви, тъй като е паднал надолу и от нея може и да потече кръв.

— Разбирам. Какво друго по тялото ви направи впечатление?

— Устните бяха сини и надути. Само два пъти съм виждал това преди. И в двата случая това бяха деца, изяли по погрешка отрова за мишки. Убеден съм, че някой е отровил Елууд Бейнс. Предполагам, че е отивал на лекар, когато е получил този фатален куршум в тила.

— Отрова? Интересно. Допускам, че тук наоколо всеки би могъл да се сдобие с отрова за мишки.

— Ами да, от централния магазин. За петдесет цента можеш да купиш достатъчно, за да убиеш половината град.

— Вярвам ти. Нещо друго?

Кръглоликият погребален агент свъси вежди и се отдалечи от Бъкскин. След малко се приближи и сви рамене.

— Добре де, все на някого трябва да кажа. Когато получих тялото, то беше напълно облечено. Трябваше да му облека новия костюм, който брат му беше донесъл, и когато съблякох стария Елууд, бях потресен. Някой му беше отрязал топките. Изглежда, е било направено с ръждив нож. Цялото му бельо беше в кръв, но на самата рана се беше съсирила, така че не можеше да се каже колко време преди смъртта е станало това.

Бъкскин потърка брадичката си.

— Така значи. Чувало ли се е напоследък за изнасилвания? Или някоя жена да се е оплаквала, че мъж ги преследва с неприлични предложения?

Погребалният агент присви очи — явно се опитваше да си спомни, после вдигна вежди и поклати глава.

— Не съм чувал. Можеш да провериш в „Джаксън Холд Трибюн“. Там може по-добре да ти кажат.

Когато Бъкскин благодари на кръглоликия погребален агент, бузестият мъж го изгледа притеснено.

— Мистър Морган, ще съм ви благодарен, ако държи те в тайна това, че мистър Бейнс е бил кастриран. Прецених, че няма смисъл да излагам нещо, което ще разтревожи семейството му. Той беше важен човек в този край. Беше собственик на пощенската кола и на жп линията от тук до Рок Спрингс, а и на много предприятия, доколкото то ми е известно. Няма смисъл да дърпаме дявола за опашката.

— Няма да го разгласявам, освен ако не се налага, за да се спипа убиецът — каза Бъкскин. — Още веднъж благодаря.

Бъкскин се отправи към офиса на шерифа, който се оказа една паянтова барака сред празен градски парцел, подготвен за застрояване.

Зад едно бюро седеше помощник-шериф, който го погледна и го покани с ръка.

— В момента съм зает! — каза той и продължи да попълва една бланка на бюрото. След малко се изправи и пристъпи напред. Носеше дънки, синя риза и жълтеникавокафява кожена жилетка върху нея. На бедрото му висеше кобур с пистолет. — Да, сър, с какво мога да ви бъда полезен?

— Търся шериф Джеферсън. Казвам се Дий Морган.

Името не говореше нищо на мъжа. Бъкскин си помисли, че това е добър знак.

— Да, сър. Ще видя дали шерифът не е зает. Един момент.

Разгледа добре Бъкскин, след което се отправи към дъното на дългия офис. Почука на една врата и влезе в стаята. Върна се бързо.

— Шериф Джеферсън каза да влизате. Тази сутрин е зает, но ако няма да го задържате дълго, ще ви отдели малко време.

Бъкскин свали шапката си с червени диаманти, докато минаваше през вратата, която чиновникът му посочи. Обстановката в офиса му беше позната. Знамето на САЩ — на едната стена, карта на областта — на другата и голямо дъбово бюро, зад което седеше нисък и дебел мъж с бяла широкопола шапка с високо дъно и извита: периферия тип „Стетсън“. Вдигна към Бъкскин тъмните си очи и се вторачи в него.

— Какво мога да направя за теб, Морган?

— Работя за Джош Бейнс. Търся убийците на Елууд Бейнс.

— Какво съвпадение — ние също! Този случай е все още открит.

— Тогава можем да работим заедно.

— Аз си свърших работата, нямам нищо против да си свършиш и ти своята.

— Бих искал да прегледам цялата налична информация за случая, за да добия някаква представа.

Шерифът го изгледа втренчено над телените рамки на очилата си и вдигна рамене:

— Добре. Едва ли ще откриеш нещо повече от нас — тоест, едно голямо нищо! Моят помощник ще ти даде документацията.

Шерифът се обърна и извика към вратата:

— Ларсън, влез тук.

Малко по-късно Бъкскин Морган седеше на едно празно бюро и разглеждаше материалите около смъртта на Елууд Бейнс. Те бяха крайно оскъдни: целият архив се състоеше от копие на смъртния акт, нахвърлян доклад от заместник-шериф Ларсън като представител на властта и по-късен рапорт на шериф Джеферсън, че било проведено разследване и че доказателства за това, кой е убиецът или убийците, няма.

— Това ли е? — попита Бъкскин.

— Ъхъ. Бях на самото място. Никакъв шанс да се разбере кой го е застрелял. Никакви улики, никакви свидетели. Какво, по дяволите, можехме да направим, да си измислим нещо?

— Колко дълго си разследвал случая?

Заместникът килна назад бялата си, висока, широкопола шапка, която, изглежда, влизаше в шерифската униформа.

— Хиляди дяволи! Загубих повече от един ден в разговори с хората и до нищо не стигнах.

Бъкскин кимна и отново прочете доклада на заместник-шерифа.

„Тяло на Елууд Бейнс, местен собственик на ранчо, открит мъртъв в каруцата му, на северния път, на стотина ярда от Барет. Получихме оплакване за някакъв кон, който вдигал много шум. Трупът беше намерен, паднал на една страна в каруцата, с крака в ужасно състояние от скорошни рани. Вероятно причината за смъртта е куршум в тила.

Говорено е със семейството, с деловите му партньори, с хора от града. Никой не е заподозрян, никой не е имал никаква причина да убива мъжа. Поради липса на улики и заподозрени, случаят ще бъде оставен при незавършените дела.“

Бъкскин благодари на заместник-шерифа, подаде му папката и си тръгна. Очевидно шерифът не знаеше за кастрирането или за вероятността Елууд да е бил отровен. Но това беше много ценна информация. Щеше да разреши случая и да си изкара парите. Пое обратно към кафенето. Трябваше да има още много факти около този мъж и положението му тук, които той не знаеше. Най-доброто място, откъдето можеше да започне, беше братът на покойника, Джош Бейнс.

[1] Дупка (англ.) — б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Бъкскин влезе в кръчмата „Големите Тетони“ и седна на масата близо до кухнята. Собственикът беше там пред чаша кафе.

— Трябва да поговоря с теб — каза Бъкскин. — Кажи ми всичко, което знаеш за брат си.

— Заведението скоро ще се напълни за вечеря — отвърна Джош Бейнс и кимна към кухнята. — Ела отзад. Можем да поговорим, докато готвя.

Бъкскин се облегна на една стена, точно срещу огромната готварска печка с дванайсет подвижни капака. Това беше най-грамадната кухненска печка, която беше виждал.

— Кажи ми какво притежаваше брат ти?

Джош погледна поръчките, стегнати с ластиче. Краищата им бяха леко извити и листчетата бяха удобни за четене. Прочете първата поръчка, загреба от една голяма тенджерата сварено говеждо, сложи го в една чиния и я плъзна по плота, който беше на нивото на кръста му и излизаше в салона.

— Колко е богат? Или по-точно колко беше богат? Да започнем с ранчото „Бокс Б“. Върна миналата година англичанина, който му предлагаше двеста хиляди долара. Добичетата, млечните крави и говедата там струваха много повече. Аз бих го оценил на около триста и петдесет хиляди. — Джош погледна следващата поръчка и ръцете му продължиха да работят. — Освен това пътническият и товарният дилижанс. От тях не изкарваше кой знае колко, но на Елууд му харесваше да мисли, че върши услуга на хората от Джаксън. Неговият адвокат каза, че двата заедно стрували малко над двайсет хиляди.

— Чух, че въртял някаква търговия в града — каза Бъкскин.

— Така е, но не съм сигурен точно каква. Ще трябва да поговоря с адвоката му, казва се Адлер Пикъринг. Той имаше списък на имуществото и копие от завещанието. Беше прочетено преди три дена. Аз не бях споменат. Елууд смяташе, че си прахосвам времето с готвене. Обичам да готвя. Ако мога да се препитавам от това, добре. Ако ли не,

ще правя нещо друго, за да си докарвам пари, и ще готвя за удоволствие.

— Очакваше ли да те няма в завещанието?

— Съвсем сигурен бях. Бях един от свидетелите, когато го състави, и Пикъринг ме беше извикал в офиса си, за да го подпиша. Елууд каза, че досега не съм имал нужда от пари, така че няма и да ми завещава. А, адвокатът му получи пет хиляди като изпълнител по завещанието.

— На кого остана всичко?

— На жена му, на сина му и на дъщеря му.

— Колко са големи децата?

— Елууд се ожени късно. Съпругата му, Раquel, сега е само на трийсет и осем. Кени е на шестнайсет, а Мидж е на петнайсет. Добри деца.

— Предполагам, че живеят в ранчото. Къде се намира то?

— Само на три мили извън града. Децата ходят всеки ден на училище. Кени вече е най-добрият каубой, а Мидж е малка и крехка като майка си. Пише стихове.

— И така, това, което чух, би трябвало да те извади от заподозрените — каза Бъкскин.

— Аз — заподозрян!

— Считам всеки един за убиец, докато не отхвърля подозрението. Кой мислиш, че е убил брат ти?

— Не знам. Мидж ми каза, че баща ѝ бил в добро здраве, когато тръгвал за града да провери пощата. Очакваше важно писмо от Чикаго.

— Дойде ли важното писмо? — попита Бъкскин.

— Не знам. Те май още не са ходили да вземат пощата. Това беше една тежка седмица за семейството. За всички ни.

— Брат ти имаше ли врагове?

— Можеш да съставиш цял списък. Половината от хората в областта го мразеха, защото беше богат и беше постигнал всичко сам. Останалите го ненавиждаха, защото не можеха да бъдат като него.

— Когато говорихме първия път, ти каза, че имаш някои предположения. Ще ги споделиш ли с мен?

Джош удари леко голямата пържола върху скарата и хвърли един поглед назад към Бъкскин.

— Дочух, че се забъркал с някакво момиче — то забременяло от него.

— Тук, в града?

— Да. Не е много за разправяне. После имаше и някакъв друг проблем, който не ми беше съвсем ясен.

— Като например?

— За последните десет години различни групи са се опитвали да прекарат жп линия горе до Джаксън. Твърдяха, че това ще доведе до разцвета на града, ще привлече заселници, ще осигури начин да се извози дървеният материал от планините и от някои медни и рудодобивни мини, които бихме могли да открием. Впоследствие нищо не стана. Преди шест месеца нова вълна от предложения заля града. Най-различни добре облечени мъже посетиха Джаксън, оглеждаха, оставаха за по две-три ноци в хотела и хващаха обратно дилижанса за Рок Спрингс. Винаги Елууд придружаваше хората, даваше вечери, грижеше се да имат всичко необходимо и на следващия ден ги изпращаше с дилижанса.

— Какво лошо има тук? — спонтанно запита Бъкскин.

— Нищо незаконно, въпросът е във финансирането. Елууд нямаше толкова пари, колкото щяха да отидат за полагането на сто и осемдесет мили релси. Знам, че за жп линиите земята се отпуска, а федералното правителство дава работниците. Дадоха по десет акра срещу една миля от жп линията и работни групи. Земята от тук до Рок Спрингс би могла да струва цяло едно състояние, милиони долари. Но поставянето на релси излиза скъпо, твърде скъпо. Някой каза десет хиляди долара на миля, ако участъкът е прав и равен. Навлезе ли се в планините, с тунелите, насипите и подпорите и цената може да се вдигне на шейсет-седемдесет хиляди на миля.

Бъкскин сложи обратно шапката си на главата.

— Вярно е, но помисли само, сто и осемдесет мили жп линия по десет на миля! От строежа на жп линията може да се забогатее. Това са хиляда и осемстотин квадратни мили земя. Излизат повече от един милион акра.

Не мога да си представя нещо толкова голямо — каза Джош.

Той сложи друга пържола на скарата и на Бъкскин устата му се напълни със слюнка.

— Изпържи ми една от тези, Джош. Само я парни от двете страни и ми дай малко време за дъвчене.

Бъкскин мислеше върху това, което беше научил за жертвата. Явно беше решителен човек с много пари. Какво беше важното писмо от Чикаго? Някакви благословии от финансов предприемач за жп линията до Джаксън? Бъкскин привърши с храната и излезе навън да се поразходи. Стигна до офиса на вестник „Джаксън Хоул Трибюн“. Вратата беше отворена. Дий влезе. Зад едно бюро седеше слаб мъж със зелена козирка. Беше около шейсетгодишен, с напълно побеляла брада и очила. Явно носът му течеше и той стискаше бяла носна кърпичка в една ръка.

— Изнасилване? — ухили се вестникарят. — Това да не ти е Чикаго или Ню Йорк, или дори Сейнт Луис? В Джаксън такова нещо не се е случвало, откакто аз съм тук, а това е отпреди петнайсет години.

— Наистина, чудно място за живеене — каза Бъкскин. — А някои млади дами да са отсъствали от училище или да са ходили при роднини за по-дълго време?

— Намекваш, че може да са отишли на друго място, за да раждат? Не, не се сещам за никоя. От време на време някоя млада жена наистина напуска града за малко, но не си спомням някоя да се е връщала с дете или да се носят слухове, че е родила някъде.

Бъкскин каза на вестникаря, че издирва кой е убил техния виден гражданин.

— Желая ви успех. Опитах се да разбера нещо, но дори и една следа не можах да намеря. Това не е било случайно убийство. Някой добре го е замислил. Трябва да е бил скрит някъде по пътя между неговото ранчо и града.

— Защо са били револверните изстрели в краката, а после куршумът от малък пистолет в главата? — попита Бъкскин.

— О, за да е сигурен, че го е убил, бих казал.

— Дали е бил един и същи стрелец?

Вестникарят се намръщи, вдигна поглед, облиза устни и изгледа строго Бъкскин.

— Не се предаваш лесно, а? Нищо не пропускаш. Мъж, който носи пушка, за да очисти един джентълмен, няма да стреля и с малък пистолет.

— Някакви следи от едри сачми в каруцата? — попита Бъкскин. Вестникарят обърса с ръка челото си.

— Не съм се сетил да проверя. Спомням си, че нямаше никакви повреди по нея. Не, сър. Елууд Бейнс трябва да е бил прострелян, преди да се качи в каруцата. После я е впрегнал и я е подкарал към доктора в града. Само че някой го е спрял с този куршум в главата.

— Така изглежда — каза Бъкскин. — И така, убиецът може да е един. А може и двама да са стреляли.

— Мисля, че може и да попаднеш на нещо, млади човече. Мини пак да поговорим за убийството. Ще помисля и когато мога, ще ти помагам. Познавам малко повече хора в града от теб.

— Добре. Нещо да ми кажеш за слуховете около жп линията?

— Вече си чул? Никой нищо не знае за тоя проклет случай. Не можах да хвана никой от тези напудрени господа да ми отделят малко от скъпоценното си време. Намирисва на сделка за жп релси. Жп линия от Рок Спрингс чак до тук горе. Привлича ги не само дървеният материал. Може би се надяват да открият мед, злато или сребърна руда. Нищо не се знае. Не съм чувал за някакво раздвижване, откакто умря Елууд.

— Мислиш ли, че е бил вътре в нещата?

— Сигурно, но откъде щеше да вземе толкова пари? Може да е търсил начин за финансиране.

— Имаше ли някои от заселниците, които да не одобряват идеята да се прекара железница до града? — попита Бъкскин.

— Не съм чувал. Най-добре си вземи един екземпляр от последния брой и прочети за Джаксън.

— Виждам, че си зает. Вестникът излиза ли днес?

— Излиза вечер. Последната история съм я направил точно като за първа страница. Утре ще я прочетеш.

Бъкскин благодари на вестникаря и се потопи отвън в прашната вечер на Джаксън. Малкият град беше в падината на „Големите Тетони“, но все пак на шест хиляди и двеста фута височина. И в най-горещите летни нощи беше хладно. Прозорците на къщите и малките магазинчета блещукаха в тъмнината.

Беше приятно да се потопи в атмосферата на малкия град, но мислеше за един богат мъж, убит от един, двама, трима, а може би и от четирима души. Бъкскин знаеше, че един мъж или една жена не би

могъл сам да осакати толкова много тялото. През живота си беше виждал малко жени убийци. Повечето от тях бяха далеч по-жестоки от мъжете.

Кой беше убил Елууд Бейнс?

Трябваше да реши какво всъщност го е убило: отровата, кастрирането, изстрелите в краката или едрокалибрена дупка в задната част на главата. Първото му предположение беше, че е отравянето, но за него трябваша няколко часа. Изстрелът? Може би Бейнс се е бил отправил към лекарския кабинет, когато се е появил стрелецът и му е пратил куршум в тила. Изглежда, едва след това някой го беше кастрирал.

Не, кастрирането трябва да е било преди фаталния едрокалибрен изстрел.

Бъкскин тръсна глава. Нещата бяха много объркани. Никога не беше виждал толкова голямо разнообразие от смъртоносни средства, използвани срещу едно тяло. Нямахше никакво значение кое е убило мъжа. Би могло да е всяко едно от тях.

Помисли си за отсечените тестиси на Елууд. Беше виждал един мъж да умира от загуба на кръв след кастриране. Най-малкото беше необичайно. Дали не го е направил някой побеснял баща?

Тили! Да. Камериерката от хотела беше на такава възраст, че трябваше да знае ключките. В толкова малък град сигурно много хора разбираха, ако някоя жена забременееше извънбрачно. Лий тръгна към хотела.

Още нямаше седем часът. Може би Тили щеше да подрани.

Бъкскин мина по главната улица като котка, която преследва плячката си. Беше висок шест фута и тежеше сто седемдесет и пет паунда, имаше светлокестеняви коси и кафяви очи, плътни устни, четвъртитата брадичка и раздалечени очи, които със смъртоносния си поглед бяха спирали мнозина да се пробват като стрелци. Същите тези очи можеха да разтопят сърцето на всяко момиче. Жените бяха привличани най-често от суровата и привлекателна външност, а Бъкскин не беше от тези, които не биха се възползвали от това.

Стигна до хотела и се качи направо горе. С тихи стъпки приближи стаята си и леко натисна бравата. Вратата беше отключена. Извади револвера от кобура и рязко отвори, така че с едно движение блъсна вратата в стената. Погледна вътре.

Тили беше седнала в края на леглото. Беше свалила блузата си и масажираше с ръце гърдата си. Вдигна поглед и се усмихна.

— Заповядайте, мистър Морган. Обещавам да не хапя, освен ако не го искате.

Бъкскин се ухили и влезе в стаята, затвори вратата и я заключи, после взе един стол и подпря бравата така, че два от краката останаха във въздуха. Ако някой искаше да влезе в стаята, трябваше да счупи стола.

Тръгна към Тили, която беше станал да го посрещне. Беше висока пет стъпки и два инча — стигаше до брадата му. Тъмната ѝ коса падаше свободно върху раменете, а на челото бе отрязана на прав бретон. Тя се притисна към Бъкскин и го поведе към леглото.

— Защо се забави толкова? Чакам те от шест часа.

— Виждам, че си започнала без мен.

— Просто малко да ги затопля за теб. — Тя го целуна и плъзна ръка по гърдите му. — Почувствай ме. Те просто копнеят за ръцете ти, откакто ги поздрави тази сутрин.

Целуна го отново и ръката ѝ се плъзна надолу към члена му, вече леко възбуден. Ръката ѝ много добре знаеше къде и как да потърка, за да го насърчи.

Бъкскин я бутна леко назад и хвана ръцете ѝ.

— Първо малко работа. На колко години си?

— Почти на осемнайсет и съм завършила училище.

— Добре. Значи познаваш повечето от момичетата в града, които са на твоята възраст, както и малко по-младите и малко по-големите.

— Повечето. Те не са много.

— Знаеш ли кои се чукаат?

Тя се изхили.

— Защо питаш? Не ти ли стигам за твоя голям бастун?

— Ти си чудесна. Трябва да разбере дали някое от момичетата в града е бременно или е било бременно през последните един-два месеца.

— Божичко, ама ти не си местен, нали? Повечето момичета знаят по нещичко. Просто се разчува. Две тъпачки се подредиха през миналите два месеца. Ели, една хубавица, получи каквото искаше. Посочи момчето, което я беше измушкало и което тя много харесваше, и каза на всички, че той е таткото. Той потвърди и се ожени за нея.

— Ами другата?

— Още не зная коя е, но тя със сигурност няма да се омъжва. Но ще разбере. До ушите ми пристига всичко, което се отнася до тези, които правят секс.

— Трябва да ми кажеш кое е другото бременно момиче. В замяна на това ще те чукам, докато съм в този град. Ще ми помогнеш да разбере и ние ще се любим, докато капнем.

— Дадено! По дяволите, върви ми днес. Така ще те изтощя, че няма да можеш да ме гледаш в очите. Горедолу се сещам коя може да е кучката, но трябва да поразпитам. В почивката...

Тя го бутна на леглото и легна отгоре му, като отново погали с ръка члена му. Другата ѝ ръка разкопча жилетката и ризата и се заигра с тъмните косми по гърдите му.

— Исусе, колко обичам мъже с косми по гърдите! Как ще се любим първия път?

— Както искаш.

— Чудесно, аз съм отгоре.

Тя се изправи и го съблече — първо ботушите, след това чорапите, ризата, панталоните. Когато изхлузи бельото му, извика от възторг:

— Олеле, какъв бастун! Поне един фут е. Нека да сваля и останалите си дрехи!

Тя се съблече, търкулна се на леглото, обърна го по гръб и се хвърли върху него. За един момент остана неподвижна отгоре му — твърдият ѝ бюст беше върху голите му гърди, бедрата ѝ се движеха възбуждащо и леко срещу него.

Повдигна се на ръце, така че да вижда лицето му.

— Наистина ли ще ме оставиш аз да съм отгоре?

— Естествено. Можеш ли така да го правиш?

— По дяволите, мога във всяка една от около петдесет пози. Не за една нощ обаче.

Гърдите ѝ се поклащаха и тези подвижни купчинки очароваха Бъкскин. Надигна се и близна едната, после се спря на зърното.

— О, по дяволите, направи го пак и ще свърша преди още да си влязъл в мен.

Той се прехвърли на другото зърно и го облиза, леко го ухапа и нежно задъвка една след друга двете заоблени купчинки, докато тя не

започна да се задъхва и ханшът ѝ започна чувствено да се търка в неговия. Оргазмът я накара да се разтресе като яребица в челюстите на ловджийско куче. Тили застана и заохка. Задъха се и цялото ѝ тяло се загърчи като в припадък. После извика, бедрата ѝ се заблъскаха срещу него десетина пъти, докато не нададе един възторжен писък и рухна изтощена отгоре му с тихи стонове на върховно удоволствие.

След пет минути тя се плъзна към долната част на голото му тяло. Събра краката му, разкрачи своите от двете му страни и бавно започна да се спуска над възбудения му член. Хвана го с ръка и го насочи в себе си като в ножница, снишавайки се над набъбналата му сабя. Изпъшка бясно и нетърпеливо, като потъваше надолу и по-надолу, докато тазовите им кости се срещнаха и той не можеше да влезе по-навътре.

Очите ѝ се разтвориха и се впиха в него.

— Майчице, колко ти е дълга човката! Не си спомням да съм усещала досега някой толкова навътре в малката ми хралупка. Кълна се, че можеш да ми стигнеш до гръдния кош. Не мърдай поне за минутка. Трябва ми малко време, за да свикна с големината му.

Бъкскин лежеше и милваше бюста ѝ, което караше зърната му да настръхват, да туптят и да се пълнят с топла червенина.

Тя започна да прави бавни полукръгове с таза си. След около десетина движения го вдигна един инч и отново го смъкна. Простена със затворени устни. Повдигна го отново с около четири инча и се получи пак същото.

Бъкскин взе да се надига срещу нея и скоро те се движеха ритмично в танц, който я довеждаше до възторг, а него — до очакваното освобождение. Започна да се движи ритмично напред-назад, нагоре-надолу и Бъкскин я последва. Скоро и двамата застанаха и Бъкскин разбра, че няма да издържи много дълго.

Тили изкряска от възторг и възбуда, връхлетяна от нов оргазъм. Това накара Бъкскин да се изпразни в нея. Осем пъти повтори движението, после се отпусна на кревата, заедно с нейното все още конвулсивно потръпващо тяло, което продължаваше да се подрусва върху му.

Накрая тя го целуна и се излегна в цял ръст върху голото му тяло със затворени очи.

— Почивка — каза тя.

Бъкскин лежеше и си мислеше. Ако Тили можеше да му каже кое беше бременното момиче, той щеше да знае на кого Бейнс е причинил болка и може би щеше да открие още някой на или близо до сцената на смъртта.

Отдъхна и направи опит да си състави план за утрешния ден, но не можа. Жената до него се размърда и той разбра, че ще си има забавление за цялата нощ. Щеше да си помисли на сутринта. Точно сега имаше далеч по-неотложни неща, на които трябваше да обърне внимание.

Завъртя Тили и сграби и двете ѝ гърди.

— Следващия път аз избирам позата — каза той.

Тили се изхили и кимна.

— По дяволите, мисля, че ще можеш да го направиш поне още пет пъти тази нощ.

Така си беше.

ГЛАВА 3

На следващата сутрин Бъкскин се събуди точно в шест и половина. Тили вече си беше отишла. Това беше добре. Никакви празни приказки, никакви обещания, никакви лъжи, никакви проверки.

Закуси в кафенето „Големите тетони“, където поговори с Джош Бейнс.

— Опитвам се да се ориентирам — каза Бъкскин. — Опитвам се да подредя фактите и да направя някакво разумно предположение кой може да бъде заподозрян. Тази сутрин ще отида в ранчото, за да поговоря с вдовицата, децата и някои от наемните работници. Те може би знаят нещо, което на никого не биха казали. Случва се.

Закуси обилно и поговори още десетина минута с Джош в кухнята, но той не можеше да се сети за никакви опасни действия или врагове на големия си брат, освен тези, които бе споменал вече.

Бъкскин нае кон от обществената конюшня и след час вече беше на територията на „Бокс Б“. В ранчото имаше повече от дванайсет постройки, две от които се ползваха за обори, и хубава двуетажна къща.

Един каубой, който тъкмо се беше облекчил, видя Бъкскин, като слизаше от коня.

— Добро утро, търся мисис Бейнс.

— Тя не наема никого.

— Добре де, не я търся за работа. В къщата ли е?

Задната врата на къщата се хлопна и се показа една жена. Бъкскин предположи, че там трябва да е кухнята. Жената носеше чаша кафе и примижа на слънцето.

— Кой е, Рейфорд?

— Не се е представил. Иска да ви види.

— Прати ми го горе.

Бъкскин се завъртя, върза коня си и тръгна към вдовицата на Бейнс. Тя беше бледа, крехка, очите ѝ гледаха неспокойно. Дясната ѝ ръка погали чашата с кафе, отпусна се, после пак се вдигна към

чашата. Прокара пръсти през тъмната коса и докосна кичурите, които се бяха измъкнали от кока на врата ѝ.

— Мисис Бейнс?

— Да.

— Казвам се Бъкскин Дий Морган. Детектив съм и се опитвам да открия кой е убил вашия съпруг.

— Не съм наемала никакъв детектив.

— Така е. Работя за вашия девер Джош Бейнс. Той смята, че е крайно време да се разбере как и защо е умрял съпругът ви. Предположих, че няма да възразите срещу това.

Тя отстъпи назад, а цялото ѝ тяло изглеждаше така, сякаш в миг се беше смалила с един инч и беше загубила двацет паунда от теглото си. После се съвзе, кимна и направи опит да се усмихне.

— Джош винаги е бил съвестен. Сега се е захванал и с тази работа. Това не му влиза в задълженията, но аз също бих искала да знам кой е застрелял съпруга ми. Можете ли наистина да откриете какво точно е станало?

— Това възнамерявам да направя. Няма ли да е по-добре да поговорим вътре? Силното слънце не е много подходящо за светлата кожа на лицето ви.

Усмихна се за част от секундата и Бъкскин видя, че някога е била красива. Сега изглеждаше повяхнала от последните дни, изпълнени с грижи и тревоги около смъртта на съпруга ѝ.

Тя колебливо му протегна ръка, сякаш се чудеше дали да стисне неговата, или да му я поднесе за целувка.

— Казвам се Раquel Бейнс. Влезте в кухнята, моля. Искате ли чаша кафе? Току-що е направено.

Малко по-късно Бъкскин сърбаше горещата напитка, която беше толкова силна, че можеше да задържи на повърхността гвоздей.

— Значи казвате, че когато съпругът ви напуснал къщата малко след вечеря в деня, в който е бил убит, е бил в добро настроение и се е чувствал добре.

— Да. Каза, че имал някаква работа в града. Елууд често ходеше до града, за да играе на карти и да пийне по чашка-две. Бракът ни не беше в цветущо състояние. — Тя погледна встрани, после пак се обърна към Лий. — Спяхме в отделни спални повече от осем години.

Бъкскин запомни този интересен факт, но не му отдаде голямо значение.

— Вашият съпруг споменавал ли е за някого, с когото е възнамерявал да се срещне онази вечер? За сделка по работа, нещо по поддръжката на ранчото, някой делови партньор?

Мисис Бейнс отново се сви в крехкото си тяло. Изглеждаше така, сякаш наистина беше станала по-малка, по-незначителна. Поклати глава.

— Напоследък Елууд не говореше много с мен. И дума не обели през последната вечер за това, какво ще прави в града или с кого ще се среща. Съжалявам, не мога да ви помогна. Много бих искала, но не мога.

— Откога бяхте женени?

— Миналият четвъртък станаха осемнайсет години. — Вдигна ръката си нагоре и покри устните си с пръсти. — Мистър Морган, колко ви плаща Джош?

— Три долара на ден плюс разноските.

— Глупости. Как може да наема детектив като вас за такава надница? Заинтересована съм да разбера кой е застрелял съпруга ми, мистър Морган. Когато го откриете, независимо от това, дали е жив или мъртъв, дали ще го осъдят за убийството или не, ще ви платя пет хиляди долара. Само искам да знам кой го е застрелял.

— Много щедро. Но защо ще го правите? Аз съм се заел съвестно с работата, която ми предложи Джош, за три долара на ден. Какъв смисъл има да ми правите такова предложение?

— За да ви накарам да побързате и за да съм сигурна, че ще намерите убиеца.

Очите ѝ можеха да те изпепелят със сила, която той не допускаше, че е възможно да се крие в крехка жена като нея.

— Да, аз трябва да знам кой е застрелял съпруга ми. Стреляли са два пъти, нали знаете? Бих искала да знам кой е дал последния фатален изстрел.

— Ще го знам в най-скоро време, мисис Бейнс, можете да сте сигурна в това. А сега бих искал да се видя с децата ви. Те вкъщи ли са?

Жената отиде до стълбите и извика. Едно петнайсетгодишно момиче слезе долу. Беше копие на майка си. По-малка, но вече с

оформен голям бюст: твърде много плът за младото ѝ тяло. Но лицето ѝ беше почти същото като на майка ѝ. Чудноват малък нос и тъмнокафяви очи с дълги мигли. Тъмнокестенявата ѝ коса падаше върху раменете лъскава и грижливо сресана. Беше по-ниска от майка си, висока около пет фута, но след като пораснеше, щеше да е с два инча по-висока от нея.

— Мистър Морган, бих искала да ви представя дъщеря си Мидж. Мидж, това е детективът, за когото чухме в града.

Мидж моментално се наежи, после мръдна с рамене, при което сякаш цялото ѝ тяло се разтопи. Пристъпи напред и му подаде деликатната си ръка с дълги, тънки пръсти.

— Чух, че имало някой в града, който задавал много въпроси. Естествено, бихме искали да узнаем кой е убил баща ни, но никак не ни е приятно да изживеем целия този ужас отново. Сигурна съм, че ме разбирате.

— О, разбирам ви, Мидж. Понякога обаче се налага да си спомним за ужасните неща, за да разберем какво точно е станало и кой е бил виновен за тях. Виждала ли си баща си онази вечер, преди той да отиде в града?

— На вечеря, и после пак, преди да потегли.

— Как изглеждаше? Нервен ли беше, или беше спокоен?

— Не забелязах. Беше забавен на вечеря. Но когато го видях за последен път, вече в каруцата, изглеждаше по-сериозен, даже малко строг.

— Знаеше ли кого отива да види в града?

— Не. Не знам много за деловите му работи.

Бъкскин ѝ благодари и вдовицата го покани да излязат, за да го запознае със сина си, Кени. Той вече беше най-добрият каубой и въртеше голяма част от работата по добитъка в ранчото.

Откриха го в широкия корал, където двама мъже обздваха коне. Момчето беше на шестнайсет години, жилаво и загоряло, с работна каубойска шапка, цялата в петна от пот и прах. Той се смъкна от оседланото животно и се здрависа с Бъкскин.

— Приятно ми е, мистър Морган. Искрено се надявам да откриете убиеца на татко. Ако вие не успеете, мисля, че аз ще трябва да го направя. Мама казва, че няма да ми разреши, защото ѝ трябва

тук, но един син не може просто да подмине убийството на баща си току-тъй. Схващате за какво ви говоря, нали?

— Прав си, Кени. Изглежда, тук, в ранчото, има много неща, които трябва да правиш. Защо не ми отпуснеш няколко седмици, за да се опитам да хвана виновниците? Ако не мога да ги намеря, ще ти прехвърля работата. Така честно ли е?

— Да, мистър Морган, съвсем честно е. Имате съгласието ми.

Бъкскин видя как вълна от благодарност озари лицето на вдовицата на Бейнс, после този израз изчезна и то отново се намръщи. Мисис Бейнс кимна на сина си. Той се метна на коня в средата на корала и продължи да го обездва.

— Сега отивате ли си, мистър Морган? — попита вдовицата.

— Да, ще тръгна, мисис Бейнс. Благодаря ви за кафето и за честното и открито отзоваване на въпросите ми. А, още нещо. Мислите ли, че съпругът ви е бил замесен в някакви сделки в града, които да са му създали толкова жесток враг, че той да поиска да го убие?

Слабата жена се замисли, хвана коня му за юздата и докато се разхождаха, заговори:

— Не. Не мисля. Честно казано, не зная кой знае колко за предприятията, които съпругът ми е притежавал. Сега разбирам за тях. Аз ще поема ръководството им и ще помагам на Кени в ранчото. В краен случай той ще се нагърби с цялата работа. Знам само, че съпругът ми е наемал хора, за да му въртят търговията, упражнявал е пълен контрол, но изобщо не е стъпвал по местата, където се е продавало, та да си навлече гнева на някого. Не е разорявал други търговци, ако натам биете.

Той ѝ благодари, яхна коня си и се отправи на север. Мидж се показва на кухненската врата и му махна. В начина, по който беше застанала, имаше нещо, което го върна към един спомен. Той се усмихна. Беше в Абилийн. Там срещна онази малка тъмноока блудница. Имаше тяло като това на Мидж и обичаше да застава по същия предизвикателен начин: ето го, момчета, но ще трябва да си платите, за да го имате. Недвусмислена поза.

Бъкскин тръсна глава. Мидж беше едва на петнайсет. Приликата с блудницата от Абилийн беше случайна. И все пак имаше нещо изключително сексапилно в това момиче. Дали не беше някоя секс

бомба, която чака някой да я взриви? Бъкскин си помисли, че едва ли някога ще разбере, така че обърна коня си на север, продължи по Змийската река, която лъкатушеше нагоре към другото ранчо „Слаш С“, отбелязано като собственост на Лукас Шелби.

Едва ли собственикът на това ранчо имаше пръст в убийството на Бейнс. На този етап обаче Бъкскин беше длъжен да провери всеки възможен заподозрян. Двама притежатели на големи ранчота, един срещу друг в спор за правата върху водите можеха да си създадат големи проблеми.

Малко преди пладне пристигна в ранчото „Слаш С“. Една оградена пътека водеше към едноетажната къща, около която имаше още четири сгради. Двама от работниците бяха близо до корала. Преди да успее да им извика, един широкоплещест мъжага, висок над шест фута, излезе насреща му. Едрият детектив отстъпи пред червендалестото животно и кимна.

— Аз съм Шелби. Ти трябва да си онова момче — детективът, за когото чух, че задавал много въпроси в града. Ела да изпием по една бира. Не е студена, но се мъчим да си направим ледница. Може би другата зима, когато ни остане малко свободно време. Виждал ли си ледница? Обичам тези проклети неща.

Шелби изглеждаше като мечка. Имаше гъста вълниста брада, прошарена на места тъмна коса и блестящи зелени очи, за които Бъкскин се обзалагаше, че никога не пропускат нищо.

Введе Бъкскин през обрамчения с мрежа портал и премести два дървени стола с облегалки.

— Направих ги собственоръчно миналата зима. Обичам да работя с дърво. Земеделецът трябва да се занимава с нещо, докато навън вали сняг.

Сложи две бирени бутилки на масата.

— Видях те да идваш по пътеката. Дойде ми наум, че можеш да си наквасиш устата с чаша бира. Не знам колко градуса е, трябва да е някъде между четири и шест.

Ще ти се вдигне малко настроението. Пиеш ли бира?

— Като се връщам от път. Сега се опитвам да открия кой е убил Елууд Бейнс. Можеш ли да ми помогнеш? Ти ли си го направил?

Шелби се разсмя.

— По дяволите, не! Не че съжалявам, че си отиде. Може би щях да го направя за собствено удоволствие, ако беше продължил да ме притиска. — Отвори бутилките и подаде едната на Бъкскин. — Елууд цял живот е заплашвал всички останали. Блъфираше, сплашваше, можеше да те разпердушини, ако не отстъпиш пред шантажите му. О, не всичко беше блъф, но при простите хорица тези неща минават.

— Но не и пред теб, нали? Как те обработваше?

— Започна да ме тормози още от първия ден, когато доведох стадото си в долината. Знаех къде са границите на ранчото му, тези — заселническите. Останалото беше открит участък. Бях си побил коловете и определих територията си върху сто ярда на ширина и сто ярда дължина нагоре по течението на Змийската река. Така границите ми бяха близо на шест мили от реката. Трима ездаци от „Бокс Б“ ми наредиха да освободя техния участък. Показах им заселническите си документи. Всичко беше законно и точно и ездачите се върнаха. На следващия ден пристигна самият Елууд Бейнс и започна да прави корал там, където бяхме разпънали две палатки. Тогава взех около десетина души от хората си с готови за стрелба пушки. Наобиколихме го. Разположих въоръжените мъже така, че на Бейнс да му са напълно ясни намеренията ни. Показах му заселническите си документи, но той не им обърна внимание. Повалих го на земята, а куршумите на хората ми вдигнаха прашни облачета около ръцете и краката му.

Същата нощ стадото ми беше подплашено с бомбички и хукна, та се не видя вече. Нищо не открих от него. Но на следващата нощ най-големият обор на Бейнс хвъркна във въздуха. След този случай заплахите престанаха. — Очите му зашариха. — Оттогава нямам кой знае какви проблеми с Бейнс. Изглежда, човекът е блъфирал.

Но свали оръжие едва когато му го казахме в лицето.

— Имали ли сте някакви по-големи разправии през последните един-два месеца? — попита Бъкскин.

— Нищо, което да заслужава внимание. Няколко колчета по междата, малко спорни снежни маси през пролетта. По дяволите, бяхме сключили примирие и живеехме така от близо осем години. Не съм убил Бейнс, ако до това се опитваш да се докопаш. Нямах причина. Както и да е, ако съм искал да го убивам, можех да го направя с един изстрел от сто ярда разстояние.

Бъкскин надигна кафявата бирена бутилка и я пресуши.

— Да, днес вече имаш солиден дом и хубава бира. Защо ще ти е да се захващаш с Бейнс?

— Никога не сме се имали много, но, дяволите да го вземат, никой мъж не заслужава да умре по този начин. Чух, че са стреляли два пъти по него.

— Поне. — Бъкскин стана. — Благодаря ти за помощта. Аз най-добре да се връщам в града.

— Толкова езда, без да си похапнал нещо! Вече е пладне. Тук, в „Слаш С“, се храним добре.

След обилния обяд Бъкскин благодари на собственика на ранчото за гостоприемството, сбогува се и се отправя обратно към града. Имаше да язди осемнайсет мили, а не знаеше никакви преки пътеки.

Беше пет следобед, когато върна наетия кон в конюшната в края на града, прибра се и се качи в стаята си на втория етаж. Влезе вътре и намери бележка в средата на леглото.

„Бък, съжалявам. Липсваше ми. Тази вечер съм на работа. Имам да ти съобщя нещо за нашата малка разгонена бременна кучка. Ще поговорим по-късно.“ Подписът беше на Тили.

ГЛАВА 4

Бъкскин се изми, слезе долу до хотелската закусвалня, вечеря набързо и се върна веднага в стаята си. Не искаше пак да изтърве Тили. Изглежда, най-сетне имаше някаква следа. Може би убиецът първо беше кастрирал Бейнс, гледал го е как се мъчи, държал го, докато раната му е спряла да кърви, и после му е пръснал мозъка с револверния изстрел в главата. Да. Може и така да е било.

Къде, по дяволите, беше Тили? Почака я в стаята си до седем, после слезе долу и огледа във фоайето. Администраторът го попита дали има нужда от нещо. Бъкскин би искал да разбере къде живее Тили, но се сети, че така може да ѝ навлече служебни неприятности, а това пък беше последното нещо, което искаше да ѝ се случи.

Върна се в стаята си в осем и се зае да почисти и смаже своя колт 45-и калибър. Когато приключи с него, поработи и с резервното оръжие, което носеше в торбата с принадлежностите, малък смъртоносен 45-калибров деринджър. Беше за особени случаи и неведнъж му се бе налагало да го използва.

Най-сетне на вратата тихо се почука.

Тили беше застанала в празничните си дрехи, широко усмихната.

— Казах ти, че бях заета. Една моя приятелка се ожени късно следобед. — Тили се изхили. — Точно сега Сю сваля за първи път хубавичката си прилепнала дрешка. Бих искала да съм там, за да видя как я държи.

Той я пусна да влезе вътре и затвори вратата. Тя го целуна страстно, като прилепи плътно топлото си тяло до неговото. Когато се отдръпна, се засмя тихичко.

— Ей, може би и аз някой ден ще се омъжа, кой знае. Ще си взема такъв мъж, когото винаги да желая.

Бъкскин погали гърдите ѝ, а тя свали ръцете му от тях. Погледна го и се изхили.

— Още сега ли, и то в най-хубавите ми дрехи?

— Зависи от това, което ще ми кажеш за нашата малка бременна лейди.

— А, това ли? Подпитах тук-там. Три-четири от нас познават всички, които са оплескали пейзажа. Градът ни не е кой знае колко голям. Сигурни сме, че е била Ирен Тини Титс Чайнинг. В последно време не е приемала никой, който носи панталони. Горката. Предполагам, че се опитва да си заздравя позициите пред маминките.

— Коя е Ирен Чайнинг?

— Хей, забравих. Ти не знаеш. Ирен е дъщерята на проповедника в града. Вероятно е бил изритан от църквата, където е бил за последно, и е дошъл тук. Както и да е, Ирен е блудната малка щерка. Всъщност не е чак толкова малка, тя е на седемнайсет. Не бяхме съвсем сигурни, но този следобед чух, че сладката малка Ирен ни напуска. Отива в Омаха при леля си, за да продължи училището си. Отива да учи? Не биха могли да заблудят никой, който познава Ирен. Отива да се грижи за бебето си.

Бъкскин се намръщи.

— Това усложнява нещата. Проповедническа щерка. Всичките ми предположения могат да отидат на вятъра.

— Защо ти трябва да знаеш?

— Работя по убийството на Бейнс.

— Е, и?

— Трябва да има връзка със заминаването на Ирен и с бременността ѝ. Трябва да има. Но не очаквах момичето да е дъщеря на проповедник.

Тили се изхили.

— Е, обзалагам се, че за момента високоблагородният и важен Чайнинг изобщо не би искал тя да му е дете.

Тили го изгледа. Протегна се надолу и потърка члена му. Беше леко набъбнал. — И така, доволен ли си? Сега имаш ли малко свободно време?

Продължи да го потърква. Бъкскин сграбчи ръката ѝ.

— Минават ми нечисти мисли през главата, докато правиш това. — Тя се изхили и залепи една целувка на устните му. — Можеш ли да ми кажеш дали този проповедник е човек на адските мъки като баптистите, или е по-невъзмутим — като методистите?

— Нещо по средата. Не е най-добрият проповедник на света, доколкото съм чувала. Майка ми казва, че изобщо не е просветен, твърде изкушен бил от земните удоволствия и от дявола.

Бъкскин се захили.

— Ето, това чаках да ми кажеш. — Наведе се и целуна през дрехата и двете ѝ гърди, после се облегна назад. — Кажи на момичетата, че не мога да направя нищо по-добро от това снощи. Трябва да отида да видя проповедника.

— Мога да те придружа и да му кажа да ни ожени.

— Още не си готова, Тили. Достатъчно добре се забавляваш, като се чукаш тук, нали?

Тя се изхили.

— О, да. Когато се закова като нашата скъпа Ирен, ще имам достатъчно време да си търся съпруг. Може би трябва да се залепя за последния, който оплеска нещата.

Бъкскин си сложи шапката, провери пистолета на колана си и подбра Тили към вратата.

— Не искам да си тръгвам. Само набързо...

— Не сега. Имам работа. Трябва да си свърша задълженията. Ти влизаш в графата на удоволствията. Може би по-късно тази нощ.

— Мога ли да остана тук?

— По-добре недей.

Той я изтласка през вратата и тя тръгна пред него надолу по стълбите. Лий изчака малко да се отдалечи.

Проповедникът. Вероятно той бе кастрирал Елууд... Време бе да го посети.

Бъкскин не искаше да рискува, като попита разпоредителя как да открие проповедника. Вместо това попита две внушителни госпожи, които тъкмо минаваха през хотела. Те знаеха и го упътиха.

След три пресечки Бъкскин почука на една малка врата зад боядисаната в бяло църква с камбанария в стил Нова Англия. Преди това беше виждал такава само на снимка.

Бъкскин реши, че мъжът, който му отвори вратата, е на около четирийсет. Беше достатъчно възрастен, за да има дъщеря на седемнайсет.

— Преподобният Чайнинг?

— Да, какво мога да направя за вас?

— Аз съм Лий Морган и съм отскоро в града. Опитвам се да науча нещо повече за Елууд Бейнс. Интересувам се дали е бил член на вашата църква.

Очите на Чайнинг се разшириха и той трепна така, сякаш щеше да захвърли всичко и да избяга. Беше обзет от това, което Бъкскин наричаше внезапна паника. Чайнинг беше едър мъж: поне шест фута висок и най-малко двеста и четирийсет паунда тежък. Имаше пълно, гладко обръснато лице, с една плешива черта, минаваща през средата на главата.

— Елууд Бейнс е мъртъв и погребан. Не мислите ли, че трябва да оставим костите му на мира?

— Боя се, че не, преподобни Чайнинг. Мъжът е бил убит. Убиецът е грешник и трябва да се предаде на божията справедливост и на закона.

Лицето на проповедника беше напрегнато, но някак унило. За момент няколко мускулчета трепнаха. Той премига няколко пъти и поклати глава:

— Разбира се. Всички хора трябва да отговарят за постъпките си. Мислех си за вдовицата и за двете деца. Те достатъчно изстрадаха, всякакъв обществен процес ще бъде ужасно изтощителен за тях.

— Познавахте ли добре мистър Бейнс?

— Да, но не ми беше близък. Идваше на служби, участваше в църковния живот, но той беше богат и вечно зает мъж.

— Говорите така, сякаш не ви е допадал особено.

— Не съвсем. Беше зает, нямаше много време за участие в църковния живот. — Пасторът вдигна рамене. — Но повечето хора са като него.

— Опитвам се да разбера всичко за мистър Бейнс. Знаете ли кои са били приятелите му, кого е харесвал, с кого е бил близък, какви са били вкусовете му и какви удоволствия е предпочитал.

Пасторът поклати глава.

— Боя се, че не съм човекът, с когото трябва да говорите. Не познавах отблизо мистър Бейнс. — Божият служител вдигна ръце в безпомощен жест.

— Разбирам. Изглежда, за мистър Бейнс не се е знаело много в града, въпреки че, както ми се струва, е живеел тук от петнайсет години.

— Мистър Бейнс нямаше много приятели, въпреки че беше собственик на дванайсет търговски фирми. Може това да му е създадо проблеми. — Пасторът се спря и погледна настрана. — Всъщност не искам неволно да ви подведа. Не съм човек, който ще предизвика скандал или ще разпространява лъжливи слухове. Желая ви успех в разследването.

Чак тогава Бъкскин осъзна, че те все още стоят на вратата. Не беше го поканил да влезе. Странно. Докосна ръба на шапката си, с което изрази уважението си към божия служител.

— Моите благодарности, мистър Чайнинг, задето ми отделихте малко време.

Бъкскин се обърна и тръгна по улицата, която водеше към търговската част на града. От тази страна нямаше дървен тротоар, някакви решетки или неравности. Само табели с означители докъде свършва даден двор и откъде започва друг.

Проповедникът действително беше странен. Първоначално, когато чу името на Елууд Бейнс, той целият се изопна като струна. Когато заговори след това, нервността сякаш намаля и се изпари. В края на разговора вече създаваше впечатление, че той държи разговора под контрол. А може и така да беше. Все още не можеше да отстрани проповедника като евентуален заподозрян по убийството на Елууд Бейнс.

Бъкскин си спомни казаното от погребалния агент. Бейнс е бил кастриран, преди да умре. Явно бе извършено от човек, който го е мразил много. Защо беше тази омраза и от страна на кого? Още два въпроса, на които Бъкскин трябваше да намери отговорите, за да стигне до някакво решение.

Трябваше да се срещне с адвоката на мъртвия. Само че той май щеше да остане за утре сутрин. Беше се стъмнило и нямаше жива душа по улиците. Само две търговски фирми светеха, но те бяха затворени. Работеха само баровете и кафенетата.

Той все пак реши да обиколи, за да открие офиса на адвоката. Облицованата с дъски кантора беше на половин пряка по-надолу от офиса на вестника. Лампите в кантората светеха. Бъкскин натисна бравата на вратата и видя, че е отключено. Отвори и влезе. По-добре сега, отколкото утре.

Офисът изглеждаше неприветлив. Подът беше от дъски. Имаше едно евтино дървено бюро, два шкафа за, картотеки в ъгъла, семейна снимка на стената. Таванът и четирите стени бяха облепени с тапети. Две лампи разпръскваха бледа светлина и осветяваха слаб мъж, прегърбен зад бюрото. Имаше страшно много коса. Когато чу Бъкскин да влиза, главата му рязко се надигна, но мъжът остана неподвижен и Бъкскин си помисли, че продължава да работи. Беше висок най-малко шест фута и носеше черен костюм с черна жилетка, снежнобяла риза и тъмна вратовръзка.

— Да, сър. Мога ли да ви бъда полезен? — каза мъжът с глас, който сякаш разпръсна във въздуха аромат на теменужки, примесени с мед и розова вода.

— Надявам се — отговори Бъкскин, докато се приближаваше към бюрото. Подаде му ръка. — Казвам се Дий Морган. В града съм, за да открия кой е убил Елууд Бейнс.

Високият мъж с отсечени овнешки бакембарди, които падаха ниско до брадичката му и се сливаха от двете страни с мустаците, не пое протегнатата ръка.

— Зная защо сте тук, мистър Морган. Но сигурно съзнавате, че след като мистър Бейнс беше мой клиент, от професионална коректност не мога да ви кажа абсолютно нищо за неговите делови връзки.

— Това ваше задължение умира заедно със смъртта на Бейнс, мистър Пикъринг. И двамата сме наясно, така че спрете да блъфирате. Ако не желаете да ми помогнете, аз все някак ще се добера до това, което искам да знам, но в такъв случай вие ще сте под подозрение. Ако не сте замесен в убийството му, какво толкова губите?

Адлер Пикъринг седна. Бъкскин прецени, че е около трийсет и пет годишен. Поведението му не показваше добро възпитание. Тук, както и в повечето западни щати и райони, добрите обноски се приемаха и се изискваха главно в правната практика.

Адвокатът се втрени за момент в Бъкскин, после го подкани да седне на стола близо до бюрото си.

— Защо не? Всеки в този град знае, че аз движех работите на Бейнс. Какво искаш да разбереш?

— Кого може да е обидил толкова, че той да иска да го убие?

Пикъринг се вторачи в тавана и изпусна една въздишка.

— Бих могъл да ви изредя доста дълъг списък. Бейнс не беше дипломат в деловите си сделки или пък в личните си отношения. Когато искаше нещо, просто си го вземаше. Понякога с блъф, понякога с перчене, друг път със заплахи. Това действаше. Беше най-богатият мъж в този край и няма да е преувеличено, ако кажа, че съжалявам за загубата на такъв клиент.

— Можете ли да ми кажете имената на мъже, които са се опитвали да го убият или са имали причина да го направят?

— Не. Това може да подрине репутацията на някой почтен човек. Всъщност повечето от хорицата наоколо не биха искали да се рови много в този случай. Ще бъде само излишен тормоз за града и за семейството.

— Неговият брат и вдовицата му ме наеха да открия убиеца.

— Раquel Бейнс ви е наела? Трудно ми е да го повярвам! — Той поклати глава. — Много добре, станалото — станало. Какво искате да знаете още?

— Имената на складовете, собственост на мистър Бейнс тук, в града.

— Това мога да го направя. Нещо друго?

— Повечето от хората в града очакват да се построи разклонение на жп линията от Рок Крик до Джаксън. Каква е била ролята на Елууд Бейнс в този случай?

Пикъринг захвърли молива си върху хартиената подложка.

— И за това ли сте чули? Работите бързо, мистър Морган. За беда, не знам много за този проект, освен че мистър Бейнс искаше да направи нещо по него. Перчеше се из града с онези важни мъже от Чикаго, като че ли бяха някакви скъпи циркаджийски животни. Каза ми, че все още няма нищо за узаконяване. Имаше някакви споразумения, с които трябваше да се сдобие, и тогава щеше да ме въведе в проекта.

— И така, били са близо до някакво споразумение за жп линията?

Пикъринг се разсмя.

— Мистър Морган, виждал съм повече от десетина договора за жп линията. Правени са май на всеки две години. Този просто е последният. Винаги проблемът е в парите. Трябва огромна сума в брой, за да се започне строежът. Не може и дума да става да се продадат тези

големи парцели земя, преди линията да е готова, да е в действие и самата тя да носи печалба.

— Тогава обяснете ми нещо. Възможно ли е да са очистили. Бейнс, защото се е забъркал в поредния опит да се прокара жп линия до Джаксън?

Пикъринг седна и запали дебела кафява пура, прати в тавана струя дим и след това загаси пурата в пепелника на бюрото.

— Възможно е. По дяволите, всичко е възможно. Но в този случай, мистър Морган, на мен ми се струва, че проектът за жп линията няма много общо със смъртта му. — Той се наведе напред. — Морган, ти нали знаеш, че са го стреляли в краката? Гаден и гнусен начин да застреляш някого. Очевидно е бил на път за града, простреляли са го в краката и той е тръгнал към лекарския кабинет. Да застреляш човек в краката, това трябва да е ужасен акт на отмъщение или тъпа грешка. Друго не ми хрумва. Но ако стрелецът толкова го е мразел, защо само ще го простреля и ще го остави да тръгне към лекаря? Защо не го е завързал и да го остави да се мъчи, докато умре? Един куп въпроси, на които не мога да си отговоря.

— Не допускате ли, че някой го е прострелял в краката, а друг е дал фаталния изстрел в главата — попита Бъкскин.

Пикъринг поклати главата си.

— Не бих казал. Просто ви отворих скоби за размисъл.

— Вече съм мислил за това. Стрелците са били двама и са имали различни причини да искат смъртта му.

— Различни причини? Какви? — Пикъринг отново се беше навел напред върху бюрото.

— Детективите също трябва да защитават интересите на клиентите си, мистър Пикъринг. Страхувам се, че това е всичко, което мога да ви кажа по този въпрос.

Пикъринг отправи един продължителен поглед към Бъкскин, после кимна.

— Старата практика на блъфиране и издебване. Изненадан съм, че я прилагаш върху мен. Използвал съм я стотици пъти в съда. Но тя действа само когато не я очакваш. О кей, беше ми забавно да си поговоря с теб, Морган. Трябва да се погрижа за още няколко законови процедури по имуществото на Бейнс. Нали знаеш как беше поделено?

Ако има още нещо, което бих могъл да направя за теб, можеш да ме посетиш.

Пикъринг стана. Бъкскин също. Разговорът беше приключил.

Когато стигна до вратата, Бъкскин се обърна.

— О, Пикъринг, смятам, че трябва да узнаете още нещо. Малко преди да е бил прострелян, вашият клиент е бил отровен.

Бъкскин срещна изненаданата физиономия на адвокатата, после детективът излезе и тръгна надолу по улицата.

Нека оставим за малко законодателният орел в притеснение.

Публичният дом. Там също можеше да получи ценна информация.

Как го е пускала мисис Бейнс? Но нали каза, че с мистър Бейнс са спели в отделни стаи през последните шест години — или бяха осем? В такъв случай какво прави един зрял мъж, когато жена му го отреже и той започне да идва често в града? Ходил е при проститутки.

Имаше три дома с лоша репутация в града. Първият беше встрани от главната улица. До него се стигаше по няколко стъпала. Той погледна нагоре. Двама пияни каубои в работни дрехи тъкмо слизаха с едно момиче на не повече от шестнайсет години.

Отправи се към другото ангелско гнездо: спретнатата двуетажна къща в една пресечка встрани от главната улица. Вероятно беше тази, която е посещавал Бейнс. По дяволите, той май е бил и неин притежател! Бъкскин влезе вътре и срещу него се откри едно най-обикновено фоайе. Никакви момичета, никакви чакащи мъже. Той огледа стаята и видя избродирани с кръстосан бод покривчици: „Дом, сладък дом“, „Наближава времето за нощен труд.“

В голяма стая, близо до вратата, която се намираще до него, стоеше една жена на около четирийсет, облечена в пеньоар, с руса, събрана нагоре коса. Носеше малък деринджър в кобур на бедрото. Лицето ѝ беше тежко гримирано: яркочервени устни и две петна от розов руж върху бузите.

— Мога ли да направя нещо за теб? Казвам се Гретхен, аз въртя това гнезденце.

Той ѝ каза защо е дошъл и жената се изхили.

— Беше адски странно, че при такава жена Елууд обикаляше публичните домове.

— Елууд често ли идваше тук?

— Два пъти седмично като на инспекторски оглед. Той не можеше да остава за повече време. Преди шест месеца спря да се мярка насам. Каза ми, че имал нещо специално. Ей, аз никога не разпитвам шефа си.

— Казахте нещо специално. Да е казвал какво точно има предвид?

— Жена в града, предполагам. Нямам представа коя може да бъде.

— Какъв тип момичета предпочиташе, когато идваше тук? С голям бюст, дълги крака, червени коси — какви?

— Ти не познаваш нашия Елууд. Искаше най-младите и неопитни момичета. За известно време използвах шестнайсетгодишни. Елууд не можеше да си хваща достатъчно от тях.

— Така значи, харесвал е по-млади. Интересно. Ами, предполагам, че съм научил всичко за него от тук.

— Чух, че се опитваш да откриеш кой го е убил?

— Точно така. Имаш ли някакви предположения?

Мадам тръсна глава.

— Не ми влиза в работата. Имам си достатъчно проблеми покрай щастията на шестте си гълъбчета, за да не се хващат за косите, и докато внимавам за грозното патенце в банята. Винаги държа една, която не е хубавица. Разбираш ли какво имам предвид? Повечето от мъжете не се интересуват колко добре изглежда момичето, докато то се грижи за тях.

Бъкскин огледа жената. Изглеждаше по-стара за възрастта си. В нейния занаят времето си беше казало думата.

Тя му се ухили.

— Какво мислиш? Може ли старата Гретхен все още да изкуши един мъж?

Той се засмя.

— Можеш и дяволски добре знаеш как. Но бих искал да си наясно, че никога не съм плащал за любов. Не съм подходящ клиент. — Той се наведе и целуна напудрената ѝ буза. — Но ти благодаря за информацията.

Гретхен грейна.

— Ей, ти подслади целия ми ден. Изпарявай се и да пипнеш това копеле, дето е теглило куршума на Елууд. Това, което ме озлоби най-много, е, че някой го е кастрирал, преди да го убие. Да го пипнеш този лайнар!

Бъкскин беше вече на главната улица, когато тази реплика го застигна. Откъде Гретхен знаеше, че Елууд е бил кастриран? Кой би могъл да ѝ го каже? Върна се с надежда да открие нова тухла в стената.

Гретхен се изхили, когато той отвори за втори път вратата.

— Ей, за още един сеанс ли се връщаш? — попита тя.

Този път в голямата гостна имаше двама мъже. Тя прекоси стаята, сложи ръка на рамото му и го поведе към една врата по-нататък.

— Какво казахте точно преди да изляза? Откъде знаете, че Елууд е бил кастриран?

Тя се разсмя и погледна назад към единия от мъжете.

— Някои от тези ръжени си празнят главите, когато го правят. Особено тези, които си имат проблеми. Някой е казал на едно от момичетата, а то ми каза на мен. Ще трябва да проверя утре на закуска коя ми го каза. Надявам се да го е запомнила, понеже се отнася до собственика на това място. В хотела ли си отседнал?

Той кимна.

— Тогава, щом разбере от момичето името на мъжа, ще ти го изпратя там по едно момче. Ще го запечатам в плик, за да е по-сигурно.

Бъкскин кимна.

— Ще чакам. Ще ми е от голяма полза, за да свърша това, с което съм се захванал. Досега нищо в този случай не е било толкова важно както това.

По това време кафенето на Джош вече беше затворено. Запъти се към хотела. Взе един пълен кафеник и чаша от хотелската закувалня и ги понесе по стълбите. Чудеше се дали Тили не е там. Не, по-добре някой друг път.

Отвори вратата на стаята си. Тили я нямаше. Дий се замисли върху онова, което беше открил днес: бе се срещнал със семейството на мъртвия — три много интересни личности — и с адвоката му — човек, на когото не можеше много да се вярва. Възможно беше да има

връзка между бащата, чиято дъщеря е забременяла, и мъжа, който вероятно е кастрирал Бейнс. Бе открил, че още някой в града, освен него и погребалния агент, знае за кастрирането.

Бъкскин заключи вратата. Запали газената лампа и направи някои бележки в малкото си тефтерче. Кафето го освежи и това му помогна да преразгледа всичко отново. Съсредоточи се върху срещите си днес. Искаше да запомни всички подробности. Трябваше му още информация, за да се ориентира във фактите.

Може би утре.

ГЛАВА 5

На следващата сутрин, когато Бъкскин слезе до рецепцията, намери в кутията си две съобщения. Едното беше в плик, а другото беше от Тили и той го изчете набързо.

„Тази вечер в десет, в твоята стая. Не закъснявай.
Тили.“

Другото съобщение беше по-дълго и беше от Раquel Бейнс. В съобщението на вдовицата пишеше: „Изглежда, съм ви подценила, мистър Морган. Получих някои писма от Чикаго, които моят съпруг е трябвало да вземе в деня, когато беше убит. Моля ви, елате да ги видите и ми помогнете да взема решение какво да правя с тях. Ще ви чакам тази сутрин около десет.“

Бъкскин прецени ситуацията, докато закусваше. Писмата от Чикаго. Да, те биха могли да бъдат безкрайно важни. Нямахше смисъл да чака до десет, щеше да тръгне веднага след закуската. Дамата сигурно не спеше до късно. Щеше да е там в девет и половина.

Преди да тръгне, Бъкскин разгледа краткия списък на имотите и търговските фирми, които Елууд Бейнс беше притежавал в Джаксън. Бяха дванайсет, близо половината от тях бяха в града, включително централният магазин, обществената конюшня, дилижансът, една от кръчмите и един вертеп. Всички най-важни части от оживения, разрастващ се западен град. Бейнс, изглежда, е умеел да мисли в перспектива.

Бъкскин реши да се срещне с главния управител, джентълмен на име Онли Кериган. Беше тъмноок и риж мъж, който поздрави сърдечно детектива.

— Очаквах тази среща, мистър Морган. Доколкото разбирам, искаш да разпънеш кожата на убиеца на мистър Бейнс пред вратите на

градския съд. Аз съм доброволец да помагам при одирането, когато хванеш това копеле.

Бъкскин се ухили.

— Недей още да вадиш ножовете. Току-що започвам. Чудех се как би могъл да ми помогнеш.

— По дяволите, стига да мога — всякак.

Две клиентки влязоха вътре и една крехка, хубава жена тръгна от пердето към стаята в дъното и се забърза, за да ги посрещне.

— Чувам, че Бейнс съвсем не е бил щедър с хората си. Ти си работил за него. Как се отнасяше той с теб?

— Без грешка, откъдето и да го погледнеш. Възложи ми работата по управлението на търговията и ми каза, че всичко, което трябва да правя, е да задоволявам нуждите на хората на Джаксън и да печеля от това. Досега жена ми Нели и аз сме се съобразявали. Но не знам какво да очаквам от мисис Бейнс, когато тя започне да управлява. Може да реши да разпродава и бог ми е свидетел, че няма да съм в състояние да извадя парите, за да купя това огромно място.

— Това не би трябвало да те тревожи поне за известно време. Сега сигурно е затрупана от цял куп неща, за които трябва да мисли. Да ѝ дадем малко време. Изглежда много сваятна и приятна дама. Разбира се, случва се, когато хората получат неочаквано власт, да не знаят какво да я правят, как да управляват своята собственост. Може би семейният адвокат ще ѝ помогне — каза Бъкскин.

Кериган само се засмя и поклати глава.

— Не чакай помощ от дявола. За мен Пикъринг съвсем не е идеалният адвокат. Той дърпаше конците на някои безкрайно съмнителни сделки тук в града.

Бъкскин повдигна вежди.

— Така ли? Какви?

— О, нищо, заради което да го тикнат в пандиза, малко фалшификации и връзки наляво-надясно, едно издействано обещание, една сделка след ръкостискане, чиято сила ще изветрее след края на процеса. Нищо от по-голям мащаб.

— Можеш ли да ми посочиш сред съмнителните лица в града някой, който би могъл да бъде евентуалният убиец на твоя шеф.

Кериган само скърши вежда, затвори очи и потри с една ръка лицето си. Когато вдигна очи към Бъкскин, поклати глава.

— Не мога да ти помогна. Познавам много хора, които не харесваха мистър Бейнс, но нито един, който да е способен да убие.

Бъкскин му подаде ръката си.

— Беше ми приятно да си поговорим, Кериган. Може би ще имам нужда от малко подкрепа тези дни. Опитай се да се сетиш за всеки човек в града, който е бил оцетяван от Бейнс. Ще го оценя.

Бъкскин излезе навън и се спря за малко с лице към магазина. Беше на ъгъл и на едно от най-възловите места в града. Обърна се и тръгна по отсрещната улица. Беше направил няколко крачки, когато една жена се появи от страната на магазина и се насочи към него, като му махна с ръка.

Той я изгледа и разпозна слабата, хубава продавачка в светлосиня рокля. Отиде до нея, а тя го поведе към задната част на магазина и застана до струпан на камара дървен материал.

— Мистър Морган, чух какво си говорихте с Онли. Аз... аз не съм сигурна дали трябва да ви казвам това, но все пак реших, че е добре да го знаете. Питяхте за някой, който да е достатъчно ядосан на мистър Бейнс, за да го убие. Има един такъв човек. Преди шест месеца бях сама в магазина. Онли беше отишъл до банката. Мистър Бейнс влезе и ме заговори — той винаги е бил любезен с мен. Този път попита за Онли и аз му казах, че току-що е тръгнал към банката и че ще се върне след половин час. Той кимна и ме помоли да му покажа склада.

Веднага след като се озовахме в задната част на магазина, той ме сграби. Притисна ме до стената и разкъса блузата ми. — Тя отмести поглед встрани. — Досега на никого не съм казвала за това, мистър Морган. За мен е мъчително, но реших, че трябва да го знаете. Понякога мистър Бейнс не се държеше като джентълмен.

— Причини ли ви болка?

— Не, не стигна чак толкова далеч. Хвана блузата ми и я разкъса, а аз... Бях гола до кръста. Ръцете му ме бяха обвили, а той целуваше гърдите ми. Точно тогава влезе Онли. Беше забравил част от сумата и налетя на мистър Бейнс. Удари го три или четири пъти, и го повали на земята. Мистър Бейнс извади един деринджър и стреля в тавана, а Онли се отдръпна. Мистър Бейнс каза, че ако само някой от нас се осмели да спомене нещо за това, ще ни натопи за злоупотреби и ще ни прати и двамата в затвора.

Бъкскин докосна рамото на жената.

— Това, което ми казвате, е важно за разследването. Зная, че не ви е лесно. Не е нужно вашият съпруг да узнава, че сте ми казали. Мислите ли, че Онли е бил толкова ядосан на мистър Бейнс, че да е в състояние да го убие?

Жената вдигна очи, хубавото ѝ лице беше забулено от страх и безпокойство. Бавно кимна.

— Аз... аз просто не мога да кажа нито да, нито не. Няколко дена не беше на себе си. Не ми даваше да споменавам за случилото се, един месец не ме докосна. Но постепенно започна да го преодолява. Никога преди не съм го виждала толкова ядосан. Когато повали мистър Морган на земята, беше толкова бесен, че си помислих, че може да го убие. Да го планира, да го обмисли и после да го направи... — Изтри сълзите от очите си. — От години живееш с един мъж, случва се нещо толкова и ти чак тогава осъзнаваш, че той толкова много те е обичал. — Тя се върна обратно и влезе в магазина.

Бъкскин остана на мястото си. Това беше първият заподозрян в убийство. Както каза жена му, Онли Кериган спокойно би могъл да е един от мъжете, които биха имали смелостта да убият собственика на ранчото. Но по кой от четирите начина го е сторил?

Бъкскин погледна джобния си часовник. Беше време да наеме един кон и да поеме към ранчото на Бейнс. За втори път от два дена насам. Това щеше да е най-краткото му пътуване днес. Какви ли бяха тези писма от Чикаго? Възлагаше големи надежди на това, че в тях би могло да има имена на хора, върху които да падне сериозно подозрение. Нали му трябваха четирима заподозрени?

Колкото повече обмисляше всичко, толкова повече му се струваше, че четирите покушения са били направени от четири различни лица. Но кое от нападенията е причинило смъртта?

Този път, когато влезе в обсега на двора на ранчото „Бокс Б“, един каубой пое поводите на коня му, а мисис Бейнс го чакаше близо до кухненската врата.

— Радвам се, че успяхте да дойдете, мистър Морган. Има нещо, което се надявам вие да ми обясните. От Чикаго дойдоха две писма. От Мидж зная, че баща ѝ, ѝ бил казал, че отива същата тази вечер в града, за да ги вземе. Дошли са с обикновената поща и пощальонът ги сложил при останалата ни кореспонденция. Не мога да ги проумея.

Влязоха в стая, вътре с широко бюро, върху което имаше разхвърляни писма.

— Погледнете — каза тя.

Бъкскин вдигна първата страница от писмото и я прочете. Отнасяше се до жп линията, за която молеха от Рок Спрингс, и за задълженията на Джаксън. Прочете отново писмото и се спря на последния абзац: „По тази причина, мистър Бейнс, аз разчитам на вас да доставите разрешителното за извършване на тази рискована работа. Тя все още не е изцяло финансирана, но най-късно до две седмици ще бъде. В такъв случай ще са ни необходими права върху пътя и жп връзката до Джаксън заради дървения материал. Разчитаме вие да вземете тези права, както и всички други разрешителни, които са ни необходими.“

Сега Бъкскин започна да проумява ситуацията.

— Имате ли в Джаксън градски съвет или кмет?

— Имахме кмет — каза мисис Бейнс. — Елууд купи една къща в града, за да може да се кандидатира за кмет, и беше избран през последните два мандата.

— В такъв случай той би могъл да ускори прокарването на жп линия.

— Предполагам, че да. Но какво щеше да спечели той от това? Елууд по-скоро си навлече беля, защото в замяна не получи еквивалентното дялово участие.

Бъкскин прегледа и второто писмо. И в него нямаше нищо за акции за продаване или предоставяне за ползване, които Елууд би могъл да получи в замяна на своите услуги.

— Може да е имало някакви устни уговорки.

Мисис Бейнс тръсна глава.

— Не и с Елууд. Той искаше да има всичко черно на бяло, в два екземпляра, всеки от които да е подписан и от двете страни, и то пред двама свидетели.

— Чувам, че в града има хора, които са против жп линията.

— Да. Но са малко. Не мога да се сетя за никой сред тях, който да е влиятелен. Ако жп линията стигнеше до тук, повечето хора щяха да са доволни.

Бъкскин прочете отново писмата, после ги подаде на мисис Бейнс.

— Не виждам нищо необичайно или пък от изключителна важност. Всеки знае, че вашият съпруг работеше по прекарването на жп линията дотук. Това просто го потвърждава.

Беше застанал на едно място и само ѝ кимаше в знак на съгласие.

— Благодаря ви за информацията. Кой знае, това може и да се окаже важно по-нататък. Имам още малко работа в града, затова ще трябва да се връщам обратно.

— О, помислих си дали не бихте изпили една чаша кафе с кифличка?

— Благодаря, но по-добре е да вървя.

След пет минути той вече беше яхнал коня си и яздеше надолу покрай пълноводната Змийска река в посока към града. Едва беше подминал един завой на реката, когато насреща си видя ездач, спрял край пътя.

Когато се приближи, разбра, че човекът на коня е момиче. Беше Мидж. Бъкскин я доближи и спря.

Носеше тясна блуза и скъсени отдолу дънки и яздеше по мъжки.

— И така, сигурно добре сте си поговорили с майка ми. Не мислех, че отново ще се върнете тук. Нещо важно?

— Не, просто си поговорихме за писмата от Чикаго. Те, изглежда, не са толкова важни, колкото е смятал баща ви.

— Стори ми се така още когато дойдох. — Тя се приближи до него. — Дойдох до тук, за да ви покажа нещо. — Тя слезе от коня. — На кон не може да се стигне до мястото, където искам да ви заведа. Обзалагам се, че гледката ще ви очарова.

— За какво говорите?

— За една боброва колония. Те не могат да си построят бент, защото има много вода покрай насипа. Ще трябва здраво да пороботят, за да си направят стабилна къща. — Тя прихна. — Елате да погледнете. От насипа е на около дваисет ярда.

Лий я последва. Срязаните дънки така плътно прилепваха, че очертаваха малкото ѝ кръгло дупе. Тя спря и му посочи десетина крачки напред. Два бобъра се трудеха върху една къща с подводен вход.

— Мислех, че тук всички бобри са избити.

— Да, преди четирийсет години. Сега те са се размножили отново.

Тя седна на едно тревисто местенце върху насипа и се загледа в бобрите.

— Ти си идвала тук и без мен, нали Мидж?

Обърна се за момент и го изгледа сериозно, после се засмя.

— Да, съвсем ясно е, че те примамах. Не се безпокой, не съм някоя малка и невинна девственица.

Тя откопча горните четири копченца на блузата си, така че той да може да види едрите ѝ голи гърди. Под блузата не носеше нищо.

— Не съм те стреснала, нали Бъкскин? — Разкопча и останалите копчета и извади предницата на блузата, за да му покаже гърдите си. Все още бяха високо на гърдния ѝ кош, леко насочени нагоре, вече оформени, но не много добре закръглени.

Тръгна към него на четири крака. Гърдите ѝ се залюляха. Това плени Бъкскин.

— Не си мисли, че ще ми избягаш. Аз... аз правя секс от тринайсетгодишна. Харесва ми, наистина си струва. — Изпълзя до него, надигна се и го целуна по устните. После пак. Езикът ѝ залудува в устата му. Тя намери ръката му и я сложи на младите си гърди.

— По дяволите, ти си била голяма лудетина, Мидж. Аз не съм като момчетата на твоята възраст. Те сигурно веднага ще си изпразнят товара в гащите. Ще трябва да си поиграеш малко с мен, трябва ми нещо повече.

— Ще имаш всичко, което искаш, Бъкскин. Не съм се цапала с момчета на моята възраст. Харесват ми по-възрастни мъже.

Пръстите ѝ напипаха нарастващия член и тя започна да го дразни, докато Лий не изстена леко, грабна я и жадно я целуна. Повали я по гръб на тревата и легна върху нея.

— Да, да, да, Бъкскин! Искам те в мен! Остави ме да сваля тези проклети панталони. С ризата е много по-лесно. По дяволите, помогни ми!

Той свали ботушите ѝ, после тесните джинси. Под тях нямаше нищо. Мидж беше добре гледана и още съвсем млада. Толкова здрава, с такава гладка кожа, че дъхът му спря. Беше по-вироглава от майка си, по-закръглена, с гладко бяло коремче.

Той я погали и тя изхленчи. Насочи се към гърдите ѝ, започна да ги ближе и да ги целува, докато тя не започна да се гърчи под него.

Захапа зърната ѝ и когато те се втвърдиха, той разтвори краката ѝ, а през това време разкопча копчетата си.

— Сега, Бъкскин! Направи го сега, преди да съм умряла. Искам те вътре в мен, твърд и бърз. Направи го сега, Бъкскин, иначе ще умра. Чукай ме силно!

Той вдигна бедрата си и тя го насочи. Малко по-късно вече стенеше от удоволствие, което ѝ доставяше хлъзгавият му член. Пое го целия и се надигна нагоре за още. Тогава започна да движи спираловидно ханша си и малко по-късно почувства, че достига кулминацията. Не успя да му покаже, че е свършила.

Бъкскин не можеше да чака повече. Вкара ѝ го отново и отново, като я тласкаше нагоре по меката трева, без да го е грижа, че коленете му позеленяват.

Когато се осъзна, погледна към нея и видя, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

— Не си го правила преди — каза той.

— Не съм, не можех. Само съм се надявала, че този път може би ще стане.

— Тогава защо продължаваш да опитваш? Живей си спокойно, нека тялото ти да порасне. Имаш много време.

— Не, искам да започна да се чукам и да стигам до оргазъм също както останалите жени. Чувала съм ги да си говорят. Казват, че полудявали. Били готови да дадат всичко, за да го почувстват отново. Аз не изпитвам такова нещо. Само първият тласък е фантастичен, но от него не следва нищо кой знае какво.

Той ѝ помогна да се облече.

— Не бързай да порастваш. Дете си за много кратко време, а после идва безпощадната действителност на живота. Запомни, че всяко нещо си идва с времето. Просто се опитай да го уловиш.

— Хайде пак. Може би този път да мога.

Тя докосна с пръсти устните му.

— Не. В ранчото ще усетят, че те няма, а и аз трябва да тръгна към града. Няма да е добре да ни намерят: мъж на моята възраст и момиче на твоята.

— Възрастта тук няма значение.

— Не е нужно да ми го напомняш. Сега се омитам от тук, преди брат ти да ни е заварил. — Той се ухили. — Мидж, беше фантастична.

Ти толкова бързо ме запали и ме накара така силно да те пожелаая, че забравих, че не си достатъчно голяма. Беше чудесно. А след пет години...

Смръщена, тя продължи да навлича ботушите си.

— Казваш го само защото ме изчука.

— Така е, но е вярно и това, което казах: ти ще бъдеш красива, сексапилна жена. Просто изчакай поне още три години.

Тя се притисна плътно до него за сбогом. После препусна през дърветата на север, така че да успее да се върне в ранчото, преди да са усетили, че я няма.

Бъкскин се качи на пътя и измина половин миля към града, след което се смъкна от коня и измина пеша остатъка от пътя. Мидж беше стигнала до края. По дяволите! Ама пък какво щеше да стане от нея след три или четири годи ни!...

На връщане в хотела провери кутията на стаята си. Никакви съобщения. Като се качи по стълбите, откри Тили, която чистеше една стая до неговата. Тя му се ухили, а той се намръщи!

Тя дойде до стаята му и побърза да влезе вътре, докато той проверяваше дали някой не я е видял. Затвори вратата и го целуна.

— Ей, усещам, че си бил с друга жена.

— Това е от току-що купения одеколон и розова вода за след бръснене — каза Бъкскин. — Разбра ли още нещо за нашата малка кучка?

— О, да. Тръгна със сутрешния дилижанс към Рок Спрингс и от там — към Омаха. Най-добрата й приятелка разбрала каква е работата и ни каза. Малкото котенце се е заигравало твърде често в неподходящия цикъл на месеца. Бременна е трети месец и вече й личи.

— Говорих с баща й.

— Не си го питал дали някой не е надул корема на малката му дъщеря, нали?

Бъкскин се изхили. Не беше чувал по такъв начин да се казва за една жена, че е бременна.

— Не, разбира се. Просто исках да го чуя какво ще ми каже. Държа се малко странно. Ако е имал нещо общо с убийството, успя добре да го прикрие. Ще трябва отново да отида при него.

— Но не тази вечер. Свършвам в десет и ще искам да се срещнем в твоето легло.

— Не мога. Имам една среща късно, а утре трябва да ставам рано.

Тя се начумери, сви малките си ръце в юмруци, сложи ги на кръста и се изправи лице с лице срещу него.

— Не ми отказвай, Бъкскин.

— Не ти отказвам, просто тази нощ не мога да бъда с теб.

— Ти се виждаш с друга жена.

— Да бе, ударил съм къравото при Гретхен в публичния дом.

Тили се изкикоти.

— Просто не те виждам как ще се ориентираш в нея под всичките пластове мазнина.

— Не ставай нагла. Ще видиш как ще изглеждаш на четирийсет.

— По дяволите, не! Не искам да живея толкова дълго. Ще остарее и ще заприличам на сушена слива. По-добре да съм мършава. — Изгледа го начумерено и подозрително. — О, извинявай, но ти си по-близо от мен до четирийсетте, а си далеч от изтощението и смъртта.

— Благодаря. А сега трябва да поговоря с още някои собственици на магазини. Някъде тук има двама или трима мъже, които знаят съвсем точно какво се е случило през нощта, в която е бил убит Бейнс. Моята работа е да разбере кои са и да ги накарам да го признаят пред шерифа.

Целия следобед обикаля магазините, на които Елууд Бейнс е бил собственик, и задава въпроси. Не откри нищо, което да е в състояние да предизвика достатъчно озлобление и да бъде причина за убийство. Беше минал два пъти покрай лекарския кабинет.

На третия път спря и прочете табелата: „Доктор Нюон Ралстън, обща медицина, хирургия“.

Беше добре да има още едно мнение за състоянието на трупа.

ГЛАВА 6

На прозореца на лекарския кабинет се появи усмихнато лице: кръгло, с гъсти вежди, цялото в лунички.

— Така, вие сте детективът. Най-сетне дойдохте да ме видите. Чух, че първо сте говорили с погребалния агент. Това малко ме обиди, но ми мина. Идвам веднага.

Лицето от квадратния прозорец се стопи и се отвори една врата, близо до стената, където стоеше Дий. Човекът, който се показва, беше малък, слаб, стегнат, жив. Носеше петносана бяла риза, без вратовръзка, и кафяви работни панталони. Протегна ръката си.

Поздравиха се и седнаха на твърдите дървени скамейки в чакалнята.

— Аз съм доктор Ралстън, известен в града като Нют. Хиляда дяволи! Сигурно аз съм израждал половината народ тук. Не се опитвайте да отгатнете възрастта ми, за мен е чест да ви я кажа сам. Следващия месец навършвам шейсет и шест, но не смятам да си сядам на лаврите и да се оплаквам от целия свят. Луд съм по работата си. През повечето дни работя по дванайсет, петнайсет часа и само в неделя до обяд. Ще продължа да практикувам, докато не стана на деветдесет и две. Тогава ще дам на някое нахакано хлапе с докторски ценз да заеме мястото ми тук, да ме изтърколи в канавката и да ме остави да умра. — Доктор Ралстън прихна. — Ставам малко словоохотлив, когато срещна нов човек или нов пациент, така че те дяволски добре да разберат с кого си имат работа. Ти трябва да си Бъкскин Морган. Защо не носиш дрехи от еленова кожа?

Бъкскин се изхили.

— Защото с тях през лятото е адски горещо, а през зимата стават много твърди. Щях да замръзна в снежните преспи заради ботушите си от еленова кожа. Те се втвърдиха и не можех да мръдна. Когато ме откриха, решиха, че съм хвърлил петалата, и ме закачиха на две кучета да ме влачат като шейна. Три дена не можах да се стопля.

Доктор Ралстън се изсмя под мустак.

— Хей, такива неща ми допадат. Мъж с въображение и дарба да разправя, да му сече пипето. Какво е твоето предположение за убийството на Елууд Бейнс?

— Ти си докторът, ти ще ми кажеш какво му се е случило.

— Повечето неща вече ги знаеш: стрелецът се е целил ниско и му е осакатил краката, но явно е бил изненадан и го е натоварил в каруцата. Малко по-късно някой го е спипал в това безпомощно състояние и му е откъснал и двете топки. Но той не е умрял от това. Дори раната е спряла да кърви, когато някой му е пръснал черепа с едрокалибрен куршум. По кожата и по косата му имаше три инча изгаряния, така че дулото не е било на повече от шест инча от главата, когато убиецът е стрелял.

— Това ли е всичко?

— Какво друго имаш предвид?

— Сините устни.

Доктор Ралстън пак се подсмихна. Бъскин явно беше умен и съобразителен.

— Знаеш значи. Мислех, че това е малката ми тайна с гробаря. Е, доколкото мога да го определя, Елууд Бейнс е бил отровен със стрихнин. Няма да е големи шансове да оживее след такава доза. Куршумът само е ускорил края.

— Стрихнин. Трудно ли е да се намери в Джаксън?

— Колкото е трудно да се отиде в магазина и да се купи отрова за мишки. Повечето видове започват да действат до половин час.

— Къде беше открито тялото?

— Извън града. — Докторът кимна. — А, разбирам. Дали не е идвал от ранчото си? Едва ли. Намерили са го доста далеч от там. Може да е бил прострелян в града, отровен и после да са му теглили куршума по пътя.

— Което означава, че всеки в града може да бъде заподозрян. — Бъскин се намръщи. — Не си ми кой знае колко от полза, докторе.

— Не се оплаквай. Ти си детективът.

Бъскин се изхили.

— Да, май че е така. Помисли за нещо друго, за някаква следа, която да дава представа какво е станало?

— Боя се, че няма. Шерифът си взе каквото му трябваше. Ако убиецът му беше създал повече неприятности, от тялото щеше да

измъкне всичко, за да го обяви за виновен. Предполагам, че ти си имаш свои цели.

— Докторе, да си чувал за момиче, което е забременяло, а не е омъжено?

Старият лекар погледна изкосо Бъкскин, после кимна.

— Кастрирането. Мислиш, че някой ядосан баща е извадил ръждивия си нож и го е подредил така, за да си отмъсти.

— Може и така да е станало:

— Да, възможно е — потърка се по брадата. — Но Бейнс не е умрял от кастрирането.

— И така, кой би могъл да го стори?

— Мистър Морган, бих искал да ти помогна. Бедата е там, че повечето жени не идват на преглед до седмия, осмия месец от бременността си. Това трябва да го знае майката на момичето, баща ѝ или може би най-добрата ѝ приятелка. Опитай се да разбереш коя е напуснала града набързо.

— Мислех, че в един малък град всеки знае всичко за другия като изключим служебните въпроси — каза Бъкскин.

— Може би трябва да се поговори с някои от момичетата.

— Това и направих. И имам предположение.

Очите на стария лекар светнаха, той изгледа Бъкскин и клюкарски се изкиска.

— И така, за кого се шушука?

— Познаваш ли Ирен Чайнинг?

За момент докторът стана сериозен. Тръсна глава.

— Щерката на проповедника. По дяволите, знам я. Израждам съм я. Варицела, магарешка кашлица и два пъти дребна шарка. Дяволски добре я познавам, както и цялото ѝ семейство. Ирен е тихо момиче, уважавано в дома си, прави точно каквото каже баща ѝ.

— Изкъсо ли я държеше проповедникът?

— Разбира се. Чувал съм, че не е най-блестящата в училище, но че е добра домакиня.

Бъкскин кимна.

— Значи си изненадан, нали така? Как смяташ, наистина ли проповедникът е изпратил тази сутрин дъщеря си в Омаха, за да си доучва?

— Така ли?

— Това е моята информация.

Докторът протегна крака и поклати глава.

— Значи е дошъл моментът, когато той не е могъл повече да държи нещата под контрол и я е отпратил от този край по най-бързия начин. Може би проповедникът е държал толкова здраво момичето, че тя се е разбунтувала, направила е точно това, което ѝ е казал да не прави, и е забременяла? Това са известни неща. — Потропа с крака по пода. — Особено като се има предвид, че неговата Ирен така и не завърши десети клас. О, известни са ми тези неща, член съм на училищното настоятелство.

Бъкскин стана и закрачи из чакалнята.

— Дори Чайнинг да е кастрирал Бейнс, в съда ще е невъзможно да се докаже, ако той го отрече. Повечето мъже биха гласували за осъждането му. — Бъкскин разтърси ръката на изненадания лекар. — Благодаря, докторе. Може пък да сте ми помогнали да сложа малко ред в тази объркана история. Но има още цял куп неизвестни. Да се върнем пак на отровата. Още се чудя кой може да му я е дал.

— Чувал съм, че силното кафе много добре убива вкуса — каза доктор Ралстън.

— Някой обаче със сигурност го е направил. Къде би могъл човек, който е тръгнал към пощата, да се спре и да изпие едно кафе?

Доктор Ралстън се начумери.

— В кафенето на брат му?

— Може би. Но в такъв случай защо той ще ме наема, за да открия кой го е убил? Така някак не се връзват нещата с Джош. Бейнс не я е изпил в кафенето на брат си.

— Би могъл да я изпие вкъщи, преди да тръгне — каза докторът.

— Възможно е. Обаче защо жена му ще иска да убива гъската, която всеки втори ден снася златни яйца?

Доктор Ралстън кимна.

— Съгласен съм. Познавам жената. Не би могла да убие собствения си съпруг, макар че не бяха в блестящи отношения.

— Съгласен съм, но много вероятно е жена да е сложила отровата.

— И мъж би могъл да го направи.

Бъкскин изохка.

— Докторе, аз дойдох при вас, за да си изясня малко нещата, а не да ме обърквате още повече.

— Съжалявам. Чета разни романи, където някой все се опитва да спаси убиеца.

Бъкскин стана, като въртеше шапката си в ръце.

— Ако имаш още някакво предположение за убийството на Бейнс, можеш да ми го кажеш. Аз съм в хотела. Мисля, че сега е моментът да се срещна отново с вашия пастор, преподобния Дюинг Чайнинг.

Сбогуваха се и Бъкскин излезе отвън. Следобедното слънце печеше силно. Обядва набързо в кафенето, след което пое надолу по улицата към дома на енорийския свещеник, който се намиреше зад църквата с боядисаната в бяло камбанария.

Пасторът беше там. Посрещна го хладно.

— Струва ми се, че разговаряхме снощи.

— Така е, преподобни Чайнинг. Но оттогава научих някои неща, така че ще трябва да продължим разговора. Бихме могли да се поразходим и да поговорим.

Проповедникът се намръщи, сви рамене и двамата тръгнаха към края на града.

— Чух, че дъщеря ви Ирен отива в Омаха, за да продължи обучението си.

Проповедникът сви вежди, после ги повдигна и кимна.

— Точна така. В едно реномирано училище за медицински сестри.

— Но Ирен не е била много добра ученичка и не е имала нужната квалификация, за да влезе в училище за медицински сестри.

Проповедникът се спря начумерен срещу Морган.

— Това... това не е ваша работа.

— О, боя се, че е, мистър Чайнинг. Вижте, аз знам, че Ирен е бременна.

Гневният поглед, който пречупи лицето на Чайнинг, беше израз на страхотна омраза. Няколко секунди мъжът се опитваше да се овладее, но избълва в безумна ярост:

— Това не е вярно, тя е... — Чайнинг се извърна и бавно продължи напред. Клатеше глава в мълчаливо несъгласие. Накрая вдигна поглед. — Откъде го научихте?

— Момичетата, които едва избутват десети клас, не продължават по една тежка програма, каквато е обучението за медицински сестри. И ако някое от тях замине неочаквано из града тръгват слухове, че е забременяла.

— Значи наистина знаете. Но какво ви засяга това?

— Тя не. Вие. Само трима души в града знаят, че Елууд Бейнс е бил кастриран, преди да умре. Сега съм сигурен, че вие сте побеснелият баща, който го е направил. Вие бяхте, нали?

Стигнаха до средата на уличката, докато проповедникът успее да проговори. Няколко пъти се опита, но нищо не излезе. Накрая се спря и докосна рамото на Морган.

— Не беше планирано. Исках само да дам воля на яда си. Да му кажа, че е съсипал едно момиче, да го заставя да я осигури със сто долара на месец и да поеме отговорността за детето. Той ми се изхили, но забелязах, че се присви от болка. Откъснах му кожените препаски на краката и тогава видях, че е прострелян. Никога не бях виждал толкова много кръв. Бях изненадан, че въобще му е останала някаква кръв. Той се нахвърли върху мен с най-гадните и мръсни думи, опита се дори да ме застреля, а после припадна. Беше моментен импулс. Извадих стария си джобен нож, скъсах панталоните и му отрязвах топките. После натирих каруцата към центъра. Беше тъмно, но си помислих, че някой все пак може да го открие и да го откара при доктор Ралстън.

Бъкскин кимна и вдигна пръст.

— Това, което току-що ми казахте, може да ви прати в затвора за десет години. Но може да намалите присъдата си, ако ми кажете всичко, което знаете. Искам да разбера кой го е прострелял. Къде точно беше каруцата, когато я открихте?

Чайнинг кимна и бавно продължи:

— Идваше към центъра на града и мина покрай църквата. Движеше се бавно. Догоних я, спрях я и видях, че Бейнс е вътре — помислих, че е пьян или болен. Реших, че това е най-подходящият момент, за да се справя с него. Спрях каруцата на „Алмонт“, това е първата пресечка северно от главната улица. Бяхме на около три преки от центъра на града. Реших, че е по-добре да изляза с него извън града. Ирен ми бе казала, че той я използвал от два месеца, понякога и по два пъти на ден. Опитах се да го ударя, но той извади 45-калибров

деринджър и го насочи към мен. Аз го заплаших, че ще кажа на всички в града какво е направил. Той ми се присмя. Опита се да ме застреля, но не улучи. Помислих си, че това е моят шанс. Тогава скъсах панталоните му и видях, че краката му са простреляни, но не спрях, а му отрязвах топките, както ви казах вече.

— Видя ли ви някой?

— Не, сър.

— Говорил ли си с някого преди или след срещата с Бейнс?

— Не, жива душа нямаше.

Бъкскин се усмихна.

— Виж сега, знам, че си разстроен. Онази вечер си бил уплашен до смърт, и то основателно. Опитай се обаче да помислиш пак по-спокойно. Видя ли някой по домовете или на улицата, някой, който да минава на кон или да върви насреща ти?

— Видях само каруцата. Разпознах я, като се приближих. Бях я виждал доста често близо до къщи. Същата вечер Ирен и майка ѝ ми бяха казали, че тя е бременна и от кого. Бях бесен. Тръгнах да търся Бейнс. И тогава го видях да влиза в града, но не идваше към нашата къща, а завиваше към кабинета на доктор Ралстън. Изревах му, после хукнах след каруцата. Той намали. А, да. Една двойка коне, които теглеха фермерско ремарке, натоварено с жито, прекоси улицата и той трябваше да спре заради тях. Така успях да го хвана. Скорчих отзад в каруцата и опрях ножа в гърдите му, а той ме изгледа кръвнишки.

— Какво каза Бейнс?

— Изкрещя ми, че е тежко ранен и че отива на доктор. Казах му, че не ми прилича на тежко ранен. Той отпусна поводите и впрягът спря. Обвиних го за бременността на Ирен, а той ми каза, че това било нещо между тях двамата. Бил достатъчно голям, за да знае какво прави. Тикнах острието на ножа си в ризата му и му пуснах кръв. Той измъкна своя деринджър и се опита да ме застреля, но не беше познал. Залюля се и падна откъм страната на конете. Стреля, не улучи и аз му избих оръжието. После припадна и аз му ги отрязвах. Спомних си, че беше тръгнал към доктор Ралстън и шибнах коня, за да продължи надолу по улицата. Не видях никой на улицата или някой да си влиза в дома.

— Проследи ли каруцата?

— Не, гледах, докато стигна до средата на пресечката, после се обърнах и хукнах към къщи. Хвърлих си ножа, никога повече не исках да го виждам, особено с кръвта на изнасилвача по него.

— Запазихте ли деринджъра? — попита Бъкскин.

— О, не. Когато му ги отрязах, сложих долу оръжието и му разтворих широко краката.

— В колко часа се прибра вкъщи?

— Беше се мръкнало, съвсем тъмно беше, когато оставих каруцата. Трябва да е било седем, седем и половина.

— Кой караше фермерското ремарке?

— О, старият Кейлъб. Знам го само по име. Има малка ферма на север от града.

— Добре. Спомняш ли си да си видял някой друг? Затвори очи и се върни на момента, когато си догонил каруцата.

— О, чак толкова! Добре де, имаше някаква жена, която си влезе в къщата. Идва от време на време на църква. Възрастна е. Никога не си носи косата на кок. Жена ми знае как се казва.

— Дотук добре, но за мен е по-важно дали си видял някакви мъже.

— Не сър, това беше.

— Добре, мистър Чайнинг. Не мога да ви обещавам, че няма да бъдете наказан за това, което сте направили. Освен това предполагам, че съзнанието за греха, който сте сторили, ви създава достатъчно грижи.

Бъкскин се обърна и си тръгна, а проповедникът остана на сред главната улица с наведена глава и отпуснати рамене.

Бъкскин беше научил много нови неща около убийството на Елууд Бейнс, но не и най-важното: кой го е отровил, кой го е прострелял и кой го е убил с куршума в тила.

Деринджърът.

В доклада на полицията не беше споменато около трупа да е — намерено оръжие. Проповедникът не беше взел деринджъра. Къде може да се е дянал? Какво е станало с него и това ли е било смъртоносното оръжие?

Стрелбата с едрокалибрен деринджър отблизо винаги е смъртоносна. Раната прилича на изгаряне от цигара. Да, възможно е да е бил убит със собствения му деринджър. Но кой е натиснал спусъка?

По главната улица се приближаваше облак прах. Пощенската кола влизах в града. Междуградските дилижанси се бореха с нагорницата, търкаляха се спокойно през правите отсечки, но когато влизаха в града, кочияшът изплющяваше с камшика, конете препускаха в галоп и екипажът се втурваше по главната улица сред облак прах и пръхтящи коне, а градските момчета се затичваха подире му. Екипажът застърга наред спирката на дилижанса, а напречните греди опряха в дървените колела и вдигнаха нова вихрушка прах.

Кочияшът слезе, отвори вратата и подкани пътниците да излязат. Някой започна да кашля иззад чанти, раници и кутии. Кочияшът мина отзад и отвори багажника, откъдето извади още багаж.

Когато местните пътници се разотидоха по домовете си, трима новопристигнали мъже в тъмни костюми застанаха до пешеходната пътека в близост до спирката и се заоглеждаха. Един от тях извади джобен часовник и го погледна. Вторият си свали шапката, завъртя я веднъж в ръцете си и пак я сложи. Третият се обърна надолу към улицата, каза нещо и тримата тръгнаха в тази посока. Приближаваха се към Бъкскин.

Вървяха по дъсчения тротоар рамо до рамо, а хората ги заобикаляха. Бяха минали известно разстояние, когато друг мъж в черен костюм и жилетка се забърза срещу тях. Ръкува се с всички, после се обърна и поведе дошлите към близкия офис. Бъкскин го разпозна.

Посрещачът беше Адлер Пикъринг, адвокат по професия и дясна ръка на Елууд Бейнс. В съзнанието на Бъкскин започна да просветва: трима мъже в тъмни костюми бяха идвали преди това в Джаксън. Това трябва да са тримата за жп линията, които Бейнс е придружавал.

Изглежда, сега адвокатът Пикъринг заемаше мястото на починалия си клиент. Дали той можеше да има пръст в убийството? Но Бейнс не е участвал с никакви пари в жп линията и всички са го знаели. Ами ако не е така? Възможно ли е Пикъринг да е надушил възнаградението за шефа и да е решил той да го прибере? Тук трябваше да има пари или земя и изглеждаше така, сякаш адвокатът Адлер Пикъринг е тръгнал по следите на привилегиите, стига да е имал възможността да даде разрешителните.

Бъкскин тръгна към офиса на Пикъринг. Сега беше моментът да се разбере какви са основанията му. Щеше да е неканен гост на

съвещанието в адвокатския офис. Натисна бравата и се изхили при мисълта за това, кой щеше да е по-изненадан: тримата държавни служители или адвокатът.

ГЛАВА 7

Бъкскин не си направи труда да почука на адвокатската врата. Отвори я и влезе вътре. Четири изненадани лица се обърнаха към него.

— Господа, името ми е Лий Морган и съм в града да разследвам убийството на вашия бивш съдружник Бейнс.

Един от мъжете стана.

— Ние бяхме информирани за неговата смърт и съжаляваме много. Смъртта му е голяма загуба за Джаксън.

— Мистър Морган, вие не сте поканен на тази среща — намеси се адвокатът Пикъринг. — Бих ви помолил да напуснете.

— Страхувам се, че това няма да стане, преди да получа отговор на някои въпроси. Предполагам, че вие сте тримата джентълмени от Чикаго, които са идвали тук и преди.

Високият мъж поклати глава.

— Да, прав сте. Мистър Бейнс беше наш съдружник.

— Неговата вдовица ми показа вашите писма. Но от тях не става ясно какви услуги ви е правил. Как му плащахте?

— Не е ваша работа, Морган — отвърна остро Пикъринг.

Мъжът от Чикаго се усмихна.

— Казвам се Данууди. Аз съм председател на компанията, която ще строи железницата. Щастлив ще бъда, ако мога да ви помогна в разследванията. Да, ние имахме уговорка с мистър Бейнс, но колко пари са били договорени е частна информация и не виждам защо това ще има връзка със смъртта му.

— О, има! Той е убит. Парите, които е трябвало да получи, са сериозен мотив за убийство.

Мъжът явно обмисли казаното от Морган. Той беше добре облечен. Скъп костюм, перфектен възел на връзката, бяла риза. Поклати глава.

— Може би сте прав, че паричните обещания биха могли да се вземат под внимание. Разбира се, този договор е без значение сега. Това задоволява ли ви?

— Не съвсем, мистър Данууди. Предполагам, че Бейнс се е занимавал с прекарването на пътя за железницата.

— Нямам право да отговоря на това, мистър Морган.

— Аз знам. Без такава съществена инвестиция строежът би бил невъзможен.

— Съжалявам, но не мога да ви отговоря и на това. В момента сме на закрито събрание и нямаме много време. Би било добре да проявите тактичност и да напуснете.

— Никога не съм бил тактичен, мистър Данууди. Нека да го кажа и така. Ако вие тримата и Пикъринг имате пръст в смъртта на Бейнс, аз ще ви заловя с обвинение за ненавременната смърт на видния гражданин на Джаксън. Ясен ли съм?

— Ясен сте, мистър Морган. Приятен ден.

Бъкскин постоя за момент с ръка на четирийсет и петкалибровия си колт. После се ухили, обърна се и излезе от офиса.

Значи имало е нещо за Бейнс в тази работа с железницата. Какво ли би могло да бъде? Най-вероятно плащането е било обещано в земя. Ако железницата стигне до Джаксън, земята, през която минава, ще поскъпне. Петдесет, шейсет, а може би осемдесет парцела земя около нея в действителност щяха да станат собственост на Бейнс. Компанията имаше достатъчно земя, за да прояви щедрост. И доходът от нея би могъл да му осигури старините и семейството му завинаги. Би могло.

Докъде бе стигнал с разследването? Участието на Бейнс в работата по железницата би могло да бъде мотив за убийството му. Чудесно. Обаче мотив за кого? Пикъринг? Твърде очебийно. Всеки би могъл да се досети. Тогава кой?

Бъкскин пое към хотела. Провери в кутията си и намери два плика. Отвори единия и прочете бележката, докато изкачваше стълбите. Беше от Тили: „Довечера със сигурност. Днес съм заета. Мога да те видя около фермата. Ако не, тогава в твоята стая в десет часа. Ще се надявам!“

Втората бележка беше написана от по-нежна ръка върху леко напарфюмирана хартия. „Мистър Морган, имам нужда пак да говоря с вас, за да разбере как върви разследването. Аз съм в нашата градска къща. Ще я намерите лесно. Триетажна къща в бяло. Не може да не я

видите. Бих искала да се срещнем между два и четири днес следобед. Ще се надявам.“ Беше подписана от Раquel Бейнс.

Интересно.

Бъкскин се чудеше какво щеше да иска тя. Той би я помолил за предплата. Да, би трябвало да направи това. Няма да му е зле, ако за работата си получи двойно заплащане. Раquel можеше да си го позволи.

Сега беше само малко след два. Дий усети, че е гладен. Трябваше да си поддържа силите. Влезе в стаята си и изми ръцете и лицето си в порцелановия леген. Среса се и си сложи шапката, килната леко надясно. Тъкмо тръгваше към вратата, когато някой почука. Отвори я и застана между нея и стената, както винаги. Само за да види Тили, която буквално влетя в стаята.

— Добре, че те намерих. — Тя отиде към него и го целуна страстно, притискайки тялото си до неговото. — Знам, че точно сега нямаме време, но ми позволи поне малко да ти се насладя. Посмучи ми гърдите, моля те! — Тя си отвори блузата.

— Трябва да тръгвам след минута. — Каза Дий. — Не се разгорещявай и не ме следвай гола до долу.

Тя се ухили.

— Каква прекрасна идея! Бих могла да съм гола и да се държа за теб, докато ме влачиш по стълбите към фойето.

Той се наведе и я целуна, помачка зърната ѝ, докато те набъбнаха, след това я отблъсна.

— Аз наистина трябва да тръгвам.

— Бих могла да ти го измъча набързо. Искаш ли?

— Сексът никога не ти е достатъчен. Но сега просто нямаме време. Обещавам ти, скоро ще го направим, както ти искаш. Трябват ми още ден-два, за да си свърша работата тук. Тогава ще направим нещо специално.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Той закопча блузата ѝ и се отправи към вратата.

— О, да. Следващия път ще ми доставиш пълно удоволствие.

— Да, следващия път.

Тя отвори леко вратата, подаде навън глава, за да огледа коридора, после бързо затвори след себе си.

Лий се ухили след нея и я последва. Имаше нужда от обилен обяд, след което щеше да се срещне с мисис Бейнс. Чудеше се какво ли беше измислила този път.

В „Големите тетони“ се видя с Джош Бейнс и му каза, че има напредък в разследването, но не е съществен, обядва и се отправя към градската къща на мисис Бейнс.

Намери я и позвъни. Почти веднага млада жена отвори вратата.

— Да, сър?

— Лий Морган. Мисис Бейнс ме очаква.

— Доведи господина в трапезарията — чу той гласа на мисис Бейнс.

Минута по-късно Бъкскин влезе в стаята, където Раquel Бейнс седеше на един диван, облечена в рокля на цветя, дълбоко изрязана, прилепнала по тялото ѝ. Не изглеждаше толкова зле, както при първата среща в ранчото.

— Получих бележката ви.

— Добре. Елате и седнете тук. Трябва да говорим.

— Вие казахте, че искате да открия кой е убил съпруга ви. Трябва да знаете, че по него е стреляно два пъти. Веднъж с пушка и втори път с едрокалибрен пистолет.

— Да, същото ми каза и погребалният агент.

— И така, кой от двамата, които са стреляли, искате да откриете?

— Искам да знам кой куршум е убил моя съпруг.

— Аз научих някои неща, мисис Бейнс, но още не мога да дам отговор на въпроса ви. Сега знам, че вашият съпруг е имал финансов интерес от построяването на железницата. Предполагам, че са му плащали в брой или са му обещали земя заради услугите, които е правил на компанията. Говорих преди около час с мъжете от Чикаго. Освен това научих, че някой е ранил вашия съпруг след стрелбата с пушката, но този човек не е могъл да го убие.

— Ранил го е? Какво имате предвид?

Бъкскин отмести поглед встрани, но тя продължаваше да го гледа в очите. Най-накрая той се обърна отново към нея.

— Мисля, че трябва да знаете. Гробарят и докторът казаха, че мъжът ви е бил кастриран, след като е бил прострелян, но преди да умре.

— О, боже! — Тя вдигна ръце шокирана. — Защо, по дяволите, някой ще иска да направи това на Елууд?

— Това е друга част от тази трагедия, която може да остане неразкрита. Докторът не го е вписал в смъртния акт, за да предотврати скандализирането на Бейнс. Но вие ме попитахте и аз реших, че имате право да знаете.

— Аз мога да се сетя коя е причината да бъде кастриран един мъж, но, е... добре, това е нещо, което не ме интересува сега. Искам само да знам кой го е убил.

— Ще ви кажа, като го открия, мисис Бейнс. Доколкото си спомням, нашата уговорка беше за пет хиляди долара. Аз вече имам разходи.

— Колко са ви необходими?

— Триста долара ще са достатъчни.

Тя го погледна изненадано.

— Мистър Морган, сигурна съм, вие осъзнавате, че това са много пари. Ние наемаме каубои за цяла година за триста долара.

— Сигурно. Обаче вие им давате стая и храна, освен това те не рискуват живота си. Аз обичам работата си и влагам в нея много повече, отколкото един обикновен каубой.

Тя стана. Бъкскин също се изправи. Ребе са се усмихна.

— Мистър Морган, мислите ли, че съм неатрактивна?

— Мисис Бейнс, вие изглеждате сто пъти по-добре, отколкото когато ви видях в ранчото преди няколко дни. Тази рокля ви отива много повече от черното.

— Не мислите ли, че е твърде отворена? Имам предвид, че показва повече, отколкото трябва.

— Не, въобще не. На изток жените показват много повече. Балните им рокли са дълбоко изрязани и не скриват почти нищо.

— Добре, господин Морган, аз ще ви дам тези триста долара, независимо от това, кое име ще ми кажете. — Мисис Бейнс отключи едно чекмедже на масивното махагоново бюро в стаята и извади плик.

— Ето, това ще ви осигури храна и стая в хотела за още няколко дни. Колко време мислите, че ще ви отнеме да откриете убиеца? — попита тя и му подаде парите.

— Не съм сигурен. Надявам се да е по-малко от седмица.

— Вие казвате, че харесвате роклята ми — каза тя, като изпъна тяло, след това се завъртя и роклята се разпери, като почти изцяло откри бедрата ѝ.

Бъкскин се ухили.

— Мисис Бейнс, аз още повече харесвам роклята, когато правите това.

— Бихте ли останали да послушаеме малко музика от тези кръгли записващи устройства, които Елууд бе поръчал и му изпратиха? След това можем да вечеряме. Не обичам да се храня сама.

Дий отказа категорично.

— Не сега. Моментът не е подходящ. — Той трябваше да узнае повече за нея и за случая. Може би следващия път щеше да се възползва от поканата ѝ и да опита кафето ѝ. Засега нямаше причини да смята, че тя може да е отровила мъжа си. — Това е много приятна покана, мисис Бейнс, но аз имам уговорка за вечеря, а освен това този следобед трябва да се срещна с още двама души. Може да го направим друг път.

Тя се намръщи.

— Добре, друг път. Аз толкова се надявах, че ще бъдем заедно, но щом трябва да вървите...

— Да, трябва.

— Аз наистина очаквам резултати от работата, за която ви плащам.

— Скоро ще ги имате. Сега трябва да тръгвам.

Тя го заведе до външната врата и задържа ръката му, като се доближи твърде много до него, така че неговата ръка докосна гърдите ѝ. О, да, Раquel имаше нужда от мъж. Той можеше да се възползва от това, за да измъкне истината за смъртта на съпруга ѝ, ако тя имаше вина. Вече на вратата Раquel му се усмихна.

— Ти сигурно ще дойдеш пак скоро, за да ме държиш в течение на нещата. Аз ще остана в градската къща за известно време. Децата ще останат засега в ранчото.

Морган поклати глава и излезе на пътеката на улицата. Все още нямаше ясна представа за жената. Сега тя нямаше нищо общо с жената, която бе видял в ранчото. Бе смела, агресивна, самоуверена. Може би парите и силата, която те даваха, я бяха променили. Докато вървеше към главната улица, реши къде трябва да отиде сега. Беше

време отново да говори с шерифа. Можеше да е открил нещо ново. Не трябваше да пренебрегва евентуалната възможност за помощ от негова страна. Шериф Джеферсън поклати глава, когато Лий влезе в офиса.

— Нищо, съвсем нищо. Казах ти, че този случай е записан към неразрешените. Не се рови, докато не излезе нещо от само себе си.

— Може би има нещо, което да не знаете, шериф.

— Нещо ново? Какво?

— Елууд Бейнс не само е прострелян, но е и кастриран. Гробарят и доктор Ралстън казаха, че не е умрял от това, и поради тази причина не са го описали в смъртния акт.

— Кастриран? Отрязали са му топките?

— Да, някой го е направил. Това интересува ли ви?

— Не чак толкова.

— Може да е бил същият, който е изпратил фаталния изстрел, човекът, когото търсим. — Бъкскин въобще не беше сядал и сега се отправя към вратата, но спря.

— Шерифе, предполагам, че всеки човек на закона работи по различен начин. Ако бях на ваше място, бих се размърдал, за да откривя кой е убил най-богатия мъж в града. Аз вече узнах доста неща, но след като вие не се интересувате, няма нужда да ви ги казвам. — Направи още няколко крачки към вратата. — Когато намеря убиеца, ще ви го доведе.

— По дяволите, не ме е грижа. Прави с него каквото искаш.

Бъкскин пак поклати глава. Имаше нужда от малко свеж въздух.

В хотела този път не намери бележка от никого, но един нисък мъж в сив костюм стана от дивана във фойето и тръгна към него.

— Мистър Морган?

Бъкскин спря.

— Може би. Кой пита?

— Аз съм Ван Тейлър. Имам магазин за бижута. Чух, че търсите убиеца на Бейнс. Може да имам информация, която да ви помогне.

— Да, аз съм Морган. Какво знаете?

Бъкскин погледна над малкия човек и видя Тили, която идваше към него. Тя кимаше към ниския мъж.

— Мистър Морган, мисля, че знам кой уби мистър Бейнс. Тъкмо затварях магазина си. Беше почти тъмно. Видях каруцата на мистър Бейнс по главната улица. Познах я, защото мистър Бейнс е — беше —

един от моите най-добри клиенти. Каруцата му спря в края на улицата пред салона, но аз можех да го виждам. Едно момиче изскочи от каруцата му и побърза да влезе в салона. Един мъж излезе веднага след нея и стреля по каруцата четири или пет пъти. Чух писък. Тогава сам побягнах надолу след каруцата. Изглеждаше, като че ли никой не управляваше конете.

Тили продължаваше да прави знаци зад малкия мъж.

— Мистър Морган, управителят на хотела иска да ви види. Каза, че е много важно.

— Имам важен разговор в момента.

— Това е по-важно. Той каза, че не може да чака. Ван, можете ли да почакате?

Тили му отправи една от своите чаровни усмивки и ниският мъж отстъпи.

— По този път, мистър Морган. Сигурна съм, че ще ми бъдете благодарна.

Когато вече бяха далече от Ван Тейлър, Бъкскин каза намръщено:

— За какво, по дяволите, е всичко това?

— Ван Тейлър е най-големият лъжец в града. Той разказва измислени истории за всеки по всяко време. Никой не вярва на нито една негова дума. Съжалявам, но аз наистина имам да ти кажа нещо важно. Днес имах посещение. Тя е в твоята стая. Тръгва утре за Омаха. Ирен Чайнинг те чака да говори с теб. Тя ме накара да те срещна с нея.

Бъкскин взе стъпалата по три наведнъж и за секунди беше в стаята си. Почука, отвори и влезе.

Едно момиче стоеше до прозореца. Обърна се и той видя, че е интересна — не беше красива, но в нея имаше нещо, което се запомняше.

На лицето ѝ лежеше сянка на тъга.

— Ирен, казвам се Лий Морган. Разбрах, че искаш да говориш с мен.

ГЛАВА 8

Ирен бе облечена в плътна сива рокля, която напълно скриваше формите ѝ.

— Аз знам кой си. Не те харесвам, но мисля, че трябва да ти кажа какво се случи. Баща ми не е убил Елууд. Елууд беше добър с мен. Караше ме да се чувствам особено. Моят собствен баща само ми се караше. След като си говорил с него, той ме би три пъти.

— Мислех, че си заминала за Омаха вчера.

— Не, аз отидох на спирката на дилижанса, качих се, но им казах да ме оставят в края на града. Татко уреди да замина. Искаше да ме скрие за известно време, за да не се разбере, че съм бременна, защото това може да стане причина да го изгонят от църквата и града.

Бъкскин се увери, че вратата беше затворена и че Тили не беше влязла след него. След това седна на стола и показа с жест на ръката на Ирен да седне на леглото.

— Вие щяхте да ми кажете какво се е случило между вас с Елууд.

— Елууд беше добър човек. Отнасяше се с мен като с лейди. Караше ме да се чувствам като жена. Беше моят първи мъж. Случи се един ден, когато аз занесох някакви писма от баща ми. Занесох ги в неговата градска къща. Елууд ме покани и ме почерпи с лимонада. После ми каза, че съм много красива. По-късно този следобед спяхме заедно, на мен ми хареса и той каза, че можем да го направим пак. Доста скоро започнахме да го правим два пъти в седмицата и на мен все повече ми харесваше. Той каза, че няма нищо лошо да се забавляваме по този начин. Но един ден каза, че не можем да се срещаме повече, защото имал нова приятелка — Еми-Лу Хендерсън. Тя бе само на тринайсет години. Аз я познавам. Отвърнах, че е по-добре да не я докосва, иначе ще кажа на баща ѝ и той ще го застреля. Елууд само се усмихна и го направи два пъти този ден. Каза, че не ми вярва. Когато вече беше съвсем изморен след втория път, аз докопах револвера му и се опитах да го застрелям, но дръпнах спусъка рязко и

улучих леглото до него. Той го взе от ръцете ми и ми извъртя гърдите до болка. Никога не се опитах да го застрелям отново, но и той не се опита да съблече Еми-Лу.

— Защо те избра? Имаше ли друго момиче преди тебе?

— Предполагах, че е така. Когато наистина беше възбуден, ме нарече няколко пъти с друго име. Аз му казах, но той само се засмя. Другата трябва да го е отрязала. Да, сигурно се е страхувала да не забременее. Аз също трябваше да го отрежа.

— Какво име изрече?

Ирен погледна с разширени от страх очи. После те се успокоиха и тя поклати глава.

— Не мога да ти кажа.

— Защо не? Той е мъртъв. Не можеш да го обидиш.

— Но момичето не е мъртво. Не искам да го нараня.

— Тя бременна ли е?

— Не, мисля, че не.

— Но ти не знаеш със сигурност.

— Да, знам. Не е бременна, видях я преди няколко дена.

— Доволна ли си, че Елууд е мъртъв?

— О, господи, не. Аз го обичах. Той ме научи на всичко. Аз все още го обичам.

— Искаш ли да се разбере кой е убиецът?

Очите ѝ се разшириха и тя кимна енергично.

— О, да! Това е важно за мен. Затова помолих Тили да ме доведе при теб.

Бъкскин почака минута. Момичето го погледна.

— Искам да ти помогна да намериш убиеца.

— Само с тебе и с другото момиче ли спеше Елууд?

— Елууд обичаше да бъде с млади момичета. Казваше, че възрастните жени имат бръчки, дебели са и са отвратителни. Можеше да учи момичетата да правят секс както на него му харесваше.

— Може би бащата на някое от тях е искал да го убие.

— Със сигурност не е бащата на момичето преди мен. Може би на някое от другите.

— Аз не познавам никое от тях.

— Знам само името на момичето преди мен.

— Ирен, ще съм ти много благодарен, ако ми го кажеш. Това може да даде възможност за нови открития, да ми позволи да открия нещо ново.

— О! — Тя стана и се приближи до прозореца. Върна се и застана до стола, на който седеше той.

— Ти имаш оръжие. Убивал ли си с него?

— Да, Ирен. Страхувам се, че съм.

— О, как се чувства човек тогава?

— Не добре. Дори ако човекът, срещу когото стреляш, заслужава да умре. Воли, ако знаеш, че си прекъснал живота на друго човешко същество.

— Тогава защо носиш оръжие?

— За да се защитавам. Някои изпитват удоволствие да убиват, да демонстрират силата си. Ако аз срещна един от тези хора, бих искал поне да се защитя.

Ирен се върна до прозореца и погледна към улицата.

— Много хора има тук долу. Аз ще родя още едно човешко същество. Един съвсем нов живот. Не мога да надмогна тръпката от това. Бих искала да имам съпруг, той да има добра работа, да си имаме къща и...

— Ирен, ще ми бъде от голяма полза да знам с кого Елууд е имал сексуални връзки преди теб.

Тя въздъхна и се обърна.

— Това ще хвърли лоша светлина върху паметта му, ако излезе наяве. Трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого.

— Обещавам.

Тя го доближи и се втренчи в очите му.

— Елууд Бейнс беше чудесен човек. Жена му според мен беше луда. Имаше нужда от жена, защото Ребека не го допускаше в спалнята. Каза, че известно време е ходил в публичния дом, но проститутките не го задоволявали напълно. Преди мене е, имал секс с дъщеря си Мидж.

— Боже мой! Тогава ето защо... — Бе поразен. Един мъж да се възползва от своята петнайсетгодишна дъщеря? Може да е бил с нея дори когато е била тринайсет или четиринайсетгодишна. Боже мой! Как може един баща да направи това на собствената си дъщеря? —

Сигурна ли си, че е била Мидж? Може да е момиче, чието име е звучало почти като нейното.

— О, не, беше Мидж. Ние дори разговаряхме за това. Той ме закле да пазя тайна. Каза, че е станало случайно, а после никой от двамата не е могъл да го спре.

— Кой, в края на краищата, е спрял първи?

— Мидж.

— Съжалявам, че си забъркана в тази трагедия, Ирен.

Тя помисли за момент.

— Но аз не съжалявам чак толкова. Бих желала да не бях забременяла, но не знаех как да се предпазя. Не можех да попитам никого. Но това бяха най-хубавите дни, които някога съм имала. Очаквах с нетърпение вторник и четвъртък.

— Какво ще правиш сега?

— О, ще отида в Омаха, но не за да ходя на училище. Моята леля Марта не е добър човек. Ще трябва да си отработя престоя при нея. Ще родя бебето и ще го дам на някого. Тогава ще се върна къщи. А може да остана в Омаха и да си намеря работа. Има много неща, които могат да вършат момичетата в Омаха, за да се издържат сами.

Бъкскин се ухили.

— В края на краищата, ти си намерила разрешение.

— Да, ще се оправя.

— Ирен, аз мисля, че наистина ще се справиш. Благодаря ти за помощта. Сега знам още нещо за Бейнс.

— Добре. Аз трябва да вървя. Не трябва да ме виждат тук. Баща ми ме изпрати сутринта на станцията на дилижанса.

Бъкскин отвори вратата. Тя погледна, видя, че коридорът беше чист, и се запъти към задните стълби. Когато изчезна надолу по тях, Тили излезе иззад ъгъла.

— Е, и? — попита тя още на прага.

— Наистина, ти беше права. Тя искаше да ме види.

— Хей, какво ти каза тя? От Бейнс ли е забременяла? Трябва да ѝ е харесало. Колко често са го правили: два пъти седмично, всеки ден?

Двамата влязоха в стаята. Тили затвори вратата и завъртя ключа. Върна се до Бъкскин и се ухили.

— Хайде, кажи ми всички сочни подробности или няма да ти позволя да ме докоснеш отново.

— Наистина ли?

Бъкскин я прегърна и я целуна по устата, която Тили му поднесе полуотворена.

Уталожиха страстта си едва към два часа сутринта. Бъкскин вече мислеше за следващия ден. Трябваше да отиде в ранчото и да се срещне с Мидж, за да я разпита за сексуалната връзка с баща ѝ. Имаше закони срещу такива връзки. Но прилагането им сега, след смъртта на Бейнс, би било безсмислено. Щеше ли да има полза за някого, ако това поведение се разобличи публично?

Дий се сети за писмото, което Тили му беше дала предната вечер. Беше уморен, но стана и го прочете. Беше от Гретхен — мадам от публичния дом. „Морган, знам кой е мъжът, който каза, че Елууд е бил кастриран. Гробарят Уейвер. Надявам се това да ти помогне. Ела да ни гостуваш.“

— Важно ли е? — попита Тили сънливо.

Той я целуна и каза, че не е чак толкова важно, и тя кимна и заспа. Никаква помощ от проститутките.

Въздъхна и погали Тили по гърдите, която се усмихна, заспивайки. Той затвори очи и позволи на съня да го завладее.

ГЛАВА 9

Когато Бъкскин се събуди рано сутринта, Тили си беше отишла. Той се протегна, изми се, обръсна се със студена вода и се облече в другите си градски дрехи. Нови панталони, синя риза и жълтеникавата кожена жилетка.

Закуси в кафенето „Големите тетони“ и каза на Джош Бейнс за връзката на брат му със служителите от жп управлението.

— Мисля, че за да осигури прекарването на релсите през цялата област до града, Бейнс е щял да получи много пари в брой и земя — каза Бъкскин. — Това донякъде ми изглежда основателна причина за убийство. Естествено, още някой трябва да е бил замесен, и то така, че да поеме работния договор тук.

— Изглежда, че Адлер Пикъринг вече го е направил — каза Джош, докато чупеше яйца. — Той се среща с него три дена преди убийството и прекараха почти целия ден в неговия офис. Вечеряха там насаме и отидоха в хотела отсреща. Предполагам, че там са осъмнали.

— Говорих с четирима души в офиса на Пикъринг — каза Бъкскин. — Господата от Чикаго не ми приличаха на убийци.

Джош сложи пред него три чинии с яйца, наденица, палачинки и дреболии.

Бъкскин каза, че е приключил със закуската и че ще пропусне това пиршество. Излезе и се отправи към градската конюшня. Трябваше му кон, за да стигне до ранчото „Бокс Б“.

Първо трябваше да се види с Мидж и да поговори с нея като обвинител. Ако трябва да я сплаши, да се опита да изясни цялата зловеща случка във вестника на Джаксън, за да стане достояние на хората. Едва беше стигнал до края на конюшната, когато един изстрел наруши утринната тишина и Бъкскин усети парещ болка в левия си крак. Залитна, но не падна.

Видя бял дим в другия край на конюшната и изпрати натам два куршума. Беше извадил пистолета и беше стрелял, без да се замисли, така както беше правил винаги когато го нападнаха. Зави зад ъгъла и

видя един сив кон да набира преднина през ограденото пасище към откритото пространство извън града.

Кракът го заболя силно. Не беше сигурен колко дълбока е раната, но все още можеше да върви, дори да тича. Бъкскин измина разстоянието обратно до конюшната, видя, че там чака един оседлан кон, и скочи върху него. Собственикът на конюшната изскочи отвътре и се развика, че конят не е за него, но Бъкскин нямаше време да преговаря. Дръпна юздите и рязко пришпори животното по следите на сивия кон. Видя го да изчезва в една малка падина.

Почувства как кръвта блика от крака му и пълни ботуша. Трябваше непременно да превърже раната, ако не искаше кръвта му да изтече, преди да е настигнал нападателя.

Яздеше внимателно, докато не видя сивия кон на четвърт миля пред себе си. Пред другия ездач се откриваше широка равнина. Бъкскин изправи своя кон и спря, после вдигна нагоре левия си крак и го сложи на високата част на седлото.

Кървавото петно беше високо отзад на бедрото му. Скочи от коня. Прималя му от болката. Седна и разкъса панталоните. Куршумът се беше врязал някъде в средата на бедрото, почти инч навътре, и в обгореното и парещо място имаше отвратителна дупка, от която бликаше кръв. Извади две носни кърпи от джоба си и завърза краищата им.

Отряза с ножа ъглите на ризата, за да ги използва за тампони. Сложи ги на мястото и завърза здраво кърпите около крака си, така че парчетата да запушат дупките от куршума. Това щеше да спре кървенето.

Кракът щеше да го боли и да му пречи, но той трябваше да настигне мъжа, който беше стрелял по него. Погледна напред. Сивият кон беше взел още половин миля преднина. Беше намалил скоростта и се беше запътил към Флат Крик и широката долина. Скоро ездачът зави на изток и пое към гористия хълм, който се гънеше по посока на високите планини отзад. Накъде беше тръгнал?

Бъкскин пришпори животното в лек галоп и препусна, за да намали разстоянието помежду им на четиристотин ярда. Тогава поотпусна юздите и продължи в бърз ход.

Мислеше да го смуши отново и да препусне, докато залови другия ездач, но ако го подкараше толкова жестоко, конят можеше да

се изтощи. По-добре беше да не го пришпорва много и да се движи, като спазва една допустима дистанция, а после да препусне.

Това можеше да накара другия също да мине в галоп. Накрая можеше да се стигне до дълго преследване, в което един от двата коня да е по-добър и по-бърз от другия. Като си помисли това, Бъкскин осъзна, че другият ездач бавно му се изплъзваше.

Той отново смуши коня и препусна в галоп, за да скъси разстоянието, но ездачът пред него използва същата тактика и запази мястото си значително напред.

След половинчасово препускане шокът премина и кракът започна да го боли, като че бяха сипали сол в раната. Опитва се да не мисли за това.

Внезапно ездачът свърна и промени посоката си. Бяха в малка долина между хълмовете, които се издигаха от другата страна на осемстотин фута височина от дъното на долината. Хълмовете от двете страни бяха тежко отрупани с едри борове, тук-там с високопланински смърчове. По края на долината имаше групички от трепетликови храсти и струпан дървен материал. Нападателят зави зад един храст и изчезна. Бъкскин спря. Мястото беше идеално за засада. Не трябваше да се приближава до там, където беше изчезнал ездачът, защото той можеше да го чака скрит и да го надупчи на пет места с едрокалибрения си пистолет.

Бъкскин беше минавал вече по този маршрут и местността му бе позната. Приблужи се на петдесет ярда от мястото, където беше изчезнал нападателят. Беше добре прикрит срещу евентуална стрелба. Препусна към дърветата и камънака, отмина трепетликите и се спусна към боровата горичка. От тук можеше да гледа на петдесет ярда наоколо.

Бъкскин спря животното си и се послуша. Успя да долови пръхтенето на кон. Звукът дойде отдясно по нанагорницето по посока на планината. Смуши жребеца си и препусна бързо по планинския склон.

След петдесет ярда спря и се послуша. Този път не чу нищо. Изчака. След две дълги минути дочу тропот от копита по скалистата почва. Сега шумът дойде отляво.

Използва момента и се смъкна надолу и вляво, като се провираше през тънките стебла и се снишаваше край дърветата.

Отпред се мярна кон, който изчезна зад трепетликов храст. Лий измъкна едрокалибрения си пистолет и тръгна с него напред. Като заобиколи следващата групичка храсти видя нападателя. Беше на не повече от трийсет ярда.

Бъкскин стреля, но не улучи. Мъжът се обърна с уплашено лице, пришпори коня си в хълбоците и се хвърли надолу по склона. Лий продължи преследването, но след малко чу пред себе си вик, а после пронизително цвилене на ранен кон.

Намали и се насочи към друга преграда от храсти и малки трепетлики. Сърцето му прескочи, той спря животното и рязко дръпна юздите: точно под него земята пропадеше в четирийсет фута дълбок каньон. Изглеждаше така, сякаш просто се беше отдръпнала и беше свършила. Той изви коня и го овладя точно на ръба на пропастта. Погледна надолу и видя на дъното на пролома агонизиращото сред прах и камъни животно да рие пръстта със задните си крака. Конят изцвили отново остро и пронизително и остана неподвижен.

Къде беше ездачът?

Бъкскин огледа стените на пролома. Падаха почти косо надолу. По сипея не се виждаше човешко тяло. Огледа стената на ската под себе си и видя една прегъната на две трепетлика. Дървото беше дебело около четири инча и трябва да е било огънато от много силен натиск, може би от тежестта на падащия кон.

Той се намръщи и се вгледа в короната на дървото. Някои клонки помръднаха, а след това затрептя цялата корона. Сега разбра защо ги наричат трепетлики. Всяка клонка се вълнуваше като под буреносен вятър.

Една ръка сграбчваше листата и си проправяше път през короната. От дървото до дъното на каньона имаше сигурно петдесет фуга.

Бъкскин изпрати един куршум над дървото и извика:

— Повече от достатъчно. Още една крачка надолу и ще те надупча с едрокалибрени патрони.

Вместо да спре, мъжът се извърна и стреля по Бъкскин, който скочи на земята и припълзля зад една скала. Когато погледна отново, мъжът беше в края на клоните на дървото, скочи и започна да се спуска и да се търкаля още десет фуга надолу към дъното.

Дий стреля отново и видя, че куршумът улучи непознатия в крака, преди той да, е успял да се скрие зад един голям скален блок, зад който изчезна целият.

Бъкскин прецени ситуацията. Нападателят беше ранен. Той самият също беше ранен, но все още беше на коня си, значи имаше предимство. Всичко, което трябваше да направи, беше да язди по края на този каньон и да следва нападателя. Трябваше да приеме състезанието.

Взе преднина от двеста ярда. Планинският склон се спускаше още по-надълбоко, като се сливаше с нанадолницето. Там, където склонът опираше до по-малките хълмове в откритата долина, ставаше по-плитък и достигаше нивото й.

Това беше пътят, който трябваше да следва. На петдесет ярда надолу проломът се разделяше и втората падина се отклоняваше вляво, встрани от Бъкскин. Той наблюдаваше как мъжът се придвижва по ниското дърво. Реши да не го убива, а да разбере кой е и защо се беше опитал да го убие. Сега мъжът хвърли един поглед назад, където за последен път беше видял Бъкскин, и забърза по склона към левия завой на пролома.

Скоро щеше да се скрие от погледа му. Бъкскин изпсува, пришпори коня, изпъна юздите назад към седлото. Трябваше някак си да слезе долу. Склонът беше рязко скосен, но не завършваше със стръмен откос. Разбра, че щеше да е чудо, ако успее да слезе, но трябваше да опита.

Тръгна по най-полегатата част, за да сведе до минимум опасността от падане. Мина лесно първата една трета от склона, но си изкълчи глезена на една скала, усети крака си да се подгъва и загуби равновесие.

Хвърли се наляво, после се плъзна право към дъното, надолу с краката. Единият му ботуш се закачи в скала и това го извъртя на една страна. Завъртя се и се затъркаля. Все още държеше в една ръка револвера, притиснат до таза си и присвил глава, за да не си разбие черепа в някоя стърчаща скала.

След двама секунди се спря на дъното. Изкашля се, за да изхвърли праха от носа и устата си, после се изпъна и огледа тялото си. Усети пареща болка в левия крак. Все още държеше 45-калибровия

револвер в силната си дясна ръка. Високо на лявата имаше кървящ разрез, но раната не беше опасна.

С голямо усилие се изправи на колене, а после стана.

Добре, нямаше счупени кости. Изтупа праха от дрехите си, откри на десетина крачки по-надолу шапката си и я нахлупи. Зареди револвера и прибяга петдесетина крачки надолу към пътя.

Едва се беше добрал до разклонението на прохода, когато нападателят стреля два пъти по него някъде от скалите отпред. Той залегна на земята и се придвижи до един голям скален блок.

Не последваха други изстрели. Бъкскин погледна и видя един мъж с кафяво яке да се отдалечава от него.

Бъкскин скочи на крака, зареди револвера си и хукна след мъжа. Сега нападателят беше на около четирийсет ярда пред него. По дъното на дерето нямаше много камъни. Това явно беше корито на река, по чиито склонове водата от поройните дъждове в планините се е стичала към Змийската река.

Опита се да увеличи скоростта си, но кракът му го заболя така, сякаш го бяха опарили с горещ ръжен. Всяка стъпка му причиняваше болка, но той трябваше да тича, трябваше да хване този мъж, който сигурно знаеше кой е убил Бейнс. Беше стигнал до този извод по време на преследването. Нямаше никакви врагове в града, освен убиеца на Елууд Бейнс. Този мъж, който днес стреля по него, трябва някак си да е замесен в убийството. Просто не можеше да го остави да му се изплъзне.

От раната му отново започна да тече кръв. Изглежда, при падането превръзката се беше смъкнала. Сега нямаше време да я затяга.

Стисна зъби, за да преодолее болката. Присви очи и се втурна напред в очакване на нова възможност да стреля по мъжа и да го повали. Присви се с усилие, извади револвера и стреля. Не улучи.

Нападателят едва изкачи наклона и продължи да тича, но вече накуцваше лошо.

Бъкскин забеляза това и отново се впусна напред. Бързо го настигаше. Мъжът не погледна назад. Когато вече беше на двайсет ярда от беглеца, Бъкскин спря да тича и стреля. Този път куршумът му не отиде напусто — уцели мъжа в левия крак. Беглецът се просна в праха, а пистолетът му издрънча на три крачки от изпънатата ръка.

Бъкскин се придвижи предпазливо нагоре. Нападателят можеше да има скрит деринджър.

— Не мърдай или си мъртъв! — изрева Бъкскин.

Качи се внимателно, изрита надалеч револвера и обърна беглеца с лице нагоре.

Беше адвокатът Адлер Пикъринг, човекът, който явно е искал да измести Елууд Бейнс от неговото място сред мъжете от Чикаго.

— Пикъринг? Трябваше да се досетя. Защо уби Елууд Бейнс?

— Не знам за какво говориш.

— О, но аз знам. Открил си го в каруцата, когато е идвал по главната улица. Видял си, че краката му кървят. Обърнал си впряга и си го изкарал извън града, долепил си собствения му деринджър до тила и си дал фаталния изстрел.

— Трябват ти преки доказателства или показания, за да подкрепиш подобно твърдение. Не забравяй, че съм адвокат.

— Не ми трябва друго, освен твоето самопризнание.

Пикъринг се разсмя, но трепна, като раздвижи крака си. Това подсети Бъкскин за собствената му рана. Дръпна надолу панталона си и видя, че парчетата, които запушваха дупките от куршумите, се бяха разместили, но все още бяха там. Само една от дупките беше открита. Той нагласи превръзката, стегна носните кърпи и вдигна обратно панталоните си.

— Хайде, Морган. Къде са ти доказателствата? Какво ще покажеш на съдията или на районния прокурор?

— Твоето самопризнание. Виждам, че си с градски обувки. Не са подходящи за край като този. Свали ги.

— Какво?

— Казах да си свалиш обувките и чорапите.

— Нищо подобно няма да направя.

Куршумът от колта на Бъкскин се заби в пясъка на един инч от дясната обувка на Пикъринг. Гърмът от изстрела отекна в цялата котловина.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Следващият ще е за крака ти. Искаш ли в него да има три дупки, от които да шурти кръв?

Адвокатът бавно свали обувките си и чорапите.

— Хвърли ги тук.

Мъжът изпълни нареждането.

— А сега, ако ще си играем игрички, трябва да ми превържеш раните, защото кървят много.

— Направи си го сам — каза Бъкскин.

— Какво? Не мога. Не знам как.

— Свали си якето — каза Бъкскин.

— Защо?

Бъкскин вдигна пистолета си. Пикъринг изхлузи кафявото яке и го хвърли при обувките.

— И така, ти ли уби Бейнс, за да се свържеш с мъжете от жп линията?

— Не съм длъжен да отговарям на никакви въпроси.

— Вярно. Сваляй панталоните.

— Какво?

Бъкскин насочи колта към десния глезен на Пикъринг. Слабият мъж въздъхна и си разкопча колана. Надигна се колкото да си свали панталоните до бедрата, после седна, изхлузи ги и ги метна върху купчината дрехи.

Бъкскин стана и огледа чакълестата почва. Покрай ската имаше малки камъчета, по които блестеше тънка ивица влага. Дий започна да отмества широките един фут плоски скални късове. На петия камък намери това, което търсеше.

Една гърмяща змия с диамантена окраска по гърба се беше изтегнала равнодушно под блесналото слънце. Влечугото започна да се навива, но се отказа и се плъзна вляво. Бъкскин подхвана с една пръчка змията на инч от главата, после я улови за опашката и понесе дългата три фута гърмяща змия към мястото, където беше Пикъринг.

— Хей, открих един твой малък приятел, Пикъринг. Бил е използван от индианците по много интересен начин, когато са раздавали справедливост. От моите приятели чайените знам, че се прави така. Връзват една змия за опашката и ѝ остават достатъчно дължина, за да може да допълзи до осъдения човек. Ако гърмящата змия го убие, значи е бил виновен. Ако гърмящата змия не прояви интерес към завързания мъж и тръгне в друга посока, значи мъжът е невинен и го освобождават. Не мога да кажа със сигурност дали в действителност са използвали този метод, но си струва да опитам. Случайно имам една връв, която ще ми свърши работа.

Бъкскин заби пръчката, с която беше донесъл змията в песъчливата почва. После завърза опашката на змията с дългата три фута връв и свърза другия край с пръчката, след това очерта кръг от най-далечните точки, до които змията можеше да стигне.

Тогава отиде при Пикъринг.

— Ставай и тръгвай към змията! По дяволите, сега ще видим дали ще хареса палците и глезените ти. Това ще е достатъчно, за да установим дали трябва да бъдеш оправдан или обявен за виновен.

— Хиляда дяволи! Мразя змии. Каквото ще да става, няма да ти позволя да го направиш.

— Ей, не се притеснявай! Ако змията тръгне в друга посока, сам ще те закарам при доктор Ралстън и дори ще платя таксата за това, че ще те зашие. Не губиш нищо. Хайде ставай, да не се налага да те мъкна.

Пикъринг се отдалечи заднешком по пясъка на десет фута от гърмящата змия.

— Казах не!

Бъкскин сграбчи слабия мъж и го изправи на крака. Леко го подритна в глезените, за да тръгне напред. Завлече го до кръга, в който беше завързана змията. Изтика го един фут навътре, така че да има достатъчно място влечугото да се извие и да го ухапе.

Изминаха десет минути, докато змията подуши ранения мъж в кръга. Тя се изви и прешлените ѝ зловещо затракаха, после се изправи и се хлъзна право към Пикъринг.

Адвокатът изписка и отстъпи назад. Бъкскин го подпря и той се върна обратно. Гърмящата змия приближаваше. Спря на три фута и провери въздуха с раздвоения си език. Остана доволна и продължи напред.

— Боже, не! Оставете ме да изляза от тук.

Пикъринг се извъртя бясно и връхлетя върху Бъкскин. Двамата паднаха недалече от змията. Бъкскин се претърколи върху адвоката, опря коляно в гърдите му и сложи дулото на колта си под брадичката му.

— Слушай добре: гърмящата змия може да те нахапе около десетина пъти. Кажи ми сега едно нещо: ти си знаел, че Бейнс ще дойде в града онази вечер, за да вземе писмата от Чикаго, защото си изпратил съобщение до ранчото, нали така? — Пикъринг кимна. —

Изчакал си впряга му, който закъснявал. Бил си изненадан от разкъравените крака и кървавите долни дрехи. Боляло го е и почти не е бил в съзнание, нали? В безсъзнание ли беше?

— Не, но бръщолевеше като идиот. Нищо не му се разбираше.

— И така, ти си открил собствения му деринджър на дъното на каруцата и си го застрелял с него.

— Да, да! Само не ме карай да се връщам при тази змия!

— Знаел си колко ще вземе Бейнс срещу това, че ще помогне за жп линията, прав ли съм?

— Да. Щеше да вземе петдесет хиляди в брой и нотариален акт за двеста ярда земя покрай жп релсите, която щяха да му отпуснат близо до града, при това хубава земя. Сега можем ли да отидем при доктора?

— Защо го мразеше толкова много?

— Защото за моето участие в жп сделката щях да взема само пет хиляди долара, а свърших сам почти цялата работа. Аз се свързах с хората. Той даде само името си. Парите трябваше да са за мен.

— И така, ти си замислил да го убиеш. Срецнал си го, откарал си го извън града и си го убил.

— Не знам кой друг е използвал деринджъра. Не можах да си обясня защо така бръщолевеше. Не можеше да говори свързано. Очите му се бяха обърнали назад и дишаше особено.

Бъскин се дръпна от убиеца.

— Час преди да го застреляш, някой го е отровил. Изглежда, много хора са искали смъртта на Елууд Бейнс.

— Отровили са го? Искаш да кажеш, че ако не го бях застрелял, той пак щеше да умре?

— Точно така. И ти вече щеше да си поел железопътната сделка. Сега ми се струва, че няма да живееш достатъчно дълго, за да дочакаш идването на релсите до Джаксън. Чух, че в този край има експедитивно правораздаване и добър палач.

— Не, не. Не ме предавай на властта! Пусни ме да избягам. Ако не го направиш, ще трябва да ме застреляш, за да ме спреш.

— Ти си без дрехи и обувки, Пикъринг.

— Не си в състояние да ме спреш!

Адвокатът се изправи срещу Бъскин и отстъпи две крачки назад, после още една. Бъскин погледна лицето му. Беше сериозно.

Мъжът отстъпи още една стъпка назад, после се изхили истерично. Погледна надолу и видя, че е стъпил на опашката на гърмящата змия. Тя се изви и ухапа крака му, преди той да успее да мръдне. Ухапа го пак, после още един път. Пикъринг извика и падна.

Бъкскин извади револвера си и след като разбеснялата се змия заби зъбите си в голото бедро на Пикъринг и изля смъртоносната отрова в кръвта му, той стреля два пъти.

Гърмящата змия отскочи на една страна, тъй като един от едрокалибрениите куршуми разцепи на две главата ѝ я блъсна назад към пръчката, където беше останала завързаната опашка. Бъкскин коленичи до пребледнелия адвокат, който дишаше на пресекулки.

— Помогни ми, Морган! Помогни ми! Проклетата змия ме ухапа. Помогни ми!

Последният вик беше като скимтене и главата на Пикъринг клюмна, тялото му се отпусна и белите му дробове изпуснаха една предсмъртна въздишка.

Бъкскин провери пулса, после дишането. Адвокатът на Джаксън беше мъртъв. Не беше убит от змийската отрова. Тя не беше действала. Умрял бе от страх и от шока от ухапванията на гърмящата змия. Сърцето му не бе издържало на напрежението. Бъкскин развърза връзката за обувки и змийската опашка, изтегли пръчката от пясъка и я метна върху чакъла, но остави мъртвата змия, където си беше. Нямахше смисъл да кара шерифа да задава въпроси.

Късно следобед Бъкскин стигна до изхода на пролома и се изкачи до мястото, където беше оставил коня си. Животното беше намерило свежа трева и дъвчеше доволно, когато Бъкскин се метна отгоре му.

Подкара го и препусна към града. Каза на шерифа, че е бил нападател и ранен, както и за преследването и за смъртта на адвоката. Шериф Джеферсън изпрати двама свои помощници и три коня да приберат тялото му.

— Допускам, че той има нещо общо с убийството на Бейнс — каза шериф Джеферсън.

— Има. Пикъринг призна, че е застрелял Бейнс, за да склучи сам сделката с мъжете от жп управлението, които вчера бяха в града. Не бих могъл да го докажа в съда, но след смъртта му това вече губи смисъл. Веднага щом мога, ще напиша подробен доклад. А сега ми се полага една богата вечеря и после трябва да се обадя...

Шерифът се намръщи.

— Да се обадите? На кого?

— Първо на доктора, за да ми превърже раните. А след това ще се обадя на една дама, шерифе, на една млада дама.

ГЛАВА 10

Доктор Ралстън почисти внимателно мръсотията от раните в крака на Бъкскин и ги проми с нещо, от което го заболя силно. Превърза бедрото и сложи малка превръзка на ръката и дланта на Бъкскин, след което го изпрати да си върви.

Бъкскин не беше върнал коня, с който беше сутринта, и сега го яхна и се отправи към ранчото „Бокс Б“. Беше почти сигурен, че Мидж си е вкъщи. Сега, когато майка ѝ беше в града, цялата къща беше на нейно разположение.

Когато почука, Мидж му отвори вратата. Край плевнята и корала не се виждаше никой. Бъкскин реши, че всички са си свършили работата и са някъде извън ранчото.

Мидж отвори широко вратата и прихна.

— Добре, значи ти се завърна! Помислих си, че съм те изплашила оня ден!

— Какво точно трябва да ме е уплашило? Мога ли да вляза?

Покани го в кухнята.

— Тук ли искаш да поговорим или горе в спалнята?

— Тук е добре. Има ли готово кафе?

Кафето беше студено, тя разпали печката и премести чайника над огъня.

— Исках да поговоря с теб за баща ти и за едно момиче от града. Познаваш ли Ирен Чайнинг?

— Естествено, че я познавам, тя е с две години по-голяма от мен. Виждам я понякога в училище. — Мидж се намръщи. — Ирен и баща ми. Ето каква била работата. Разбира се, че я знам. Тя не знаеше, че има цици, дори година след като ѝ бяха пораснали. А когато ѝ дойде цикълът, си помисли, че е настъпил краят на света. Съвсем искрено си вярваше, че ще кърви, докато умре.

— Ирен днес напуска града. Отива в Омаха, за да продължи обучението си. Ще живее с леля си.

Мидж се изсмя и хвърли още една съчка в готварската печка.

— Без съмнение, да даде възможност на малкото копеле да ѝ издуе корема, и да се научи как се става майка. Всички сме ги чували тези истории за момичета, които заминават да се учат. Пълна смешка. Чух, че някой ѝ е посял семенце в корема. Беше кръгла нула в училище. Дадох ѝ една година повече от останалите, за да се научи да чете. Така и не успя. По дяволите, просто не мога да си ги представя двамата с татко — голи в градската къща и той да я мушка в дребните мършави форми. По дяволите, това ми звучи като зла орисия.

— Говорих вчера с Ирен. Каза ми, че случайно се е забъркала с баща ти, а после са започнали да се срещат редовно.

— О, да. Татко обичаше да се чука поне два пъти в седмицата.

— Ирен каза, че все още го обича. Той бил добър с нея.

— И защо не? Чукаше се на поразия, с която си поискаше. Сигурно е била очарована. Татко обичаше да взема всичко, което искаше.

— Ирен каза, че баща ти е идвал при нея, след като е бил при друга. Тя каза също, че е опитвал с градските проститутки, но е издържал само една седмица.

— Ирен е казала, че друга жена се е чукала с баща ми и тя не е имала нищо против?

— Така ми каза.

Мидж се почувства някак неловко. Провери дали кафето е готово, изскимтя, понеже си изгори пръста, и го наля в две чаши, които сложи на кухненската маса. Плъзна се върху дървената пейка и впери поглед в Бъкскин.

— Каза ли ти Ирен коя е била жената, която е чукал татко, за да си изпразва топките?

— Да, каза ми. Каза, че си ти.

Мидж повдигна вежди и кимна.

— Ами добре, Ирен е права.

— Колко дълго, Мидж?

— По дяволите, от тринайсетгодишна. Развих се рано. На дванайсет и половина имах големи цици. Преди да стана на тринайсет, ми дойде цикълът, но вместо да се опознавам с момчета или с мъже, поех тази тежка орис. Веднъж чух от хола скърцане на легло и внимателно се качих да разбера какво става. Вратата на свободната спалня беше отворена и когато я бутнах, видях две голи тела, които се

извиваха като луди върху леглото. Беше татко и готвачката, която имахме известно време. Гледах ги известно време, а после се измъкнах и залостих вратата на стаята си. Свалих си дрехите и зяпнах голото си тяло. Исках някой да направи същото и с мен.

— Но не е имало никой подходящ.

— Естествено, че не. Бях само на тринайсет. Страхувах се дори да отида сама до банката. Добре де, веднъж, когато бях в банята и тъкмо си вземах кърпата, татко се вмъкна вътре. Беше с гръб към мен, а тежкият му поглед бе вперен в бялата спалня. Така се изненадах, че изтървах кърпата. Татко се обърна, видя ме и извика леко. После се приближи до мен и се опули. Когато аз не помръднах, той започна да ме пипа навсякъде и преди да разбере, че дишам тежко, вече исках повече от всичко на света да почувствам неговото голямо нещо вътре в мен.

И така, това беше първият път, там, в банята. Две ноци по-късно той влезе в моята стая и ми показа всичко по тялото си, каза ми какво се е случило и че не трябва да се боя и ние отново го направихме. Бях уплашена до смърт. Каза на никого да не казвам. Това трябваше да си остане нашата тайна до гроб.

— Но преди около шест месеца ти си я нарушила, нали?

— Да. Казах му, че се боя да не забременея. Бях твърде млада, за да се омъжа, а и нямах никакви приятели. Той се съгласи и ние повече не го правихме. Всяка вечер, когато излизаше за града, той ме поглеждаше, но аз тръсвах глава, без мама да ме види, и той изхвърчаваше от къщи. После се успокои и разбрах, че си е намерил нещо сигурно. Започнах да ревнувам. Щом аз не можех да го използвам, защо трябваше да го има някаква повлекана в града? Просто бях бясна от ревност.

— Мидж, има още нещо, което трябва да знаеш. Преди баща ти да умре, проповедникът Чайнинг го е хванал и го е кастрирал, защото Ирен е забременяла от него.

Мидж поклати глава.

— Никой не би направил такова нещо на татко ми! Няма да позволя! Мразя те, че ми го казваш!

Мидж изтича до тоалетната, близо до входната врата на кухнята, измъкна от там една малка двуцевка и провери дали и двете цеви са заредени. После насочи оръжието към Бъкскин.

— Никой не може да говори по този начин за татко!

— Ей, по-спокойно! Просто ти казвам какво е направил Дюи Чайнинг. Към него трябва да насочиш тази пушка, не към мен. Разбираш ли?

За секунда очите ѝ се изцъклиха и тя отпусна оръжието, отстъпи крачка назад, поклати глава и го изгледа. Сниши още пушката и се намръщи.

— Съжалявам.

— Същото ли си направила и в нощта, когато баща ти бе убит? Взела си пушката. Ти ли си стреляла по баща си, за да не излиза повече от къщи?

— Не, разбира се, че не съм. Защо ще го правя?

Бъкскин тръгна бавно към нея, без по никакъв начин да показва, че е ядосан или неспокоен. Когато я доближи, взе пушката от ръцете ѝ.

— Каза, че си го ревнувала от жената, с която е бил в града. Каж ми какво се случи през онази нощ. Знаела си, че той отива в града, за да се чука, нали? — Мидж кимна. — Това те е ядосало, нали?

Мидж го погледна.

— Да, това страшно ме ядоса.

— Тогава какво направи, когато разбра, че баща ти отива в града, за да се види с друга жена?

— Взех пушката си и отидох стотина ярда надолу по краткия път, в горичката при реката. Изчаках го. Вечерта беше гореща, така че свалих блузата и долната риза и зачаках. Вече беше почти тъмно, когато той наближи с каруцата. Излязох на пътя, за да ме види, той се приближи и спря.

Изхили се, слезе от каруцата и тръгна към мен. Държах пушката, скрита в ризата си, и я вдигнах, а той продължаваше да се хили. Каза ми, че за нищо на света няма да натисна спусъка. Това почти ме влуди, и аз натиснах спусъка. Но не съм много добра с пушката. Прицелих се много ниско и повечето сачми отидоха в земята, но много от тях се забиха в краката му и го покосиха. Исках да използвам и другия патрон, за да свърша с него, но в последния момент той изскимтя от болка и аз не можах. Видях го да се изправя и да се олюлява към каруцата, а аз се затичах към къщи и оставих пушката на мястото ѝ.

Мидж се облегна на Бъкскин, а той я прегърна с една ръка.

Погледна го и избърса сълзите от очите си.

— Аз ли съм убила баща си?

Той ѝ обясни, че причината за смъртта на баща ѝ не са изстрелите в краката. Това я накара да се почувства малко по-добре. След малко се оправи и сръбна от кафето си, а после се втренчи в Дий.

— Ще останеш ли с мен тази нощ? Имам нужда от някого. Имам нужда някой да ме прегърне и да ме обича и да ми казва, че не съм толкова лоша. В този свят сигурно има някой, който е определен за мен. Ще го направиш ли? Винаги ще ти бъде признателна.

— Бих искал, Мидж, но не мога. Трябва да се върна в града и да поговоря с още няколко души. Открих един от убийците на баща ти. Искаш ли да разбереш кой е?

— Да, искам.

— Адвокатът му, Адлер Пикъринг. Убил го е заради парите, които човекът от жп управлението е щял да плати на баща ти. Убеди ли се сега, че не ти си убила баща си?

— Да, сега съм сигурна.

— А, още един въпрос. Тук ли вечеря баща ти онази вечер, преди да тръгне за града?

— Да.

— Пи ли кафе вечерта?

— Той винаги пие две чаши кафе, след като свърши с вечерята. Аз не обичам кафе, а майка ми каза, че тази вечер за разнообразие ще пие чай.

— Благодаря ти, Мидж. А сега искам да си вземеш една топла баня и да си отпочинеш. Почети някоя хубава книга, докато заспиш. Ще го направиш, нали?

Мидж му обеща и го целуна по бузата. Бъкскин излезе от кухнята, яхна коня си и се върна в Джаксън. Очакваше го интересна среща с вдовицата на Бейнс, на която тя трябваше да каже какво се е случило по време на последната вечеря на Елууд Бейнс.

Детективът завърза коня си в задния двор на шерифския офис. Искаше да напише изложението за смъртта на адвоката Адлер Пикъринг, да изясни нещата и да приключи. После щеше да се заеме с вдовицата на Бейнс. Когато влезе в стаята, чу учестено дишане и видя, че двамата шерифи са насочили към него пушки.

— Добър ден, господа. Тренирате употреба на оръжие при банкови кражби?

Шериф Филмор Джеферсън тръгна към него.

— Боя се, че не сме на обучение, Морган. Вдигни бавно ръцете си и ги сложи върху касата, после се облегни и се изпъни колкото можеш. Арестуван си за убийството на Адлер Пикъринг.

— Не е вярно — каза Бъкскин. — Аз само го прострелях в крака, а след това го ухапа гърмяща змия.

— Да, точно така ми каза. Само че моите помощници разкриха други неща, когато отидоха там следобед. Намериха Пикъринг с два куршума в главата — единият странично, а другият в тила. А сега просто дръж ръцете си горе, докато те освободя от това желязо, и ще получиш един мек дюшек в нашата тъмнична килия.

Бъкскин остана с ръце във въздуха.

— Кой е намерил тялото? Доведете ми този лъжлив кучи син тук. Искам да говоря с него.

Една цев фрасна Бъкскин в десния бъбрек и той се присви, като се опитваше да държи горе ръцете си.

— Аз го намерих, многознайко — каза помощник-шерифът Коунтрил Нортън зад Бъкскин. Точно той беше развъртял револвера си. — Намерих го с два куршума в главата. Ти призна, че си бил там, че си го преследвал и че си го прострелял. Значи си убиец и ние ще го докажем в съда. А сега, мисля, че можеш и сам да стигнеш до карцера или да те нашаря едно хубаво.

Бъкскин направи усилие да се съсредоточи. Хвърли поглед на мъжа зад себе си. Помощник-шерифът, който вече беше виждал в офиса, беше едър и висок, имаше гъста брада.

— Мога да вървя — каза Бъкскин, макар че не бе наясно как успя да го изрече, без да повърне. Дотътри се до килията и се свлече върху голото дърво на пейката, до каменната стена. Трябваше да мине половин час, докато си възвърне способността да говори.

Как да се измъкне от тази каша? Нямахше да му е лесно. Без съмнение помощник-шерифът беше вкарал два куршума в главата на Пикъринг. Но защо? По чия заповед?

Мисли върху това, докато главата не започна да го боли. Накрая стигна до извода, че най-вероятно цялата работа да е била нагласена. Удря по решетките, докато един от помощниците не се покаже.

— Трябва да повикате доктор Ралстън. Раната на крака ми кърви. Той се намръщи.

— Ще говоря с шерифа.

След десетина минути докторът пристигна с помощник-шерифа, който отключи железните решетки.

Докторът го изгледа озадачен.

— Раната ли ти се е отворила?

Бъкскин кимна и лекарят му каза да си свали панталоните, за да я види. Надзирателят се помота и ги остави насаме.

Бъкскин зашепна на лекаря, докато той го преглеждаше.

— Шерифът иска да ме изкара виновен за убийството на Пикъринг. Не знам точно защо, но трябва да има някакъв начин да се докаже, че не съм бил аз. Слушай сега. Имаш ли някакво влияние върху шерифа?

— Помогнах му да го изберат.

— Добре. Само ти можеш да докажеш невинността ми, ти си единственият човек в града, който може да ме измъкне от тази каша. Не ги оставяй да погребат тялото на Пикъринг и се добери до него по някакъв начин. Искам да го огледаш. За тебе няма да е трудно, защото и без това вършиш работата на градски следовател. — Лекарят кимна. — Докторе, кажи ми защо едно тяло кърви?

— Много просто, кръвта в тялото е под налягане. Кръвно налягане, както се нарича. Мога да ти го измеря. Когато куршум перфорира вена, артерия или капиляр, кръвното налягане изтласква навън кръвта.

— А при мъртво тяло?

— И това е ясно. Мъртвото тяло не кърви. Да речем, че разпориш на някого корема. Ще кърви обилно. Но след като умре, кръвта престава да тече. Няма пулс, сърцето не работи, за да я изтласква.

— Можеш ли да кажеш дали едно тяло е било простреляно след смъртта му?

— О, сто процента. Много проста работа е, само трябва да те провери дали раната е кървяла.

Бъкскин кимна.

— Това се отнася и за изстрел в главата, нали?

— Да, без съмнение.

— О'кей, доктор Ралстън. Те твърдят, че аз съм убил Пикъринг с два изстрела в главата. В действителност той умря след ухапванията от гърмящата змия. Моят живот е поставен на карта, ако не се докаже, че

онези два изстрела в главата са дошли три или четири часа след като Пикъринг вече е бил мъртъв.

Лекарят кимна.

— Хм, ако го е нагласил Джеферсън, значи е хванал някаква голяма сделка. Той би подхлъзнал абсолютно всеки.

Какво ще кажеш за мъжете от жп управлението в града? Бейнс беше първият, който се зае да им помогне. Беше убит. Пикъринг призна, че го е убил, за да му отнеме пълномощията на техен помощник. После умира и Пикъринг, а аз съм единственият, който го е видял, че умира, но аз разбирам какво иска да направи шерифът. Да вземе работата на Пикъринг по жп линията.

— Мислиш ли? Тази проклетата жп линия ще навлече на града повече беди, отколкото полза. След като изляза оттук, ще отида да видя тялото, после ще ида направо при околийския съдия Освалд, който пристигна този следобед в града. Той е честен човек. Това може да ми отнеме някой и друг час, но до довечера ти ще си на свобода.

Доктор Ралстън си прибра нещата в черната чанта и потропа на решетките, за да извика помощник-шерифа. Той дойде бързо, пусна лекаря и се намръщи на Бъкскин, който се беше изтегнал на дървената пейка.

След половин час брадатият помощник-шериф пристигна отново, отключи решетката и извика на Бъкскин да излезе.

— Първо ще те изслуша съдията Освалд — каза човекът на закона. — Ще назначи делото ги за утре сутринта, за да даде на адвоката достатъчно време да ти подготви защитата. Хайде, убиецо. Вече две години, откакто по божията воля управляваме този град, и сега за пръв път изглежда, че сме заловили един истински убиец.

Бъкскин се зачуди дали лекарят ще е там.

Съдията седеше на бюрото в офиса на шерифа и гледаше в един лист.

— Млади човече, вие ли сте Дий Морган?

— Да, сър.

— Обвинен сте в убийството на Адлер Пикъринг, член на местния съд в Джаксън. Обвинен сте, че сте го простреляли два пъти в главата, а сте казали, че е умрял от ухапвания на гърмяща змия. Какво ще кажете в своя защита?

Бъкскин разказа за нападението край конюшната, как е взел коня и след това е започнал преследването и как накрая адвокатът умрял от шок, когато гърмящата змия го захапала.

— И така, ще се закълнеш ли, че не си убивал мъжа?

— Без съмнение, ваша чест, и мога да го докажа. Все още не съм съвсем готов да ви представя моето доказателство, но няма да се бавя.

— Имате ли револвер?

— Взеха ми го при арестуването.

— Чух за един нов начин да се видят под микроскоп тънките линии върху изстреляния от пушката патрон. Най-напред със същата пушка се стреля в някакъв мек материал като бала с памук, после се взема изстреляния патрон и се сравняват малките драскотини по него с тези от патрона в жертвата. Искаш ли да направим този тест с твоя револвер?

— Да, сър. Същият тест трябва да се направи и на оръжието, което носи помощник-шериф Куонтрил Нортън, човекът, който е прострелял жертвата в главата.

— Много добре. Проблемът ни, млади човече е в това, че не разполагаме с такова оборудване. Това все още се изпробва и не зная дали да уважа подобно доказателство, дори да го получим. Все още няма установен прецедент. И така, след тази клетва пред служители на закона аз ще изискам явяването ти пред съда. Делото ти е след една седмица, считано от днес.

Доктор Ралстън беше застанал близо в дъното на стаята. След като съдията свърши, той се приближи и каза:

— Ваша чест, мога ли да прегледам затворника? Както знаете, бил е прострелян. Ще ми отнеме не повече от минута-две.

— Добре, Нютън. Имаш го. Мисля, че обясних, че ще се срещнем в същия състав в шест, на трийсети.

Доктор Ралстън тръгна след Бъкскин, когато той се запъти към килията. Веднага щом ги заключиха вътре и помощникът се отдалечи по коридора, лекарят прихна.

— Направих обстоен преглед на мъртвия. Няма никакво съмнение, че дупките от куршуми в главата на Пикъринг са направени часове след смъртта му. Това се потвърждава от липсата на кръвене от раните и от състоянието на тялото. Няма да е трудно да убедя съдията

Освалд, че не ти си убил мъжа. Практикувах в Рок Спрингс, докато той беше адвокат там.

— Надявам се, че можеш да го направиш, докторе. Ти си ми единствената надежда. Защото обстоятелствата покрай смъртта могат да бъдат достатъчно доказателство, за да убедят съдебните заседатели.

— Няма да се стигне до дело. — Докторът се изправи. — Е, сега по-добре да се омитам от тук, за да разчистя пациентите в моята чакалня, така че да не закъснея за вечерята със съдията.

Бъкскин изяде храната, която му донесоха: една паница с яхния, два резена хляб и чаша кафе. Беше по-добра от очакваното.

Джобният му часовник показваше около седем и половина, когато чу да се говори на висок глас във външните стаи в офиса на шерифа. След една или две минути помощник-шерифът връхлетя в коридорчето между килиите и се забърза към килията на Бъкскин.

— Хайде — каза помощникът, без да го докосва или да го побутне. Изглеждаше блед.

В офиса на шерифа държавният служител и помощник-шериф Куонтрил Нортън бяха застанали чинно пред съдията Освалд, който сега седеше в стола на шерифа. Той огледа Бъкскин при влизането му в стаята.

— А, Морган. Свободен сте да си вървите. Всички обвинения срещу вас са оттеглени.

Погледна пак шерифа.

— Джеферсън, освободен сте от длъжност, както и помощниците ви, докато не приключи цялото разследване. Вие с помощник-шериф Куонтрил Нортън получавате най-строга мъмрене. Обвиненията в престъпление ще ви бъдат отправени веднага щом успея да говоря с областния прокурор. Няма да бъдете задържани, ако дадете гаранции. Съветвам и двама ви да не напускате района. Ако ви спипам само на една стъпка извън границите на града, ще ви гоня до Рок Спрингс и ще ви хвърля в най-лошите килии. Ясен ли съм?

Двамата мъже кимнаха.

— Ваша чест, мога ли да си получа обратно оръжието? После бих искал да обсъдя с вас някои неща около смъртта на Елууд Бейнс — каза Лий.

Съдията кимна.

— Утре ще имаме достатъчно време. За тази вечер съм си уредил една страхотна игра на карти. Утре, в хотелската ми стая, точно в десет часа.

Бъкскин кимна и пое към кафенето на Джош Бейнс, за да го запознае с новините.

ГЛАВА 11

За Бъкскин нощта мина бързо. Легна си рано, заспа веднага и се събуди чак на другата сутрин. Нямаше никаква представа къде е Тили, а и беше доволен, че е успял да се наспи.

Когато направи опит да стане, левият му крак така се беше вдървил, че той извика от болка. Намръщи се и пет минути правеше опити да го раздвижи. Когато след половин час слизаше по стълбите, накуцваше.

Посещението при доктор Ралстън се оказа полезно. Хирургът сложи нова превръзка на раните и пак ги пристегна. После сложи една гореща тухла във вълнена торбичка и я намести върху крака на Бъкскин по-горе и долу на раните. Вдървяването и болезненото дразнене изчезнаха почти веднага.

— Как го направи? — попита Бъкскин.

Докторът му показа тухлите и се ухили.

— Стар индиански трик, който научих едно лято, когато се сприятелих с едни червенокожи в резервата им. Научих много неща за тези два месеца.

Бъкскин пристигна в хотелската стая на съдията петнайсет минути по-рано, но получи покана да влезе.

— Добре го изработихме вчера шерифа — каза съдията Освалд. — На хартия той вече те беше обесил. Откъде, по дяволите, се сети за кървенето?

— Много мъртви тела съм виждал през живота си, ваша чест. Но без експертното освидетелстване на доктор Ралстън сигурно щяха да ме обесят.

— Ралстън е добър човек. Сега искаш да си поговорим за Бейнс. Заседавах с шерифа преди две седмици. Той каза, че нямал каквито и да било доказателства, които да го насочат към заподозрян, който да бъде осъден по убийството на Бейнс.

— Адлер Пикъринг е човекът, който е прострелял Бейнс в главата — каза Бъкскин. — Призна ми го вчера и аз исках да го върна в

града, за да го изправя пред съда и да изясня причините за смъртта на Бейнс, но той се паникьоса, опита се да избяга и тогава настъпи гърмящата змия. Ако това ще помогне да се изясни въпросът, ще напиша подробно изложение на самопризнанията му.

— Може и да помогне, но няма да го приключи.

— Още две неща, ваша чест. Доктор Ралстън каза, че освен че е бил застрелян, Бейнс е бил и отровен. На следващата сутрин устните му са посинели и докторът смята, че е било стрихнин. Той е убеден, че дори пистолетът да не е бил използван, Бейнс е щял да умре.

— И така, въпросът, млади човече е кое всъщност е убило Бейнс, изстрелът или отровата. Мога веднага да те насоча. Ако жертвата все още е била жива в момента на застрелването, убил я е този куршум. Вероятно отровата е щяла да свърши същата работа след половин час, но отровителят може да се осъди само за опит за убийство.

— Съдията Освалд впери поглед в Бъкскин. — Изглежда, че знаеш доста по този случай. Знаеш ли кой е отровил Бейнс?

— Не, сър. Но имам заподозрян. Ако вината му се докаже, какво да правя тогава?

— Ще те оставя сам да отсъдиш, Морган. Ако смяташ, че това лице трябва да бъде осъдено за опит за убийство, направи необходимото донесение до областния прокурор. Но ако смяташ, че с посочването на адвоката като убиец този случай е приключен, би могъл да оставиш нещата така. Ти не си член на съда, така че от теб не се изисква тази стриктност. Ако аз знаех кое е лицето, щях да съм длъжен да предприема мерки.

— Същото ли се отнася и до прострелването на Бейнс?

— Точно както вече ти обясних. Раните също са могли да станат причина за смъртта му. Бил е убит с куршум от деринджър, както преди малко ми каза. Следователно прострелването може да бъде разглеждано като покушение със смъртоносно оръжие или като опит за убийство. И за двете престъпления се дават по десет години затвор.

— Съдията направи пауза и погледна през прозореца. — Животът в тези гранични градове е достатъчно суров, така че, когато се натрупат много заподозрени и мотивите за убийството се умножат, това значи, че е дошъл моментът да се разположим удобно и да сведем случая до най-обикновено престъпление, да се споразумеем и да се

оттеглим в заслужена почивка. Когато получа самопризнанията на Пикъринг, ще обявя делото по убийството на Бейнс за приключено.

Бъкскин благодари на съдията, слезе по стълбите и тръгна по главната улица към градската къща, собственост на мисис Бейнс. Видя, че едно от пердетата на прозореца на първия етаж се раздвижи, но не успя да различи кой беше. Запъти се небрежно по пътеката към входната врата и дръпна два пъти звънчето на вратата.

Тя бавно се отвори, докато не хлътна цялата навътре.

— Мистър Морган, защо идвате да ме видите? Вероятно за да си получите вашите пет хиляди долара, след като разкрихте убиеца на съпруга ми.

— Много бих се радвал, мисис Бейнс. Говорих със съдията Освалд и той ме увери, че самопризнанието на Адлер Пикъринг приключва случая.

Мис Бейнс грейна. Той забеляза, че тя е с празнична рокля, ниско изрязана отпред, така че голяма част от гърдите ѝ оставаше открита. Косата ѝ беше прибрана на тила. Върху бузите ѝ имаше руменина.

— Оттук, моля, за банковия чек. Покритието му е за много пари, затова ще кажа на банкера, че още днес ще сте там.

Влязоха в едно помещение, където на едната стена имаше дъбова библиотека, а на другата — препарирана глава на елен. Мисис Бейнс седна зад бюрото, извади един плик под книжката и го подаде на Бъкскин.

— Искам да го погледнете, да проверите чека и се уверите, че е подписан и че всичко е наред.

Бъкскин отвори плика, погледна чека и видя, че на негово име трябва да се изплати сумата от пет хиляди долара.

— Да, мадам, всичко е точно. Благодаря ви.

— Това са напълно заслужени пари, защото сега знам със сигурност кой е убил съпруга ми.

— Мисис Бейнс, доколкото разбирам, той само се е водел ваш съпруг. Вие ли го изритахте от леглото си?

Тя изтръпна, после стана, хвана го за ръката и го поведе към всекидневната. Отпусна се върху кушетката и го притегли до себе си.

— Това е толкова стара и пълна с болка история. Не искам да си спомням.

— Защо го изхвърлихте от брачното ложе, мисис Бейнс?

— О, по дяволите! Ако ви кажа, ще задоволя ли любопитството ви, за да можем да се отдадем на по-интересни неща?

— Да, аз наистина трябва да знам. Да не би да е бил лош любовник?

Ракел Бейнс се разсмя.

— Не, в никакъв случай. Елууд беше страстен и нежен любовник. Знаеше много точно какво да направи, за да ме накара да го поискам. В крайна сметка точно оттук дойде проблемът. Родих две деца. Не исках повече. Единственият начин, който знаех за предпазване от забременяване, беше въздържанието от полови сношения. Казах му го, а той ми отговори, че има и други методи. Но не ми каза нито един, а и аз не съм чувала за някой ефикасен. И така, заявих му, че повече няма да правим секс. За известно време той се примири, а после започна да ходи в града при проститутки. В началото побеснях, но после осъзнах, че искам твърде много, и реших, че няма да воювам с него. Това, което беше едно обикновено средство да се предотврати появата на други деца, скоро се превърна в навик и ние заживяхме под един покрив, но в отделни спални и без предишната близост. — Тя се изправи и се обърна с жест към него. — Хайде да отидем в кухнята и да си направим нещо за пиене. Аз съм кафеджийка, но ти може да пиеш чай или каквото решиш.

Отидоха в кухнята и тя сложи кафеника върху заредената печка, сипа кафе и седнаха на масата, за да го изчакат, докато заври.

— Не ревнуваше ли малко, като си знаела, че съпругът ти ходи при жени в града?

— Нямаше за какво. Поне не четири или пет години. После научих някои неща за периодите, в които можеш да спиш с някого, без да забременяваш. Поисках го отново, но пропастта между нас беше станала толкова дълбока, че той вече не ме искаше. Бог ми е свидетел какво ли не опитвах. Казах ми, че мога да остана и да помагам за израстването на децата, но че за него това е краят.

— И какво направи тогава?

— Свих се в черупката си. Дори не излизах. Не исках да виждам как жените ме наблюдават, да ги слушам как си шушукат. Просто си седях вкъщи, грижех се за децата си и отдавах цялото си внимание за поддържането на къщата.

Провери кафето.

— След малко ще е готово. Дали да не се върнем в дневната, там е по-удобно?

Така и направиха. Поговориха още малко и тя скочи.

— О, кафето сигурно е готово. Изчакай ме тук, веднага се връщам. Искаш ли бисквита към кафето?

Каза ѝ, че иска, и тя се отправи забързана към кухнята. Скоро се върна с един поднос, на който имаше кафеник, две чаши и чиния с бисквити. Наля на двамата и го опита. Дали точно това беше направила и в онази вечер? Бъкскин я наблюдаваше, без да се издава. Отхапа крайчето на една бисквита и се престори, че пие от кафето.

Кафе? Щеше ли да отрови и него? Не беше ли смесено със стрихнин?

— Когато те повиках предния път, бях решила да ти покажа, че не съм от жените, които не харесват секса. Ти си тръгна много скоро, но аз и сега съм готова да ти го покажа, при това веднага.

Премести се по-близо до него и повдигна полите си, докато те не се надиплиха около талията ѝ и му откриха високите чорапи и розовите крака от пръстите до леките сини гащи.

— Имам хубави крака, не мислиш ли?

— Мисис Бейнс, не е нужно да ми доказвате каквото и да било.

— О, да, но аз ще го направя. Трябва да ви накарам да разберете, че не съм нито студена, нито фригидна и че имам чувства.

Смъкна настрани рамото на роклята си и я плъзна, за да му покаже едната си гърда и мекото розово кръгче със зърното.

— Възбужда ли ви тялото ми, Дий Морган?

— Вие знаете, че ме възбужда.

Тя хвана ръката му и я сложи на гърдата си.

— Хайде, насърчи ме, кажи ми, че харесваш гърдите ми. — Ръката ѝ се плъзна надолу, откри нарастващия член и го потърка. Разкопча копчетата и го извади. — Мм, какъв хубавец. Искам го в мене. Още сега, Морган. Тук, на кушетката. — Тя развърза и смъкна бельото си и легна по гръб с единия крак на земята, а другият върху облегалката на кушетката. — Веднага, Морган. Още сега!

Той вече беше готов. Легна върху нея, остави я да го поведе, а после се плъзна навътре. Тя изписка от болка и ярост, от удоволствие и захлас едновременно. Влажният член проникна само веднъж, тя го посрещна и бедрата ѝ се затресоха.

Бъкскин все по-силно и по-силно удряше в жената, без да я чака, без да мисли за нея, воден само от своето собствено удоволствие.

Тя изригна в оргазъм, преди той да е свършил. Това го накара да ускори темпото. Миг след това избухна и той, като с всяко навлизане я изтласкваше все по-нагоре върху кушетката. След последния тласък се отпусна върху нея и си отдъхна.

Ръцете ѝ бяха на раменете му.

— О, господи, ето това е! Колко време ми е липсвало! По дяволите, вече бих могла да имам всеки свободен мъж в града. На кой му стиска да ми откаже? Мога да флиртувам с тях, да ги съблазнявам и да се радвам на услугите им като наемни жребци. Дяволска работа, но на мен ми харесва.

След двайсет минути те облякоха дрехите си и седнаха отново на кушетката. Мисис Бейнс се престори, че отпива от кафето си, но той забеляза, че то не намалява. Дий стана и отиде до прозореца.

— Защо ми се стори, че видях някой да поглежда вътре?

— Мили боже! Дано да не си прав! Ще отида да погледна.

След като тя излезе навън, той изля кафето си в пролуката между възглавниците и края на кушетката. Чашата остана почти празна.

Когато се върна с думите, че не е видяла никой, той свали чашата от устата си и ѝ я показа.

— Може ли още една чаша? — попита Бъкскин. — Ожаднях от толкова чукане.

Намръщи се, после повдигна вежди.

— Не, мисля, че една чаша ти е достатъчна. Искам да се увериш, че не съм студена като айсберг. Искам също да знаеш, че открих кого е чукал той в града. Знаех за Ирен, за Патси, за още три или четири. Всичките все млади момичета. Млади и зелени, сигурно ги е обучавал как да се чукат точно както му харесва на него. Търпях го, докато можех. Когато онази вечер ми каза, че отива в града, реших, че моментът е настъпил. Приготвих му както винаги вечерята и кафето, но в него имаше една подправка.

— Отровила си го? — изрече Бъкскин почти на един дъх.

Тя се усмихна.

— Точно така направих. С отрова за мишки. Действа за около двайсет и пет минути. Аз казах, че вместо кафе ще пия чай. Мидж никога не пие кафе, така че за нея не беше опасно. Той изпи двете

чаши, а аз си взех с него сбогом с ясната мисъл, че повече няма да го видя жив. О, не си прави труда да казваш на който и да било какво съм ти казала. Кафето, което изпи, беше достатъчно за двама мъже с твоите размери. Да, исках Елууд да умре и го отрових. После някой го застреля. Застреляли са го двама души, но този проклет адвокат си е признал, че той е допрял неговия деринджър в главата му и го е пратил в ада, преди моята отрова да си е свършила работата. Ето защо ми беше необходимо да зная кой е другият убиец на Елууд.

— А сега? — каза Бъкскин, а думите му излязоха, толкова тихи, че самият той се чу едвам.

— Сега ли? Ти, естествено, ще умреш. Ще изчакам да се стъмни, ще те сложа в каруцата и ще те хвърля в някой каньон. Ще минат седмици, докато те открие някой. Жалко, добре се чукаше. Хареса ми. Имала съм няколко каубои, но те нямат твоя тласък, твоята стихийна сила. Сбогом, скъпи. Мразя да гледам умиращи мъже.

Бъкскин стоеше прав и се усмихваше.

— Не се притеснявайте за моето умирање, мисис Бейнс. Далеч съм от този момент. И не се опитвай да се докопаш до деринджъра, който сигурно си скрила под възглавниците. Не ми се иска да намокриш ръката си с излятото кафе. Тази отрова беше толкова силна, че успях да я надуша, докато я наливах в чашите. Но ти можеш да сръбнеш няколко глътки от кафето си просто за да му опиташ вкуса.

— Не! — толкова бързо го изстреля, че Бъкскин се изхили.

— Съдът няма да ти се размине. Съдията Освалд предостави това на мен. Ще напиша донесение срещу теб за опит за убийство. Ще оставя на прокурора да реши как да постъпи. Може би трябва да влезеш за десет години в затвора. Синът ти и дъщеря ти ще се грижат за ранчото. Може би ще си вършат работата по-добре, отколкото ти.

Той тръгна към входната врата и махна резето.

— Ти сигурно ще решиш да останеш в града, докато те разпита областният прокурор. Може пък за него нещата да изглеждат по-другояче, кой знае? А, и не се опитвай да замразиш изплащането на този чек. Сега отивам направо в банката, за да си взема парите. Изкарал съм си ги.

Обърна се, прекрачи прага по пътеката, излезе на улицата, а после се запъти към банката, където показа чека и банковият служител му брой пет хиляди долара. Когато се върна в хотелската си стая, той

измъкна парите от пачката и ги пъкна под колана си, така че отникъде да не стърчат. После се отправи към областния прокурор в сградата на съда.

Човекът на закона поклати глава, когато чу историята на Бъкскин.

— Хорацио Уевер, погребалният агент, ще потвърди, че устните на убития са били сини, а и доктор Ралстън ще свидетелства за отравяне със стрихнин. Той също е видял тялото и е отбелязал цвета при съставянето на смъртния акт.

— Какво, по дяволите, се иска от мен в такъв случай?

Да изправя пред съда най-богатата жена в града с обвинение в опит за убийство?

— Тя се е опитала да убие човек. Ако искате, аз ще присъствам на делото. Имате моите свидетелски показания и компетентното мнение на доктор Ралстън. Какво повече ви е нужно?

Прокурорът беше средно висок, на вид благ и плах, с дълга кафява коса, която му влизаше в очите. Беше я присвил с една ръка, а с другата се опитваше да пише в един бележник.

Казваше се Хенсхол и изпълняваше втория си четиригодишен мандат. Според хората, с които Бъкскин беше говорил, той беше почтен и съзнателен човек.

— Имаш ли изобщо представа колко трудно ще бъде да се намерят в този град дванайсет безпристрастни съдебни заседатели? Половината от тях работят в града или в магазините, които са нейна собственост. А дори да успея да ги намеря, те могат веднага да кажат, че на всеки мъртвец устните могат да посинеят, че ти не си тукашен и че си дошъл в града, за да откриеш убиеца, а ти самият си убил човек. Ей сега мога да ти нахвърля хиляда и едно основания, заради които не бих могъл да изискам съдебно решение от заседателите, което да осъди мисис Бейнс.

Бъкскин се изправи и изгледа мъжа.

— И какво ще правиш сега? Знаеш, че тя щеше да е убиецът, ако Пикъринг не беше решил да излее гнева си върху своя клиент същата вечер.

— Разбирам, че ти трябва да мислиш за справедливостта. Чудесно. Предлагам да поговориш днес със съдията Освалд преди или след съдебното му заседание и да поискаш неговия съвет по този

въпрос. Направи ми впечатление на честен човек, с развито чувство за справедливост. Каж ми после какво е станало. Направих това, което счетох за нужно. Сега всичко зависи от теб. Ако искаш да остана за делото, мога да си позволя една, дори две седмици допълнителен престой. Ти решаваш.

Бъкскин се обърна и излезе навън. Завари Джош Бейнс да се подготвя за обедната навалица в кафенето „Големите тетони“. Бъкскин си поръча чаша кафе и отпи критично една глътка, после реши, че става, и отпи посмело.

През следващия един час той разказа на Бейнс всичко, което беше открил по случая, включително и историята на Ирен и Раquel Бейнс.

Джош кимна.

— Що се отнася до Раquel, никога не съм я разбирал. Дори не смятам, че Елууд я разбираше. Тя винаги си е била малко странна. Но това, което ме изненадва, са връзките на Елууд с момичетата. По дяволите, никога не бих се сетил!

Разпредели няколко сандвича и две пържоли по чиниите и ги плъзна по плота към единствената келнерка, за да ги сервира.

— Колко каза, че е щял да спечели Елууд, ако прекараше жп линията до града?

— Петдесет хиляди в брой и двеста акра земя по продължение на жп линията.

— Е, това са доста пари. Поне достатъчно, за да те убият заради тях. Горкото копеле! Ако не беше играл така грубо и не си беше създал толкова смъртни врагове, днес щеше все още да е жив.

Джош избърса ръце в омазнената престилка.

— О кей, ти откри убиеца, както се искаше от теб. Колко ти дължа?

Бъкскин се почеса по главата и присви очи.

— Ти ми плати обяда, когато бях толкова зле, че нямах и цент. Освен това, тук се храних безплатно няколко седмици. Бих казал, че сме квит. — Джош го изгледа и се ухили накриво.

— Да те вземат мътните, ти сигурно си успял да изстискаш пари от онази откачената, моята снаха.

Бъкскин отпи една голяма глътка от кафето си, после кимна.

— Да, добри ми човече, така стана. Тя самата ми ги предложи, не съм я карал. Но не ѝ отказах зелените гущерчета, дори и след като пипнах убиеца.

Джош отново се захили и почисти мазнината от скарата с една дървена лопатка.

— По дяволите, няма да те обиждам да те питам колко ти е платила. Но се хващам на бас, за каквото щещ, че си получил повече, отколкото поиска от мен.

Бъкскин се изсмя и кимна.

— Е, да, значителна сума, но ми се струва, че тя може да си я позволи.

— И така, значи напускаш Джаксън и затъntenите пущинаци на Уайоминг.

— Не съвсем. Трябва да проведе още някои разговори. След това районният прокурор може да поиска да остана за едно дело, още не мога да кажа със сигурност. Мисля, че до утре той вече ще е решил.

— Какво ще правиш с тези трудно изкарани пари? На хазарт ли ще ги проиграеш?

— За нищо на света. Искам да знам кой е най-добрият рибар в града и да го накарам да ме заведе до Змийската река, за да се пробвам да уловя от оная пъстърва, за която казват, че е най-вкусната на света. Доколкото разбрах, тя се лови с въдица, нали?

— Най-добрият рибар в града ли?

— Да, някой, който да ми покаже къде трябва да застана, за да хвана рибата, който може да ми даде лодка и няколко въдици и да ми каже кои от тях са най-подходящи за този сезон.

— Най-добрият рибар с лодка и екипировка, който знае най-добрите места за риболов!

Бъкскин се ухили и му протегна ръката си.

— Какво ще кажеш да тръгнем утре заран, по светло. Намери някой, който да те замести в кухнята, а ние ще донесем наниза с пъстървите.

ГЛАВА 12

В техния риболовен план за следващата сутрин трябваше да се направи само една промяна. Тили си взе почивен ден и настоя да отиде с тях. Каза, че е ходила на риболов десетки пъти и може да хвърля въдица по-добре, отколкото повечето мъже.

Беше облякла дънки, риза на карета и боти, а усмивката ѝ беше по-широка и от небето над Уайоминг.

Джош я изгледа и сви рамене. Щяха да се спуснат надолу по Змийската река, да спрат близо до брега и да наловят много риба. Джош впрегна два коня в една кола, която щеше да ги откара заедно с триметровата лодка до реката. Той беше вързал отзад една петниста кобила, на която явно не ѝ се хареса много, но се примири. С тях дойде и един колар, който щеше да ги свали до реката, на три мили западно от брега, а после да слезе по течението до южния път и да ги чака на мястото, което някои наричаха кръстовището Хобак. Това беше близо до устието на река Тетон при вливането ѝ в пълноводната Змийска река.

Джош беше взел четири въдици с дълги тънки пръчки, достатъчно гъвкави, за да издържат на няколко хвърляния, докато рибарят нацели желания бързей или вир.

— Ходила ли си досега на риболов? — Джош запита Тили.

Тя се усмихна и докосна рамото му.

— Да, Джош Бейнс, ходила съм. Всъщност мисля, че целия си живот съм прекарала в риболов. Въдицата е само едно от средствата, с които си хващам рибата.

Избраха едно вирче близо до брега, пуснаха лодката и се качиха в нея. Джош поработи с греблата, а после пусна двойката железни тежести във водата, вместо котва, на около десет стъпки от брега, встрани от течението. После прибра греблата и извади една от въдиците.

— Не е трудно човек да си служи с тези неща — каза той.

Размаха напред-назад въдицата, докато макарата не отпусна още трийсет стъпки от кордата и жълто-бялата плувка със свистене попадна в края на един бързей и се понесе по водата.

— По това време на годината рибата плува срещу течението, така че храната трябва да се остави да стигне до тях — каза Джош. После се изхили. Върхът на въдицата му се наведе рязко надолу и той бързо я вдигна, засмя се и започна да дърпа рибата към лодката.

Последва кратка и бурна битка, но Джош успя да изтегли пъстървата и да я прибере в лодката.

— Ето ви една единайсетинчова пъстърва — каза Джош. — Едро парче. А сега искам да се поупражнявате с тези въдици, така че да успеете да направите нещо, щом навлезем в бързеите.

Двамата започнаха да мятат напред и назад въдиците. Показа се, че Тили не е излъгала. Тя боравеше с въдицата толкова добре, колкото и Джош, и успя да я метне чак в края на бързея, но не хвана нищо. Прибра кордата и опита пак.

Бъкскин беше по-несръчен с хвърлянето и опита с двайсетфутова корда. За негова изненада, щом докосна водата, плувката се скри с плясък отдолу и макарата започна да се развива.

— Добро парче пипна — извика Джош.

Бъкскин беше ходил на риболов и преди. Сега, когато на въдицата му имаше риба, той знаеше какво трябва да направи. Придърпа я към лодката и докато навиваше светкавично макарата, движеше въдицата нагоре-надолу.

— Парче и половина — изрева Джош. — Тежи повече от килограм. Внимавай да не го изтървеш.

Бъкскин издърпа нагоре въдицата и усети как тънката кожа, на която се държеше куката, се изпъна, а после внезапно се отпусна.

— Изтърва я — каза Джош. — Не бързай толкова. Имаме цял ден.

Придвижиха се надолу по реката и хванаха по няколко малки риби. После Джош загреба към брега. Изтегли лодката и нагази във водата.

— И така, вие двамата можете да си прекарате един приятен ден в риболов. Аз трябва да се връщам на работа. Наех готвач само за четири часа. Докато открия коня, който Чарли ми остави, за да се върна в града, вече ще е време да се захвана с работата си.

— Мислех, че ще ни покажеш най-добрите места за риболов — каза Бъкскин.

— Вие май нямате нужда от такива наставления. Чарли ще ви откара в града, когато и да стигнете до кръстовището. Ще ви видя, като минете на връщане през кафенето.

Той им махна с ръка, обърна се и закрачи нагоре по течението към мястото, откъдето бяха тръгнали с лодката.

Бъкскин седеше при греблата. Оттласна се от брега и пое по течението. После пусна котва близо до брега и двамата метнаха въдиците в бързея. Почти едновременно на въдиците им се закачиха пъстърви и двамата се разсмяха и се развикаха, дърпайки съпротивляващите се риби към лодката, за да ги прехвърлят през борда.

— Татко винаги използваше мрежа, за да хване рибата, когато вече я беше придърпал към лодката или до брега — каза Тили.

Бъкскин хвърли още веднъж, но нищо не хвана. Продължиха още петдесет ярда надолу'. Лодката беше на двайсет ярда от брега, когато пуснаха котвата. Тук беше дълбоко, сигурно десет стъпки, прецени Бъкскин.

Той беше свалил патрондаша, беше го увил в жилетката и го беше сложил на носа на лодката.

Тъкмо се беше приготвил да метне въдицата, когато чу изстрел от пушка от брега. Куршумът профуча на една стъпка от него и той изрева на Тили:

— Легни на дъното на лодката!

Самият той залегна по корем и протегна ръка за оръжието си. В момента, в който го извади, нов изстрел проби стената на лодката, но не успя да го улучи. Той надникна иззад борда и видя как зад един храст на брега се вдигна лек бял дим. Стреля два пъти в тази посока.

Беше твърде далече, за да се уцели точно с пушка, но това сигурно щеше да е само временно забавяне. Лий измъкна ножа си и отрязва въжетото на котвата, която се заби в реката и плавателният съд се понесе надолу. Още един изстрел дойде от същото място на брега, но и той не улучи.

— Кой, по дяволите, стреля по нас? — изкрещя Тили.

— Много бих искал да знам. Трябва да се доберем до брега, за да не се окажем в един момент мишени. Стой ниско долу.

Той вдигна едно от греблата и го сложи върху кърмата за кормило, за да насочи лодката към брега. Чу свистене на куршуми от револвер, но те не успяха да стигнат до лодката.

След малко вече щяха да са достатъчно близко до брега, за да виждат дъното. Все още беше дълбоко за ходене. Той застана на колене в лодката, за да направлява греблото.

Чу се един пушечен изстрел и почти 8 същия момент той усети, че рамото му пламва. Изтърва греблото и падна на дъното на лодката. Лявото му рамо се обля в кръв. Тили изписка и допълзя до него. Притисна носната си кърпичка по кървавата дيريا на куршума.

Бъкскин тръсна глава и погледна раната си. Нищо страшно. Едрокалибреният куршум беше оставил кървава дيريا, без да засегне костта, но беше разкъсал мускулчетата. За няколко дена нямаше да може да използва ръката си.

Почувства се защитен на дъното на лодката и погледна Тили. Зареди още три патрона в оръжието си, за да ги допълни до шест. После пак се обърна към момичето.

— Като ти кажа тръгвай, ще се плъзнеш покрай борда във водата и ще хукнеш презглава към дърветата. Ще стрелям шест пъти в гората и ще се оттласна по течението, за да им отвлека вниманието от теб. Готова ли си?

Тили кимна. Беше прехапала устна и той видя в очите ѝ ярост и решителност.

— Зад борда, сега!

Тя се показа и един куршум веднага профуча, но не я улучи.

— Придвижвай се към носа на лодката, но така, че да не се показваш. Когато стрелям, хукваш като луда към храстите.

Бъкскин се надигна и опря дулото на револвера си на борда. Видя на двайсет ярда пред себе си нещо да се движи и стреля. Стреля отново и отново, изчака няколко секунди и видя ново раздвижване в храстите. Изстреля четвъртия, после петия куршум. Направи една пауза и видя една фигура да притичва от храстите към едно дърво. Проследи го, взе го на мушка и стреля. Тежкият куршум изненада беглеца в гърдите и го спря като товарен влак, стигнал до края на релсите.

Стори му се, че чу вик. Зареди с една ръка и се преметна отвъд борда на лодката, както беше направила Тили, и цопна в

леденостудената вода. Спря се, после се втурна напред и се огледа. Стреля два пъти по мърдащите храсти, където бяха израснали двуметрови памукови дървета и няколко трепетлики. Извика тихичко Тили и тя му отговори иззад едно клонесто дърво.

Бъкскин хукна натам. Първо видя бледото ѝ лице, след това кървавото петно високо отляво на гърдите ѝ.

— Улучи ме — каза тя и припадна.

Той зареди отново и коленичи до нея, за известно време бяха в безопасност. Беше тежко ранена. Не знаеше дали няма да се окаже фатално, но той трябваше да спре кървенето. Сигурно имаше и вътрешен кръвоизлив.

Примъкна я до едно дърво и погледна гърба ѝ. Кървавото петно върху ризата ѝ беше широко шест инча и показваше мястото, откъдето беше излязъл куршумът.

— О, по дяволите!

Състоянието ѝ беше критично. Ако доктор Ралстън беше тук, може би щеше да я спаси. Вдигна револвера си и огледа дърветата на нивото на земята. Видя към него да се приближава един брадат мъж, с пушка в ръце. Имаше червено шалче на врата и беше облечен в зелени панталони и зелена риза. Излезе на откритото. Дебнеше го. Защо?

Десет крачки, мислеше си Бъкскин. Още шест. Хайде, ела насам. Мъжът спря и огледа земята пред себе си. Коленичи, изследва терена, очевидно търсеше някакъв знак, движение. После се изправи, явно доволен, и тръгна с насочена пушка и с пръст върху спусъка.

Бъкскин Лий Морган толкова бързо изстреля два куршума, че вторият патрон се врязва в гърдите на мъжа още преди първият да го бе убил. Той се сгромоляса по гръб от силата на тежките куршуми и издъхна.

Бъкскин се върна обратно при дървото. Тили го гледеше втренчено и той не беше сигурен дали още е жива.

— Улучи ли го? — прошепна тя.

Пак се огледа. Нещо помръдна наоколо. Изглежда, някой все още го дебнеше. Ослуша се. Единственото нещо, което успя да чуе, беше хриптящото дишане на Тили. Опита се да не мисли за него.

Тя изпъшка и главата ѝ се наведе леко към гърдите. Вдигна едната си ръка и покри малката смъртоносна рана.

Лий се огледа встрани, после назад. На това място бяха изложени на риск. Дали имаше още някой, който да ги дебне в засада? Хвърли още един поглед напред.

За част от секундата главата му се подаде над памуковия храст и един стрелец изпразни цевта си срещу него. Направи опит да се изтегли, но летящите сачми бяха рикоширали от дървото и го одраскаха по челото. Провери барабана на колта си: все още бяха шест и може би му оставаха петнайсет куршума в патрондаша.

Двама стрелци с пушка и един с двуцевка. Кой желаше толкова силно смъртта му? Не можеше да се сети за някой друг, освен за една жена: Ракел Бейнс. Тя трябваше да стои зад това. Просто е наела стрелци и ги е накарала да го проследят. Щеше да им е все едно, ако загинеше и едно невинно момиче.

Колко ли бяха? Трима? Четирима? Чу пред себе си звук и отправи поглед натам. Нищо не помръдна. Течението на Змийската река тук беше по-тихо, на повърхността водата се плискаше малко по-светла, а няколко скали се подаваха отгоре.

Бъкскин пак се ослуша. Да, пак дочу шум откъм реката. Някой напредваше към него в тази посока. Той изследва внимателно зелената растителност наоколо. Спря погледа си по-дълго на високото памуково дърво. После отново огледа целия терен. Забеляза леко движение в гъсталака на трийсет ярда от него, по посока на течението. Едно старо памуково дърво беше скършено и беше повалено на земята само на няколко метра от него. Той примъкна Тили към по-удобната позиция и я намести два метра по-нагоре, така че да е зад стъблото на памуковото дърво.

Течението.

Този път огледа отляво на памуковото дърво. Нищо не помръдна. Пушекът от куршума се разсейваше, докато се стопи напълно в зелените клони. Там имаше някой. Още един убиец го приближаваше дебнешком от друга страна.

Отново огледа мястото, където беше забелязал раздвижване. Беше далеч от неговия обсег, но на един изстрел с пушка. Трябваше да отиде до дънера, за да препречи посоката откъм реката. Или да се справи най-напред със стрелеца нагоре от течението?

Решението дойде само, когато мъжът отдолу се изправи и стреля три пъти с пушка с най-голямата бързина, която изобщо беше

възможна. Един куршум се заби в дървото над Бъкскин. Вторият перфорира панталона му, но не го засегна, а третият отиде във въздуха. Бъкскин вдигна револвера си и стреля четири пъти в стрелеца.

Един от куршумите го улучи в лявото око и го просна на тревата. Бъкскин коленичи, презареди и отново погледна нагоре.

От храстите дойде продължителен стон. Когато стонът се изви в писък, изскочи една фигура с пушка, облечена в прекалено дълги дрехи, и се втурна право към дървото, където беше залегнал Бъкскин. Стреля, но напосоки. Лий се огледа и стреля. Едрокалибреният куршум уцели другия в лявото бедро и той падна, претърколи се и изстреля куршума от втората цев на пушката си.

Бъкскин се върна обратно зад дървото. Когато погледна отново, стрелецът трескаво се опитваше да презареди празното оръжие.

Лий разбра, че шансът е на негова страна.

— Стой там, където си. Пусни пушката и ще живееш.

Човекът с пушката не му обърна внимание. Бъкскин го взе на мушка и стреля. Куршумът го уцели високо в гърдите и той отпусна пушката. Пръстът му на спусъка се сви и сачмите се набиха в земята.

Бъкскин излезе от прикритието си. Ритна настрана пушката и повдигна голямата шапка върху главата на стрелеца.

Не беше мъж.

— Здравей, РакеЛ. Не знаех, че си толкова добра с пушката. Боя се, че дълго време няма да можеш да я използваш.

Рязко я изправи ма крака и я прихвана с дясната си ръка през кръста. Тръгна с нея надолу към памуковото дърво, което му беше спасило живота.

Пусна я на земята и коленичи до Тили. Тя вдигна леко клепачи и се взря в него за минута.

— Прекрасен сън — каза тя. Думите излязоха от устата ѝ бавно и провлачено. — Прекрасен сън, Бъкскин. Благодаря ти за съня.

Тя изплака от ужасната болка и се опита да седне, но потрепери и отново се отпусна. Протегна ръката си и я вплете отчаяно в неговата. Гърдите ѝ мъчително хриптяха.

Бъкскин се извърна и удари с опакото на ръката си РакеЛ Бейнс и я блъсна на земята.

— Вече четирима души са мъртви заради тебе. Кажи ми поне една причина да не те застрелям, да дотъртя безполезното ти тяло до

Змийската река и да те оставя насаме с нея.

Жената го изгледа свирепо и той видя в очите ѝ, че тя много добре знае, че той никога няма да го направи. Раquel тихичко се изсмя.

— Нищо не можеш да докажеш.

Някой изохка в храста по-нагоре.

— Напротив, мисля, че всичко може да бъде доказано. Съвсем близо до нас се намира свидетел, който ще издрънка всичко, което знае, само и само да не го обесят с теб.

— Не знаеш колко дълго ще живее. — Раquel с мъка успя да се надигне и да седне.

— Още една дума и ще свършиш във водите на Змийската река. Ставай! Отиваме при свидетеля, който ще ни разкаже как си наела трима убийци, за да ме очистят.

На следващия ден в Джаксън Бъкскин направи изложение до съдията Освалд по трите отделни случая.

— А сега, Морган, искам да те помоля да останеш на делото на Бейнс. То ще бъде забележително събитие. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да видя тази жена на бесилото. Тя е заплаха за града ни.

— Колко време остава до началото на процеса?

— Дадох на адвокатата от Рок Спрингс три дни, за да подготви защитата си. Ще има достатъчно време. Областният прокурор ще се заеме с вдовицата на Бейнс, за да не остане в града човек, който да пледира срещу нейното обесване.

— Досега не съм виждал обесена жена, ваша чест.

— Нито пък аз, но мисис Бейнс ще е първата. Тя не само се опита да убие съпруга си, но нае трима души да те убият и причини смъртта на Тили Вандерсън.

Бъкскин се изхили.

— Винаги съм си мислил, че съдията е призван да бъде обективен, да се придържа строго към буквата на закона без пристрастия към някоя от страните.

— Така е. Но проклет да съм, ако мога да си седя спокойно и да гледам как тази жена се измъква само със затворническа присъда. Жените на тази територия имат същото право на глас, както и мъжете. Значи трябва да се научат как да носят същата гражданска отговорност. Ако са извършили престъпление, те трябва да влизат в затвора или да

бъдат обесвани като мъжете. Искам това обесване да бъде предупреждение към всяка жена на Уайоминг, че ако прибегне до убийство, ще трябва да плати с живота си.

— Няма начин да не бъдете разбран, ваша чест. А сега, извинете ме, но закъснявам за обяд. Джош е приготвил една специална риба, един особен вид пъстърва.

След час Бъкскин се беше отпуснал на един стол в кафенето „Големите тетони“ и се поглаждаше по корема.

— Не бих могъл да ги приготвя по-добре, Джош, дори ако бях сготвил само за себе си тези пъстърви. Не те попитах дали намери лодката си и въдиците.

— Чарли ми помогна. Намерихме ги чак надолу по реката. Лодката се беше забила в брега на четвърт миля от устието. Не съм плащал екипировката, така че няма да ти искам пари за лодката.

— Добре. Ако заплащането ми беше останало толкова ниско, сега щях да съм ти задлъжнял сума ти пари.

Джош седна срещу Бъкскин.

— Съжалявам за Тили. Ако имах някаква представа какво ще стане, щях да остана с вас. Може би те нямаше да стрелят, ако имаше и трети човек.

— Не, щяха. Раquel Бейнс е злобно животно, което щеше да направи всичко възможно, за да ме убие. Е, вече всичко приключи. След процеса другата седмица ще мога да си тръгна.

— Къде?

— Имам достатъчно пари. Може да се отправя към Айдахо, да видя как е старото домашно огнище. Може пък шерифът, който осъди баща ми, да се е оттеглил от длъжност, да е бил застрелян или нещо да му се е случило. Чудя се дали ранчото „Спейд Бит“ все още съществува.

— Защо не отидеш да провериш?

— Сигурно ще го направя. Оттук до Айдахо сигурно има някакъв път. Знаеш ли как мога да стигна до Боиз?

— В централния магазин се продават карти, на които сигурно са отбелязани Айдахо, Вашингтон и Орегон. Нямам представа дали са точни.

Бъкскин се ухили.

— Хей, това ми звучи добре. Да си взема една карта и да предприема едно малко пътуване до любимото си родно място.

Беше започнал да забравя как изглежда. Беше отдавна, много отдавна. Как е могъл да забрави нещо толкова важно като ранчото, в което беше израснал?

Да, време беше да се прибира обратно у дома. Нямахме никаква представа, какво ще завари там или с какво ще се занимава. Но идеята да се върне там, откъдето бе тръгнал, започна да се оформя в главата му. Да, крайно време беше да се върне у дома. Веднага след процеса щеше да яхне най-силния кон и да поеме на запад по пътя към Айдахо.

Почакай само да видиш, Боиз. Бъкскин се връща у дома.

Издание:

Кит Далтон. Опасния Деринджър

Превод: Лора Димитрова

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Юлия Бързакова

Издателство „Калпазанов“ — Габрово

Оформление на корицата: PolyPress — гр. Габрово

PRINTED BY ABAGAR OOD — V. TARNOVO

ISBN 954–19–0024–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.